Halkların Demokratik Kongresi 6. Genel Kurulu Sonuç Bildirgesi

Politika

SAVAŞSIZ SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYA İÇİN

Bir Politika Bir Ekmek

11 Şubat 2016 | Yıl: 2 | Sayı: 27 | On Beş Günlük Gazete | Fiyatı: 1 TL | Yurtdışı: 1 EUR/1.5 USD

Portekizli karikatürist@ CarlosFarrinnha'nın Cizre'deki beyaz bayraklı anneler ve yaralılar için yaptığı çalışma

Kanla Beslenenler

Bu dünyada kimi yaratıklar kan ile beslenirler. Kendi yaşam alanlarının daraldığını hissettiklerinde, kirli planlarını yaşama geçirmeye zorlandıklarında, kendi erklerini (güç, iktidar) koruma güdüsü ağır bastığında gözlerini kan bürür. İşlerine gelmeyen, planlarını bozan tüm "engelleri" zor ile zorbalık ile ber taraf etmeye yönelirler.

Ancak, bu davranış biçimini uygulamaya koymak aslında bitmişliğin, tükenmişliğin, çaresizliğin, zavallılığın yansımasıdır. Son'un başlangıcıdır. Eski'nin temsilcileri ve "sahipleri" giderken her zaman böyle yaparlar. Falezlerden aşağıya atılma korkusu rüyalarına kabus olarak girer. Kendilerini gece uykularında canlı canlı mezarlarda can çekişirken görürler. Kan ter içinde uyanırlar. Yatakta fırlar bir bardak soğuk su içip kendilerine gelmeye çalışırlar. Ama nafile...

Sabah hayat başladığında bütün gün, hatta gece yarılarına kadar ellerindekini kaybetmemek için kıvranırlar. Çünkü kaybetmek onların sonu demektir. Hesap vermek demektir. En iyi ihtimalle kaçıp gitmek demektir. Onlar bunu böyle düşünürler ve ona göre davranırlar.

Paranoya içindedirler... Kendi gölgelerinden korkar, her şeyden şüphelenir, kimseye güvenmezler.

Bu ruh hallerini gizlemek ve can çekiştiklerini hissettirmemek için ise saldırganlaşırlar. Mezarlıkta gece korkudan ıslık çalarak yürüme misali, korkularını bastırmak için naralar atarlar, hakaretler ederler, tehditler savururlar.

"Burjuvazi, kendi mezar kazıcılarını kendi yaratır." Marks ve Engels bu tespiti Komünist Parti Manifestosu'nda bundan 168 yıl önce daha 1848 yılında yapmışlardır. Burjuvazi'nin ve iktidarlarının en büyük korkusu sınıf karşıtı işçi sınıfı ve ezilen halkların yoksullarının işçi sınıfı öncülüğünde kendi geleceklerini ele almalarından kaynaklanan korkudur. İşçi sınıfı üretimden kaynaklanan gücünü kullanarak tüm ezilen ve sömürülen sınıf ve katmanların öncülüğünü yapar.

Türkiye'deki devrimci sınıf mücadelesini ve Kürt halkının ulusal demokratik devrimci mücadelesini bu çerçevede değerlendirdiğimizde, rejimin şu günlerde tepe yapan saldırganlık, terör ve imha hareketinin sebepleri doğru anlaşılacaktır.

Kimse şikayetçi olmasın... Kimse umudunu yitirmesin... Haklı, doğru ve evrensel ilkelerimiz doğrultusunda Özgürlük ve Sosyalizm yürüyüşümüzü daha sert ve sık adımlarla güçlendirmeliyiz. Karşımızdakiler bu kadar pervasızca saldırıya geçmişler ise bu onların can çekiştiklerinin resmidir. Onlara sadece bir tavsiyemiz olsun; "fazla kanla beslenmeyin..." Kan kanı çeker. Döktüğünüz kanlarda boğulmak istemiyorsanız temkinli olun. Bugünün yarını da var... Unutmayın !

Politika

Halkların Demokratik Kongresi 6. Genel Kurulu Sonuç Bildirgesi

40 ilden 600'e yakın delegenin katılımıyla 23 Ocak 2016'da Ankara'da bir araya gelen Halkların Demokratik Kongresi (HDK) 6. Olağan Genel Kurulu, iki Genel Kurul arasında gerçekleştirdiği ve Faaliyet Raporu'nda sunulan çalışma ve etkinlikleriyle, gündemindeki siyasal ve örgütsel konuları, Türkiye ve Kürdistan'da ve Ortadoğu ile genel olarak dünyadaki gelişmeleri halklarımızın demokrasi, barış ve özgürlük mücadelesi ışığında HDK'nin yeninden inşası hedefiyle değerlendirmiş ve aşağıdaki sonuçlarda ortaklaşmıştır.

1. Halklarımızın iradesini hiçe sayarak 1 Kasım "silahlı seçim"leriyle iktidara el koyan Saray darbesinin Türkiye ve Kürdistan'ı bir faşist diktatörlüğe sürüklemekte olduğunu saptayan HDK Genel Kurulu, halklarımızın süregiden darbe rejimi ve yeniden başlatılan savaşa karşı muhalefetinin, yaşam ve çalışma alanlarında, taban hareketleri çevresinde birleştirilmesi ve bir demokrasi cephesinin aşağıdan yukarıya doğru ve toplumsal mücadeleler zemininde örülmesini öncelikli görevi olarak görür. Bu doğrultuda, Türkiye ve Kürdistan'ın bütün demokrasi ve barış güçlerini, anti faşist dinamiklerini, sendikaları, emek ve meslek örgütlerini, yurttaş inisiyatiflerini, kadın ve gençlik hareketlerini bir demokrasi cephesini birlikte ve acilen inşaya çağırır.

2. HDK Genel Kurulu, Kürdistan'da ağır sivil kayıplarla süregiden çatışma ve savaşın asli sorumlusunun "çatışmasızlık" dönemini Kürt sorununa "barışçı çözüm" getirmek ve çözümün gerektirdiği demokratik düzenlemeleri gerçekleştirmek yerine Kürt halkına yönelik soykırım hazırlıkları için istismar eden AKP Hükümeti ve Cumhurbaşkanı Erdoğan olduğunu saptar.

15 bin Kürt'ün imhası ve 300 bin Kürt'ün göç ettirilmesi pahasına özgürlük hareketinin tabanının tasfiyesini hedefleyen "Çöktürme Harekatı"nın öngörüldüğü şekilde ilerleyişi Kürt halkının direnişiyle, ağır yıkımlar ve insani kayıplar pahasına birçok ilçede büyük ölçüde durdurulmuş olmakla birlikte, yaygın halk muhalefetinin var olduğu iller ve ilçeler halen askeri kuşatma ve saldırı tehdidi altındadır. Savaş bölgesi dışındaki halklarımız ise, Kürt halkına yönelik savaşa rıza sunmaları için ağır baskılar, ifade özgürlüğü kısıtlamaları ve mutlak bir medya kontrolü altında yalanlarla kuşatılmaktadır. Savaşın gitgide yayılma eğilimi gösterdiğini, halklarımız arasında güvensizlik, nefret ve kin duygularının yükselmekte, toplumsal dayanışmanın zayıflamakta olduğunu gözlemleyen HDK Genel Kurulu, tüm demokrasi, emek ve barış güçlerini, STK'ları, yurttaş girişimlerini, demokratik örgütleri, aydınları, sendika ve meslek odalarını, siyasi partileri, akademik çevreleri ve vicdan sahibi bütün yurttaşları barış içinde yaşama hakkını güvence altına alacak demokratik, eşitlikçi ve özgürlükçü yeni bir anayasa kampanyası da dahil bütün yöntemleri değerlendirerek barış için acilen seferber olmaya, barış dilinin ve söyleminin medya ve kamusal alana hakim kılınması için seferber olmaya çağırır.

HDK Genel Kurulu önümüzde açılan yeni toplumsal mücadele döneminde kimlik siyaseti ile sınıf siyasetini birleştiren bir politik hat oluşturmanın, kimlik mücadeleleriyle eş zamanlı olarak emeğin farklı alanlarda kapitalist sömürüye karşı süren mücadelelerinin birleştirilmesi ve örgütlenmesi doğrultusunda harekete geçmenin önemini vurgular.

3. Darbe rejiminin baskıları ve halkın direnişiyle oluşan yeni güç dengesinin Türkiye'yi hem aşağıdan hem yukarıdan bir siyasal rejim değişikliğine zorladığını saptayan HDK Genel Kurulu, bu süreçte halklarımızın demokratik, özgürlükçü, eşitlikçi, çoğulcu, özyönetimci, sosyal ve ekolojik bir Anayasa için mücadele hedefiyle harekete geçmesi;bir demokratik Anayasa hareketinin oluşması ve Anayasa yapım sürecinde belirleyici rol oynaması için en küçük birimlerden başlayarak etkin çaba içinde olacaktır. Bununla birlikte HDK Genel Kurulu, Kürdistan kentlerinde savaş ve çatışma sürerken; temel hakların tamamı ayaklar altındayken, medya ağır baskılar altında ve iletişim ortamları Saray muhaliflerine kapatılmışken özgürlükçü, eşitlikçi, demokratik ve özyönetimci bir Anayasa tartışması yapılamayacağına dikkat çeker. HDK Genel Kurulu, Anayasa çalışmalarının başlayabilmesi için, Kürt halkına karşı sürdürüle gelen kıyıcı savaşa son verilmesi, bütün askeri ve polisiye uygulamalar ve savaş halinin sona erdirilmesi, karşılıklı çatışmasızlığın güvence altına alınması ve halklarımızın Anayasal taleplerini dile getirmelerinin önündeki bütün engellerin ortadan kaldırılması konusunda kararlı bir çalışma içinde olacaktır.

4. HDK Genel Kurulu Türkiye'nin bir demokratik cumhuriyete dönüşümünün ancak mevcut aşırı merkeziyetçi, bürokratik, militarist, baskıcı, cinsiyetçi, tekçi, asimilasyoncu, pahalı, kaynak yutan ve Türkiye halklarının özgür yaşama arzularını karşılayamayan devlet yapısının yerel dinamikleri önceleyen, statü taleplerini gören, kaynak ve yetki dağıtım gücünü yerellerle paylaşan demokratik özerklik ilkesini temel alarak gerçekleştirilebileceği gerçeğinden hareketle DTK'nın 26-27 Aralık günlerinde Diyarbakır'da gerçekleştirdiği Olağanüstü Genel Kurul'da açıkladığı "Özyönetim Deklarasyonu"nu Türkiye'nin bir demokratik cumhuriyete dönüşümü ve Kürt sorununun barışçı çözümü doğrultusunda çok önemli ve yol açıcı bir teklif olarak selamlar ve sahiplenir; bu bağlamda Kürt halkının demokratik özerklik ve özyönetim ilanlarını ve bunları izleyen mücadeleleri Türkiye'nin genel demokratik dönüşümü için somut imkanlar olarak değerlendirir. HDK Genel Kurulu, bütün bileşenlerini Türkiye'nin batısındaki, toplumsal, politik, kültürel, demografik, kentsel ve ekonomik koşullara özgü özyönetim modellerini tartışmak ve kararlaştırmak üzere en kısa sürede konferanslar ve çalıştaylar düzenlemeye ve bu çalışmaların sonuçlarına dayalı olarak mümkün olan her zeminde halkın kendi kendisini yönetme mekanizmalarını harekete geçirerek cumhuriyetin demokratik bir dönüşümle yerelden ve yeniden kuruluşu hedefiyle mücadeleye çağırır.

5. HDK Genel Kurulu "Demokratik Suriye/Özerk Rojava" perspektifi dahilinde bütün halkların kendilerini özgürce ifade edecekleri barışçıl, demokratik ve siyasi dönüşüm çerçevesinde Suriye halklarının kendi kaderlerini ellerine alacakları siyasi çözüm girişimlerine destek verir, bu bağlamda Suriye halklarının özgür ortaklık girişimi olan Demokratik

Suriye Meclisi'ni (DSM) selamlar. HDK Genel Kurul Rojava Kürdistan'da halkların özgür iradesi üzerinde yükselen çok kimlikli ve çoğulcu kanton yönetimlerini Rojava halklarının meşru temsilcisi olarak tanır; Türkiye'yi Kürt ve Kürdistan düşmanlığına dayalı Suriye siyasetine bütünüyle son vererek, Rojava'nın kendi kaderini tayin hakkına saygı göstermeye; mezhep karşıtlığına dayandırdığı iç savaşı körüklemekten vazgeçmeye ve demokratik çözüm yolunu desteklemeye; Türkiye'deki Suriyeli göçmenlere uluslararası geçerliğe sahip mülteci statüsü tanımaya; Suriyeli göçmenlerin Avrupa'dan uzak tutuldukları bir esir kampı olmak için AB ile utanç verici pazarlıklara girişmek yerine göçmenlerin anavatanlarına dönecekleri koşulları yaratmak için Suriye'nin yeniden kuruluşu doğrultusunda çaba göstermeye çağırır.

6. HDK Genel Kurulu önümüzde açılan yeni toplumsal mücadele döneminde kimlik siyaseti ile sınıf siyasetini birleştiren bir politik hat oluşturmanın, kimlik mücadeleleriyle eş zamanlı olarak emeğin farklı alanlarda kapitalist sömürüye karşı süren mücadelelerinin birleştirilmesi ve örgütlenmesi doğrultusunda harekete geçmenin önemini vurgular. HDK, fabrika ve tarlalarda, okul, hastane, büro ve imalathanelerde süregiden iktisadi ve sosyal mücadeleler kadar, yaşam alanlarında, ulaşım hatlarında süregiden kentsel hak mücadelelerinde; işsiz ve geleceksiz bırakılan gençlerin talepleri doğrultusunda; sermaye saldırılarına karşı ayaklanan köylülerin doğa ve yaşam mücadelesinde, güvencesiz ve sendikasız işçilerin örgütlenme ve güvenceye ulaşma uğraşlarında; kadına yönelik şiddete, çocuklara yönelik şiddet ve istismara karşı verilen mücadelelerde kurucu, kucaklayıcı ve halklarımızı mücadelede birleştiren bir eylem planını hayata geçirecek; Türkiye ve Kürdistan'da halklarımızın eşitlik, özgürlük, adalet mücadelelerinin halk meclisleri üzerinde yükselmesi için HDP, DTK ve DBP ile eşgüdüm ve ortaklık içinde mücadele edecektir.

7. HDK Genel Kurulu, Saray ve AKP diktası tarafından geliştirilen topyekun savaş saldırılarının en temel boyutunun kadınlar ve kadın özgürlük mücadelesi üzerinde uygulandığını tespit eder. Bu yaklaşımdan hareketle, devlet tarafından infaz edilen bütün kadınları selamlayarak; kadınların yaşam hakkı başta olmak üzere, beden, emek ve iradeleri üzerinden geliştirilen her türlü baskı ve sömürü politikalarına karşı, kadın özgürlük çizgisini esas alan bir mücadele anlayışını benimser.

15'leri Unutmak İhanettir!

❑ **Mesut SAKALLI**

Çeliğin aldığı ilk suydu onlar. Komünist yaşadılar, komünist öldüler. Onlar, 15 kızıl damla olarak düşerken Karadeniz'e kendilerinden sonra dövüşerek düşecek nice 10'ların, 100'lerin, 500'lerin mayasını çaldılar!

15'leri unutmak, ihanettir!

28 Ocak 1921, Türkiye Komünist Partisi'nin ilk Merkez Komitesi, Ekim Devrimi-Kızılordu pratiği içinde yetişmiş en değerli kadrolarını kaybetti.

10 Eylül 1920'de Bakü'de Sovyetler Birliği'nden, Anadolu'nun değişik yörelerinden ve İstanbul'dan gelen 74 delegeyle toplanan TKP'nin kuruluş kongresi, her şeyden önce o dönemde Anadolu (Yeşil Ordu, Halk İştirakiyun Fırkası) İstanbul (Türkiye İşçi Çiftçi Sosyalist Fırkası ve diğer komünist gruplar) ve Sovyetler'deki komünistler olmak üzere üç koldan gelişen komünist hareketi birleştirmek amacını güdüyordu.

Bütün bu gelişmeleri bir program etrafında gerçekleştiren Kongre'nin en önemli kararlarından biri de Anadolu'da gelişen işgale karşı mücadelenin içine girme, sıcak mücadelenin orta yerine atılarak önderliğe soyunmaktı. Türkiye Komünist Partisi, Anadolu halklarının kurtuluş mücadelesinde ön safta savaşma kararı almıştı. Kongre'de yapılan konuşmalar, alınan kararlar, ortaya konulan tüzük ve program Ekim Devrimi'nin ve 3. Enternasyonal'in devrimci ruhunun damgasını taşıyordu.

Bu açıdan bakıldığında örgütlü çalışmanın ağırlık merkezini Anadolu'ya kaydırma kararı alan Kongre, genel başkanlığa **Mustafa Suphi**'yi, genel sekreterliğe **Ethem Nejat**'ı ve bunlarla birlikte toplam 7 kişilik bir Merkez Komitesini seçerek tamamlandı.

Kongreden yaklaşık 4 ay sonra, 1921'in başında, yoldaşlarımız Ankara ile iletişim kurarak Türkiye'ye geçmeye karar verdi.

Hedef Ankara'ya, Anadolu ayaklanmasının kalbine ulaşmaktı. Bu yüzden tarihçi **M. C. Kutay**'ın sözleriyle, *"Onları Ankara'ya sokmamak Yunanı denize dökmek kadar önemliydi!"* Bu yüzden törenlerle karşılandıkları Kars'tan sonra provokasyonlar birbirini izledi. Erzurum'da kışkırtılmış halk tarafından şehre sokulmadılar.

Batum üzerinden Bakü'ye geri yollanmak üzere Trabzon'a yollandılar.

Yol boyu düzmece gösteriler sürdü.

Trabzon yakınlarında da kayıkçılar kahyası **Yahya** Kaptan'ın adamlarının saldırısına uğradılar. Şehre girmelerine izin verilmedi ve bir iskeleden bindirildikleri takayla denize açıldılar. Arkalarından yetişen Yahya Kaptan'ın adamları silahları alınmış yoldaşlarımızı bıçak, kurşun ve süngülerle delik deşik edip denize attılar!

28 Ocak'ı 29 'una bağlayan gece Onbeşler, Karadeniz'e 15 kızıl damla olarak mayalandı!

Daha sonraları, **Mustafa Kemal**'i bu işin sorumluluğundan sıyırmak için çok demagojiler yapıldı. Bu demagojiler burjuvazinin ağız birlikçi tarihçilerince günümüzde de sürüyor!

Ancak açık gerçek, M. Kemal'in siyasal olarak bu ilk politik katliamın arkasında olduğu ve konuyla bizzat ilgilendiğidir.

Erzurumluların Suphi ve yoldaşlarını şehre sokmadığı haberi gelince ayakta alkış yapan meclis bu meclistir ve sonradan **Nutuk**'ta, *"Erzurumlular böyle bir adamın memleket dahiline girmesinden son derece rahatsız olmuşlar ve bu adam memleketimize girerse parçalarız demişler"* gibi laflarla olayı yerel bir infial gibi göstermek isteyen de M. Kemal'dir.

Suphi yoldaş'ın telgrafıyla geleceklerinden haberdar olan, olayı **Kazım Karabekir** aracılığıyla adım adım izleyen de yine M. Kemal'dir.

Olayın faillerinden Yahya Kaptan da bir süre sonra öldürülmüş ve olayın hem faili hem tanığı ortadan kaldırılmıştır. Bu burjuvazinin tüm faili meçhul cinayetlerinde delil karartmak için başvurduğu o günlerden beri kullanılan yegane yöntemdir.

Her Gecenin Bir Sabahı Var !

❑ **Hurşit SAĞIROĞLU**

Birinci Diyalog

Bugünlerde yurt dışında bir gazete sizden Türkiye'nin güncel durumuna yönelik bir yazı istese veya yurtdışından gelen bir konuğunuz size, *'Türkiye'de ekonomik ve politik durumu nasıl değerlendiriyorsun?'* diye sorsa vereceğiniz yanıt aşağı yukarı şöyle olur; *"Ekonomi aslında krizde, ancak kapitalist-emperyalist sistemin yarattığı olanaklar ile 'taşıma suyla değirmen döndürme misali' günlük yaşama yansıtılmamaya çalışılıyor. Dünyada petrol fiyatları düştüğü halde, bizde eski yüksek fiyatlar üzerinden hala zam yapılıyor. Her halde dünyanın en pahalı petrol kullanan ülkesiyiz ancak bunun yüzde 80'lik payını vergiler oluşturuyor. Hükümet, yakıt, sigara, alkol v.b. ürünlerden aldığı astronomik vergi rakamlarıyla nakit akışını sağlıyor. Ayrıca ülkede korkunç düzeyde nüfusun borçlanması var. Borçlanma ve faiz temelli olarak yaratılan kredi kartı sistemi ile insanlar normal tüketim ve harcama normlarının 5 ila 10 katı arasında yüksek bir düzeyde harcama yapıyorlar. Kısacası borçlanıyorlar. Bu sayede ise piyasada hareketlilik korunuyor. Ülkede sanal bir pazar işliyor. Bir de AKP rejiminin inşaat ve yapı alanında yarattığı ve sürekli yaygınlaştırdığı projeler sayesinde başta yapı sektörü ve ona üretim yapan yan sanayiide ciddi bir hareketlenme sağlanıyor. Bu sektörde düşük gelirli ve güvencesiz istihdam da işsiz sayısını azaltıyor. AKP Belediyeleri ülke çapında istihdam yaratıcı sunni yöntemler geliştiriyorlar. Peyzaj düzenlemesinden, otopark işletmeciliğine kadar yaratılan yeni istihdam alanlarında taşeron ve güvencesi kısıtlı işçiler çalıştırılıyor. Tabii ki en büyük gelir ise bizzat devlet tarafından yürütülen 'kayıt dışı' ekonomiden elde ediliyor. Yani kırılgan ve her an krizin sonuçları ile yüz yüze gelebilecek bir ekonomik durum ile karşı karşıyayız."*

Politik durum ile ilgili ise; *"Baskı, yasaklar ve terörün günlük yaşamda her gün daha hissedilir hale geldiği bir ortamda yaşıyoruz. Ülkede tek sesli ve rejimin kontrolunda bir medya oluşturuldu. Yargı rejimin yönergeleri temelinde politik kararlar veriyor. Parlamento çalışmıyor, sadece göstermelik açılıp kapanıyor. Bir de 'Başkanlık Sistemi' adı altında tek kişilik diktatoryal faşist bir yönetim biçimi kurumsallaştırılmaya çalışılıyor. Ülkenin batısı ile doğusu bizzat AKP rejimi tarafından bölünmüş vaziyette. İki ayrı dünya mevcut. Kürt illeri savaş alanına dönmüş vaziyette. Kürt ulusal sorununa politik çözüm getirmek yerine, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin en 'elit' askeri personel unsurları ve en 'modern' ağır silahları sivil halka karşı bir iç savaş yöntemi ile yöneltiliyor. Kürt illerinde demokrasinin "d" harfinden söz etmek mümkün değil. TSK oradaki savaşı "düşük yoğunluklu bir savaş" olarak resmen açıkladı, ancak bizce kendi halkına karşı topyekün bir boyun eğdirme, sindirme veya imha savaşı söz konusu. Ancak, bu konuda amaçlarına öyle kolay ulaşacakları gözükmüyor. Kürt ulusal demokratik hareketi, özgürlük ve demokrasi mücadelesini zafere kadar sürdürmekte ve direnmekte kararlı. Türkiye işçi sınıfı da bu direnişe ses verirse rejimin planları tamamen alt üst olabilir. Devrimci güçler bu sonuca ulaşmak için mücadele ediyor. Aslında Türkiye işçi sınıfı için bunun nesnel koşulları mevcut. Ne ki, 12 Eylül faşist diktatörlüğü ile dağıtılan sendikal ve politik örgütlenmesi ve onun yerine ikame edilen devlet kontrolünde, patronlarla uzlaşan sendikal anlayış kırılmadan sonuç almak çok da kolay olmayacak. Sınıfın politik örgütlenmesinin güçlenmesi temel anahtar rolü oynuyor."*

Ya dış politika? *"Hiç sormayın... Ülkede ekonomik ve politik koşullar böyle olunca dış politikada barışçıl bir yönelim beklemek hayal olur. Irak, Suriye ve daha ileri aşamada İran ile ilgili planları var. Ortadoğu'nun yeraltı zenginliklerinden ve jeostratejik konumunda daha fazla pay almaya çalışıyorlar. Bunu da "islam" adına kurguluyorlar. Suriye ve Irak'ın resmen iç işlerine müdahale ediyorlar ve bunu diplomasinin hiç bir kuralına sığmayacak şekilde kanıksatmaya çalışıyorlar. Ama ABD emperyalizmi, İsrail, Alman ve İngiliz emperyalistleri ile kimi zaman çıkar çelişkileri olsa dahi sistematik bir ortaklıkları var. Suudi Arabistan ve Katar da, Türkiye'nin bu maceracı yönelimini İran karşıtlığından destekliyor hatta körüklüyor. Emperyalist güçlerin Türkiye'yi Rusya Federasyonu ile karşı karşıya getirme planları, Erdoğan'ın burjuva kültüründen dahi nasibini almamış siyaset yapma anlayışı ile birleşince tam bir provokasyona dönüştü."*

Sonuç olarak ne düşünüyorsun derseniz; *"Bir yanda çok karanlık bir tablo var ama her gecenin de bir sabahı vardır."*

İkinci Diyalog

Damarlarındaki kan güçlü bir akarsu gibi akan bir delikanlı ile sohbet ediyorsunuz. Delikanlı devrimci. Ülkenin halinden hiç hoşnut değil. Aklından cesaret mi, 'delilik' mi desek onlarca fikir geçiyor. Ama düşünüyor ve çözüm bulamıyor. *"Gezi direnişi neden sonuç getirmedi?"* sorusunu soruyor. *"10 Ekim Ankara Katliamından sonra neden milyonlar sokağa çıkmadı?"* diyor. *"Kürt illerinde devrimci bir yükseliş ve devrimci bir mücadele yürürken, İstanbul neden bu direnişe omuz veremiyor?"* diye soruyor kendi kendine. Sohbet ediyoruz, 24 Ocak 1980 Ekonomik Kararları'ndan, 12 Eylül 1980 faşist darbesinden, Özal döneminden, CHP'nin "sol"culuğundan, ÖDP deneyinden ve günümüzde HDP deneyinden konuşuyoruz. Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin hangi koşullarda ve hangi merhalelerden geçerek bugünlere geldiğini tartışıyoruz. Dönüyoruz 1920'lere. Türkiye Komünist Partisi'nin kuruluşuna, ilk programına, **Mustafa Suphi** ve 15 yoldaşımızın katline, 1922'de TKP'nin yasaklanmasına ve bugüne dek süren yasağın anlamına. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, DGM Direnişi ve MESS Grev'lerine geliyoruz. Ve tekrar geliyoruz bugünlere. Haziran Gezi Direnişi'ne, Kürdistan'daki devrimci yükselişe... Devrimci delikanlı kardeşimiz iç politika, ekonomi, dış politika, macera ve savaş konusunda tüm güncel bilgilere aşina... Bu konularda kendisine anlatmak zorunda olduğumuz bilmediği yeni bir olgu yok... Sadece bütün bu parçaları bir araya getirip bütünsel bir çözüm oluşturma konusunda görüşlerimizi dile getiriyoruz. Konu dönüyor, dolaşıyor işçi sınıfının devrimci rolüne geliyor. Temelde bu konuda da anlaşıyoruz. Delikanlı sadece işçi sınıfının bu rolünü nasıl yerine getireceğini kestiremiyor. Geliyoruz işçi sınıfının politik örgütü konusunda, Türkiye Komünist Partisi'ne. Komünist gençlik örgütlenmesinin partinin yedek gücü, 'rezervi' konusuna. Ancak ve ancak teorik, ideolojik, politik ve örgütsel anlamda Marksçı-Leninci ilkeler temelinde örgütlenen yeni tipten Leninci bir parti ile bu amaçlara ulaşılabileceğini konuşuyoruz. Bu partinin ülkenin politik gündemine müdahil olabileceği niteliksel bir güce sahip olduğunda, nicelik olarak da gelişeceğini ve o zaman sendikal alanda, toplumsal ve politik bağlaşıklar alanında sonuç alıcı adımların atılabileceği üzerine görüş birliğine varıyoruz. Değişik devrimci ve sosyalist güçlerin kitlesel bir sosyalist partisinin de, bu güçlerin devrimci bir cephede yan yana gelmelerinin de anahtarının komünist partisi olduğu konusunda mutabakata varıyoruz. Ve de komünist partisinin, işçi sınıfının öncü politik gücü olarak kitlesel bir sosyalist parti veya devrimci bir cephe oluşsa dahi bağımsız varlığını geliştirerek sürdürmesi gerektiğinin önemine değiniyoruz. Sosyalizm'de, proletaryanın devrimci iktidarında da komünist partisinin öncü rolünü oynamaya devam edeceği gerçeğini belirtiyoruz.

Pekiyi, çok güzel, bunların hepsini konuştuk, bu görüşmeden ikimiz de yeni enerji kazandık ama delikanlı soruyor; *"yarın ne yapacağız? Bu konuştuklarımızı günlük pratiğimizde nasıl yaşayacağız?"* İşte onun için önce partili mücadeleye, kendimizi geliştirmeye, teori ile pratiğin birliğini oluşturmaya yöneleceğiz. Parti'yi güçlendireceğiz, güçlendirirken ilkelerini ve niteliğini göz bebeğimiz gibi koruyacağız. Önümüzdeki dönem devrimci mücadelenin teminatı bu partidir. Her an Gezi direnişi gibi bir kırılma yaşayabiliriz, Otomotiv işçileri sadece ekonomik sorunları temelinde değil, siyasi amaçlar ile de direnişe geçebilir, Soma'da, Ermenek'te, İnşaat sektöründe cinayete kurban gidenlerin aileleri, komşuları, hemşehrileri, arkadaşları ayağa kalkabilir. Batı metropollerinde Kürt halkı direnişe geçebilir, Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri birlikte barikatlara çıkabilir, AKP karşıtı parti olduğu için CHP'yi "sol" sanıp oy veren seçmenler "artık yeter" diyebilir, çözümü devrimciler, sosyalistler ile birlikte arayabilir. Bu koşullara hazır olmalıyız, hem de her gün.

Tekrarlayalım ve anımsayalım; *"Her gecenin bir sabahı var!".*

Politika Gazetesi'ni Oku, Okut! Abone Ol, Abone Bul!

Türkiye Emek Örgütleri Temsilcileri:

"Barış ve Ortak Gelecek İçin Yaşamı Savunuyoruz"

KESK'e bağlı sendikalardan; *BES, EĞİTİM-SEN, HABER-SEN, SES, KÜLTÜR SANAT-SEN, TARIM ORKAM-SEN, TÜM BEL-SEN, TÜM KÖY-SEN, YAPI YOL-SEN, TÜM EMEKLİ-SEN*

DİSK'e bağlı sendikalardan; *BİRLEŞİK METAL-İŞ 2. NOLU ŞUBE, GIDA-İŞ, CAM KERAMİK-İŞ, GENEL-İŞ, DEV TURİZM-İŞ*

TÜRK-İŞ'e bağlı sendikalardan; *TÜMTİS, DERİTEKS, TGS, HABER-İŞ, BELEDİYE-İŞ, KRİSTAL-İŞ, TOLEYİS*

gibi sendikaların Türkiye'nin birçok kentinde örgütlü bulunan 256 emek örgütü temsilcisinin imzaladığı bildiri metni şöyle:

"Silahların ve çatışmaların ortasında yaşamaya mahkûm bırakıldığımız bu günlerde iki binin üzerinde akademisyenin yapmış olduğu "barış" çağrısı hepimize güç vermiş, geleceğe dair umudumuz olmuştur.

Barış için Akademisyenler Girişiminin "silahların susması ve müzakerelerin başlaması" çağrısı bu toplumun ortak aklının ve vicdanının sesidir.

Akıl tutulması yaşayanlar ve vicdanlarını karartanlar ise nereden ve kimden gelirse gelsin her türlü barış çağrısını şiddetle, tehditle, mahkemeyle ve linçle bastırmaya çalışıyor. Demokratik değerler ve hukuk ayaklar altına alınırken en temel hak olan ifade özgürlüğü hakkı yok sayılıyor.

Biz üretenlerin, yaşamı her gün yeniden kuranların, işçi ve emekçilerin temsilcileri olarak toplumun birçok kesiminden gelen barış talebinin bizlerin de talebi olduğunu kamuoyuna ilan ediyoruz.

Biz biliyoruz ki;

Savaş; yoksulluk, işsizlik ve açlık demektir.

Savaş; emperyalistlerin ve sermayenin zenginleşmesi, halkların sefaleti demektir.

Savaş; yoksul emekçi çocuklarının ölmesi, her gün daha da büyüyen acı ve gözyaşı demektir.

O yüzden barış ve kardeşlikte ısrar edeceğiz. Ölümlere göz yummayacağız!"

KTR-DİSK Ortak Açıklaması

Rusya Emek Konfederasyonu (KTR) ve Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) ortak bir açıklama yaparak iki ülke arasındaki gelişmelerden endişe duyduklarını belirttiler. KTR Genel Başkanı **Boris Kravchenko** ve DİSK Genel Başkanı **Kani Beko**'nun imzalarıyla yayımlanan açıklamada yükselen gerilimin sadece ölüm ve yoksulluk getireceği söylenirken, sorunun barışçıl yöntemler ile çözülmesi gerektiği vurgulandı.

KTR DİSK Ortak Açıklaması, Rusça, İngilizce ve Türkçe olarak yayımlandı.

Şiddet ve ekonomik yaptırım değil barışçıl çözümler

Beko ve Kravchenko açıklamada *"Suriye'de yaşanan gelişmeleri ve uluslararası alana etkilerini kaygı ile takip ediyoruz. Bu gelişmelere bağlı olarak Türkiye ve Rusya arasındaki ilişkiler de endişe verici ve tehlikeli bir sürece girmiş bulunuyor. Türkiye ve Rusya işçileri adına, uluslararası sorunların savaş, şiddet ve ekonomik yaptırımlarla değil, barışçıl yöntemlerle çözülmesinden yana olduğumuzu hatırlatmak isteriz. Rusya ve Türkiye işçileri olarak halklarımızın karşı karşıya gelmesinden değil insanlık düşmanı teröristlere karşı toplumsal alanda birlikte mücadele etmesinden yanayız. Çünkü bu mücadele bir insanlık ödevi olduğu kadar uluslararası hukukun da gereğidir"* ifadelerini kullandı.

"Her iki ülkenin politikacıları soğuk savaş günlerine dönüşe neden olacak politikalardan titizlikle kaçınmalı ve aksine komşuluk ilişkilerini güçlendirmelidir. Çok iyi biliyoruz ki; iki ülke arasındaki siyasal, ekonomik ve sosyal ilişkilerin bozulması, savaş tehdidinin ortaya çıkması öncelikle işçi ailelerini etkileyecektir. Bu gerilim sadece yoksulluk ve ölüm getirecektir" diyen sendika başkanları bütün işçileri barışı savunmaya çağırdı.

Grevci SCA İşçileriyle Dayanışma

Bir aya yakın bir süredir grevde olan, işverenin işten atma ve lokavt uygulamalarına karşı direnen Tümka-İş sendikamıza üye SCA işçileriyle dayanışma ziyareti gerçekleştirildi.

DİSK Genel Başkanı **Kani Beko** ve DİSK Genel Başkan Yardımcısı **Celal Ovat**'ın katıldığı ziyarette, Birleşik Metal-İş, Genel-İş ve Lastik-İş sendikalarımızdan şube yöneticileri ve işçiler de yer aldı.

Dayanışma ziyaretinde konuşan Tümka İş Genel Başkanı **İlhan Özel**, işverenin işyerinde DİSK'i istemediği mesajı verdiğini, sendikal hakları için mücadeleye devam edeceklerini söyledi.

DİSK Kocaeli Bölge Temsilcisi **Vedat Küçük** ise yaptığı konuşmada *"Sermaye sınıfının DİSK'e yönelik saldırılarına karşı her zaman hep birlikte omuz omuza olacağız"* dedi.

DİSK Genel Başkanı **Kani Beko** da konuşmasında işverenin SCA'da sosyal bir cinayet işlediğini altını çizerek *"Bu sosyal cinayeti kabul etmemiz mümkün değildir"* dedi. Ülker'in dünya devi olduğuna dikkat çeken **Kani Beko**, bunun karşılığı olarak işçilerin kapı önüne konmasının insanlık suçu olduğunu vurguladı ve SCA'da insanca yaşanabilir bir ücret ve sosyal hakları içeren toplu sözleşme imzalayana kadar mücadelenin her ne pahasına olursa olsun devam edeceğini söyledi.

Gündeme dair de açıklamalar yapan **Kani Beko**, *"Kıdem tazminatlarını leş kargalarına yedirmeyeceğiz, özel istihdam büroları adı altında çağdışı bir kölelik düzenine geçit vermeyeceğiz"* dedi.

Sömürünün Yeni Aşaması:
Uzaktan Çalışma ve İşçi Kiralama Büroları

❑ **Tufan ŞİŞLİ**

Uzaktan çalışma ve ÖİB (Özel İşçi Kiralama Bürosu) kamuoyunda yeterince tepki uyandırmadı. İşçi ve emekçilerin aleyhine her gün yeni yasal düzenlemeler yapılıyor. Bıkkınlık hali ile yeterli tepki verilemiyor. Fabrikaların, sendikaların ortak kararıyla topyekün bir karşı duruş örgütlenemediği sürece, gelen saldırılara karşı durmak da mümkün olmayacak gibi görünüyor.

Uzaktan çalışma bir çok sektör için yaşama geçirilmek üzere. İşverenler, çalıştırmak istedikleri işçileri ÖİB'lerden kiralayacaklar. Ne kadar süre için çalıştırmak istediklerini kendileri belirleyecekler. Çalışanların söz hakkı olmayacak. Bu durumda sendika da olmayacak. İşverenler için bundan iyisi Şam'da kayısı.

Bilişim sektöründe, uzaktan çalışma zaten yaşama geçmiş durumda. Nitelikli iş gücü kendi haklarını öne çıkarabilmek için daha çok olanağa sahip. Grafiker-web tasarımcısı gibi niteliklere sahip kişiler için bu uygulama normal karşılanıyor olsa da emek sömürüsünü artıracağı aşikardır.

Uzaktan çalışma nedir?

Bunu iki başlık altında inceleyebiliriz.

- Ev eksenli çalışma
- Tele çalışma

Ev eksenli çalışmanın işçi sınıfı açısından olumsuz yönleri:

Ev eksenli çalışma, özellikle kadın emeğini hedeflemektedir.

"Ev eksenli çalışma, sosyal güvenceden ve örgütlenmeden uzakta olduğundan maliyetlerini azaltmak isteyen firmaların başvurduğu en önemli yollardan biridir. İşveren işyerinin yer kirasından, elektrik/su giderlerinden; işçilere sunulması gereken servis, sigorta, yemek, tatil, mesai ve kreş gibi temel hizmetlerden kurtulmaktadır. [1]

Aile temelli sosyal politikalar ve giderek daralan hizmetler zaten hali hazırda çocuk, hasta, yaşlı bakımını kadınların sorumluluğunda gören patriyarkal algıyı pekiştirmektedir. Bu durumun yanı sıra kadınlar mesleki eğitimlere ulaşamamakta ya da ulaşabildikleri eğitimler cinsiyetçi rolleri yeniden üreten, ücretli ve güvenceli iş bulmada herhangi bir yarar sağlamayan eğitimler olmaktadır. Bir yandan, ailelerin kadınların dışarıda çalışmalarına izin vermemesi, diğer yandan neoliberal politikaların sonucu olarak artan yoksulluk kadınları ev eksenli çalışmaya itmektedir." [2]

Ev eksenli çalışmanın olumsuz yönlerini maddeler halinde ele alalım:

"● *Ev eksenli çalışma esas olarak enformel bir çalışma alanıdır. Ev eksenli çalışanların hemen hemen hepsi kayıt dışı çalışmaktadır.*

● *Ev eksenli çalışma, çoğunlukla parça başı iş üzerinden gerçekleşmekte; ücretler yapılan iş üzerinden hesaplanmaktadır. Parça başına ödenen ücretlerin düşüklüğü, ev eksenli çalışanların uzun saatler ve yoğun biçimde çalışmasına ve ayrıca hane içindeki çocuklar ve genç kadınların da üretime katılmasına yol açmaktadır. Buna rağmen elde edilen ücret, oldukça düşük düzeyde kalmaktadır.*

● *Parça başı çalışma ve ücretlendirme, çalışma süreleri ve mesai mevhumunu ortadan kaldırmakta; ev eksenli çalışanları en temel işçilik haklarından yoksun bırakmaktadır.*

● *Ev eksenli çalışan kadınlar, bir yandan çalışma edimini gerçekleştirirken bir yandan da hane içi işleri yapmaya devam etmekte; çifte mesai iç içe geçmektedir.*

● *Ev eksenli çalışma sisteminde, çoğu zaman iş sahibi (asıl işveren) ile ev eksenli çalışan arasına "aracılar" girmekte, dolayısıyla istihdam ilişkisi bu aracı üzerinden gerçekleşmektedir. Ev eksenli çalışanlar, işverenlerinden haberdar dahi olmaksızın, aracılar üzerinden çalışabilmektedir. "Aracı" sistemi, ev eksenli çalışmada "sömürüyü" artıran temel faktörlerden biridir.*

● *Ev eksenli çalışma, işçi sağlığı ve iş güvenliği bakımından çok ağır ve ciddi sonuçlara yol açmaktadır. Gerek çalışma yerinin aynı zamanda yaşam alanı olarak da kullanılan "hane" olması gerekse işverenler ve aracılar tarafından hiçbir işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemi alınmaması nedeniyle; ev eksenli çalışanlar ciddi sağlık ve güvenlik riskleri ile karşı karşıya kalmakta; bu riskler çalışmanın gerçekleştiği alan hane olduğu için başta çocuklar olmak üzere diğer aile bireylerini de olumsuz etkilemektedir. Ev eksenli çalışma aynı zamanda işçi sağlığı ve iş güvenliği teftişlerinin dışında bir alan olmayı sürdürmektedir.*

● *Ev eksenli çalışanlar, kısmen Borçlar Kanunu'na kısmen İş Yasası'na tabi olsalar da; her iki Kanunun getirdiği hak ve güvencelerden yoksun biçimde çalıştırılmaktadır. Ücretlerin geç ve eksik ödenmesi yaygın biçimde yaşanan bir sorundur."*

Ev eksenli çalışmanın mevcut koşullarında yapılması gerekenler

● *Uluslararası Çalışma Örgütü'nün 1996 sayılı Evde Çalışma Sözleşmesi onaylanmalı; mevzuat bu Sözleşme ile ILO'nun 184 sayılı Evde Çalışma Tavsiye Kararı çerçevesinde oluşturulmalıdır.*

● *İşçi sağlığı ve güvenliği bakımından gerek ev eksenli çalışanlar gerekse diğer aile bireylerinin sağlık ve güvenliklerini olumsuz etkileyebilecek iş ve hizmetlerin evde görülmesi yasaklanmalıdır.*

● *İşverenlerin halihazırda işyerlerinde görülen işleri, ev eksenli çalışmaya havale etmesini önleyecek tedbirler alınmalıdır.*

● *Borçlar Kanunu'nun "Evde Hizmet Sözleşmesi"ni düzenleyen 461-469. maddeleri yürürlükten kaldırılmalı; ev eksenli çalışma İş Yasası içinde düzenlenmelidir.*

● *Ev eksenli çalışmada, aracılık yasaklanmalı; işveren (iş sahibi) ile işçi arasındaki ilişki işveren veya işveren tarafından görevlendirilen ve istihdam edilen kişilerce kurulmalıdır.*

● *"Evde Hizmet Sözleşmesi", çeşitli Dünya örneklerinde görüldüğü üzere, üçlü yapı (devlet-işveren-işçi) çerçevesinde kurulmalı; işveren ve işçi arasında iş sözleşmesinin yazılı olarak yapılması ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na bildirim ve Bakanlığın onayıyla yürürlüğe girmesi sağlanmalıdır.*

● *Ev eksenli çalışanların, işverenin işyeri üzerinden sigortalanması sağlanmalıdır.*

● *Bu süreç işletilmeksizin evde hizmet sözleşmesinin kurulması ve/veya ev eksenli çalışan işçinin sigortasız çalıştırılmasına ilişkin ağır yaptırımlar getirilmeli; etkin ve düzenli teftişler gerçekleştirilmelidir.*

● *İşin yürütümü, çalışma süreleri, ücret ve diğer tüm çalışma koşulları, açık ve net bir biçimde sözleşmede belirtilmelidir. Bu sözleşmede haftalık asgari çalışma süresi açıkça belirtilmeli; ücretin asgari tutarını bu çalışma süresi oluşturmalıdır.*

● *Ara dinlenmeleri, hafta tatili, yıllık ücretli izin, ulusal bayram ve genel tatil günleri başta olmak üzere İş Yasası'ndan doğan tüm haklar güvence altına alınmalı; İş Yasası'nın 5. maddesinin fiilen uygulanmasını sağlayacak tüm önlemler alınmalıdır.*

● *İş Sağlığı ve Güvenliği Yasası, ev eksenli çalışanlara eksiksiz uygulanmalı; ev eksenli çalışanlara ve diğer aile bireylerine yönelik özel sağlık ve güvenlik önlemleri alınmalı; bu önlemlerin uygulanıp uygulanmadığının hane içinde teftişi sağlanmalıdır.*

● *Ev eksenli çalışanlara yaygın ve erişilebilir, çocuk, hasta ve yaşlı bakım hizmetleri sunulmalıdır.*

● *Ev eksenli çalışanların, işverenin işçisi olarak, işyerinin faaliyet gösterdiği işkolundaki sendikalara üye olabileceği ve toplu iş sözleşmesinden yararlanabileceği açıkça düzenleme altına alınmalıdır.*

● *Ev eksenli çalışanların, işkolu sendikaları dışında, dünya örneklerinde görüldüğü üzere, ev eksenli çalışanlar sendikaları kurabilmeleri ve bunlara üye olabilmeleri önündeki engeller kaldırılmalıdır.*

Bu çerçevede, ev eksenli çalışanlara ilişkin yasal düzenleme, ev eksenli çalışanların mevcut örgütlenmeleri, işçi sendikaları, bu alanda çalışma yürüten bilim insanları ve uzmanların da katılımıyla gerçekleştiri-

lecek kapsamlı bir çalışma sonucunda yapılmalı; orta ve uzun vadede asıl hedef ev eksenli çalışmayı mümkün kılan koşulları ortadan kaldırmak; kadınların işgücüne eşit biçimde katılımını sağlamak olmalıdır."

Tele çalışmanın olumsuz yönleri:

"... Tele çalışma, "bağımlı çalışma" ilişkisini gölgelemek ve dolayısıyla sosyal güvenlik yükümlülüklerinden kurtulmak için de işverenlerce kullanılabilmektedir. Ayrıca, çalışma faaliyetinin aynı zamanda bir sosyalleşme süreci de olduğu göz önünde bulundurulduğunda, tele çalışma kapsamında çalışanların, sosyalleşme süreçleri ve sosyal ilişkiler bakımından da sorunlarla karşı karşıya kaldığı görülmektedir.

Çok yönlü bir saldırı ile karşı karşıyayız. Bu mücadeleyi kazanmak için sendikalar arasında işbirliği organize edilmelidir.

İşyerlerindeki işçi komiteleri ve sendikalı işçiler bu örgütlü saldırı konusunda bilinçlendirilmelidir.

Tüm emek örgütlerinin birlikte organize edeceği bir çalıştay ile çıkış yolları aranmalıdır.

Program tasarımı, grafik, reklamcılık, tercüme, medya, kültür-sanat, bilişim vb. iş ve hizmetlerde, tele çalışma çalışanların tercihi olabilmekle birlikte; tele çalışma olağan koşullarda işyeri düzeni içinde görülmesi gereken hizmetlerin (ör. çağrı merkezi) maliyetleri düşürmek amacıyla işyeri dışına taşındığı biçimler de alabilmekte; tele çalışma bir tercihten ziyade zorunluluğa dönüşebilmektedir.

Bu noktada tele çalışma, zorunlu bir esnek ve güvencesiz istihdam biçimi haline gelebilmektedir.

Yürürlükteki mevzuat, "tele çalışma"ya ilişkin özel bir düzenlemeye yer vermemekle birlikte; tele çalışmaya ilişkin herhangi bir engel ya da sınırlama bulunmamaktadır." [3]

Tele çalışma konusunda yapılabilecek yasal düzenlemeler:

"● *Tele çalışmanın, bazı sektör ve meslek gruplarında çalışanların tercih ettiği bir çalışma biçimi olmanın ötesine geçerek bir zorunlu çalışma biçimi olmasını engellemelidir. Bu anlamda tele çalışmadaki esas, çalışanın tercihi olmalıdır.*

● *Tele çalışmanın, sadece maliyetleri düşürmek amaçlı kullanılmasının önüne geçmelidir. Tele çalışmanın, olağan koşullarda işyeri düzeni içinde yürütülmesi gereken hizmetleri içermesi engellenmelidir.*

● *Tele çalışma çerçevesinde istihdam edilenlerin, İş Yasası'ndaki tüm haklardan eksiksiz biçimde yararlanmasını sağlamalıdır.*

● *Tele çalışmanın, çalışanların, psikolojik ve sosyal sağlığı başta olmak üzere, sağlıkları üzerindeki olumsuz etkileri önleyecek etkin düzenlemeler öngörmelidir."* [4]

Hükümetin ve işverenin Uzaktan Çalışma ve ÖİB için planları daha geniş. Sendikasızlığı dayatmak ve işçi ücretlerini düşürmek için uygulamayı yaygın kullanmayı düşünüyorlar.

İşin daha da vahim yanı, hükümetin bu çalışma biçimini **TAŞERON ÇALIŞMA**'yı ortadan kaldırmak için uygulamaya sokmak istemesidir.

Getirilmesi düşünülen sistem işçiler-emekçiler açısından Taşeron Çalışma'dan çok daha ağırdır

İşçi sağlığı ve iş güvenliği açısından Taşeron Çalışma'nın getirdiği olumsuzluklar bu düzenleme ile katlanarak artacaktır. Deneyimsiz ve yeterli eğitimi almamış olan işgücünün geçici sürelerle çalıştırılmaları iş kazalarının ve iş cinayetlerinin artmasına neden olacaktır.

Meslek hastalıklarına yol açan iş kollarında ise, sürekli işçi değiştirilerek, işverenin sorumluluktan kurtulmasının önü açılacaktır. Böylelikle gerekli işyeri ve çalışma düzeni tedbirlerini almayacak olan işveren, her işçiyi "biraz" hasta ederek tazminatlardan kurtulacak ve sürekli olarak "sağlıklı" iş gücüne sahip olacaktır.

Bu planın tamamlayıcısı olarak *"esnek çalışma"* denilen sömürü de devreye sokuluyor. Bu sayede işverenler *"Senin emeğin bana 4 saat lazım, neden 8 saat ücret ödeyeyim?"* diyerek işçilere sefalet koşullarını dayatacaklar.

Sonradan eklenen bir düzenleme ile kamu da, yeraltı madenciliğinde ve gemi yapım sektöründe kiralık işçi çalıştırılamayacağı karar altına alındı.

Bunların dışındaki her sektörde işverenler gerekli gördükleri takdirde istedikleri kadar işçiyi, istedikleri zaman diliminde, diledikleri süre kadar kiralayabilecekler.

ÖİB'ler işçilerini anlaştıkları bir şirkete devir edebilecek. İşçilerin bu konuda söz hakkı bulunmuyor.

Kiralık işçi çalıştırılabilecek tüm sektörlerde, işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda işçileri bilgilendirmek sorumluluğu işverene bırakıldı.

Tüm bu sorunların üstüne bindirilen **GÖÇMEN İŞÇİ YASASI**'nı da unutmamak gerekir. Bu yasaya göre işverenler mevcut işçi sayısının %10'u oranında göçmen işçi çalıştırabileceklerdir. **ANCAK İŞYERİNDEKİ AÇIK POZİSYONLARA BİR AY İÇİNDE İŞÇİ BULUNAMAZSA İŞVERENLER DİLEDİKLERİ KADAR GÖÇMEN İŞÇİ ÇALIŞTIRABİLECEKLERDİR.**

GÖÇMEN İŞÇİ YASASI ile ücretler üzerine büyük bir baskı gelecektir. Daha önce 2100 TL ücret ödediği bir çalışanını işten çıkaran bir işveren, aynı pozisyona asgari ücret ile işçi arayabilir ve bir ay içinde başvuru olmazsa, bu açığını göçmen işçiler ile kapatabilir. Göçmen işçilerin (işgücünün) asgari ücretin yarısına bile çalışmaya hazır olduğu bir ülkede yaşıyoruz. Sorun sanıldığından çok daha büyüktür. Hükümet ve işverenler, işçileri birbirlerinin karşısına dikerek-çatıştırarak ücretleri düşürmek için birlikte hareket ediyorlar.

Kıdem tazminatlarının budanması, yok edilmesi de bu planların bir parçasıdır.

Çok yönlü bir saldırı ile karşı karşıyayız. Bu mücadeleyi kazanmak için sendikalar arasında işbirliği organize edilmelidir.

İşyerlerindeki işçi komiteleri ve sendikalı işçiler bu örgütlü saldırı konusunda bilinçlendirilmelidir.

Tüm emek örgütlerinin birlikte organize edeceği bir çalıştay ile çıkış yolları aranmalıdır.

TAŞERON İŞÇİ DEĞİLİZ İŞÇİYİZ

KİRALIK DEĞİLİZ İŞÇİYİZ

KIDEM TAZMİNATIMIZ YOK EDİLEMEZ

SENDİKALI OLMAK HAKKIMIZDIR

Yararlanılan kaynaklar:

[1], [2] *http://www.keig.org/content/bilgi%20notlar%C4%B1/ev-eksenli-calisma-bilgi-notu%20Haziran%202014.pdf Kadın Emeği ve İstihdamı Girişimi, 2014, "Ev Eksenli Çalışanların Sorunları ve Talepleri Neler,*

[3], [4] *http://disk.org.tr/2016/01/konfederasyonumuzun-uzaktan-calisma-ve-ozel-istihdam-burolarina-mesleki-anlamda-gecici-is-iliskisi-kurma-yetkisi-verilmesi-hakkindaki-gorusleri/*

KETEV Genel Kurulu Yapıldı

Politika/İstanbul: Kemal Türkler Eğitim ve Kültür Vakfı'nın (KETEV) Genel Kurul'u 28 Ocak 2016 tarihinde vakıf üyelerinin katılımı ile gerçekleşmiştir.

Vakıf Başkanı **Sebahat Türkler**'in uzun süren rahatsızlığı ve ardından ölümü nedeniyle vakıf çalışmalarının kısmen sekteye uğradığı, başkan yardımcısı avukat **Rasim Öz**'ün halen devam eden rahatsızlığının de çalışmaları etkilemesi yüzünden yeni dönem çalışmalar açısından yeni başkan ve yeni yönetim kurulunun seçilmesi için halen vakfın başkanlığını yürütmekte olan **Nilgün Türkler**'in vakfın yasal mevzuata uygun hale getirilerek genel kurula hazırlanması sağlanmıştır. Bu bağlamda vakfın merkezinin **Kemal Türkler**'in kurucusu olduğu Türkiye Maden-İş sendikamızın ve Otomobil-İş sendikamızın birleşmesiyle oluşan Birleşik Metal-İş sendikamızın genel merkezine taşınması için karar alınmıştır. Vakıf çalışmalarının sınıf ve kitle sendikacılığının günümüz işçi sınıfına taşınması ve sendikal politikaların mevcut koşullar çerçevesinde geliştirilerek kapitalist sömürüye ve gerici faşist gidişata karşı işçi sınıfının daha örgütlü hale getirilmesi için aktif çalışmaların sürdürülmesi kararı alınarak yeni yönetim kurulu seçilerek mücadeleci bir vakıf haline getirilmesi istenmiştir. Bu bağlamda vakfın daha aktif ve metal işçileri ile buluşabilmesi için Birleşik Metal-İş yöneticilerinin de içinde yer aldığı ve Maden-İş sendikamızın, Otomobil-İş sendikamızın aktif çalışmalarda bulunan işçi üyelerinin de yeni yönetime seçilerek dünü bugüne, bugünü yarına taşımak açısından önemli olduğu belirtilerek yeni yönetim kurulu üyeleri seçilmiştir.

Yeni yönetim kurulu başkanı seçilen **Celalettin Aykanat** vakfın amacına uygun olarak daha aktif bir mücadele içinde olacağını ifade ederek *"esas olan vakfı günümüz işçi sınıfına taşıyabilmektir bu çerçevede üzerimize düşen görevi yerine getirmektir"* demiştir.

DİSK Başkanlar Kurulu Kararları

DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu 25-26 Ocak 2016 tarihinde Bolu'da toplandı. DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu Türkiye'de yaşanan son gelişmeleri değerlendirerek, bir dizi karar aldı. Geçtiğimiz günlerde bağlı sendikaların katılımıyla ***"Kıdem Tazminatıma Dokunma"*** *kampanyasını başlatan ve Türkiye'nin dört bir yanında eylemler örgütleyen DİSK, Başkanlar Kurulu'nun aldığı kararları yaşama geçirmek için başta işçi sınıfını ve tüm demokrasi güçleri dayanışmaya çağırdı.*

DİSK Başkanlar Kurulu toplantısından sonra yayınlanan bildiride şu noktalara dikkat çekildi:

"10 Ekim Emek-Barış-Demokrasi mitingimizde yaşanan katliamının ardından yapılan ilk Genişletilmiş Başkanlar Kurulumuz, öncelikle katliamda yitirdiklerimizi anarak, katliamı gerçekleştirenler ve destekleyenler, katliama göz yumanlar, katliamda ihmali olanlar, katliam sonrası katilleri aklayıp/belirsizleştirip ölenleri suçlayanlar, arkadaşlarımızın anısına sahip çıkanlara saldıranlar ve soruşturma açanlar hesap verinceye kadar bu davanın kapanmayacağını ilan eder!

Özellikle 7 Haziran seçimlerinin ardından Türkiye olağanüstü bir dönemden geçmektedir. Baskıyla, şiddetle, arka arkaya gelen katliamlarla, kan ve barut kokusuyla hatırlanacak bu olağanüstü dönemde, sermayeye karşı emeği, savaşa karşı barışı ve kardeşliği, ölüme karşı yaşamı, yağmaya karşı doğayı, baskılara karşı demokrasiyi, toplumu paramparça bölerek yönetme gayretlerine karşı bir arada kardeşçe yaşamı savunmak, tarihsel bir görevdir.

7 Haziran'da ortaya çıkan sonucu beğenmeyenler, "Ya ben ya kaos" tehdidi ile Türkiye'ye bir deli gömleği giydirmeye çalışmakta, ancak ödenen nice bedele rağmen bu gömlek bu topluma giydirilememektedir. Ülkemizin topraklarına nice mücadelelerle kök salmış eşitlikçi, özgürlükçü, demokratik ve aydınlık değerler, yok edilememekte, bilim insanlarından kadınlara, işçilerden öğrencilere toplumun geniş kesimlerinin onurlu duruşlarıyla her gün yeniden filizlenmektedir.

Akla, barışa, kardeşliğe, hukuka, laikliğe, doğaya, yaşama, eşitliğe, özgürlüğe, demokrasiye yönelik yapılan her çağrının, her eylemin; sistemlerine yönelik her türlü itirazın ve muhalefetin, Türkiye'yi yönetenler tarafından "terörizm" olarak yaftalandığı bir dönemde emeğin haklarını savunmanın tarihsel anlamı değişmektedir. Demokrasi ve sınıf mücadelesinin ayrılmaz bir bütün olduğu daha fazla ortaya çıkmaktadır. Bu ortamda emeğin haklarını savunmak, her türlü baskıya ve şiddete boyun eğmeyerek, işçileri etnik-mezhepsel eksende bölme girişimlerini boşa çıkararak, barışı ve demokrasiyi savunmakla mümkündür. Ülkemizdeki çatışma ortamı, işçilerin birliğini tehdit etmekte ve taleplerini baskı altına almak için kullanılmaktadır. Gerçek bir barış, hakları için omuz omuza mücadele eden işçilerin kardeşliğinin büyümesiyle kazanılabilir. Demokrasi mücadelesi, sessizce köleliğe boyun eğmesi istenen işçilerin, hakları için ayağa kalkmasıyla güç kazanır.

Nüfusunun dörtte üçü ücret geliriyle yaşayan Türkiye, sermaye için açık bir köle pazarına dönüştürülmek istenmektedir. 64'üncü hükümetin eylem planında esnek çalışmanın yaygınlaştırılması, bu amaca uygun olarak kıdem tazminatının kaldırılması, özel istihdam bürolarına işçi kiralama yetkisi verilmesi, kadınların geçici-güvencesiz işlerde çalıştırılması gibi düzenlemeler yer almaktadır. Seçim öncesinde "taşeron işçilere kadro" vaadinde bulunan iktidar partisi, tek başına iktidar olmasının ardından 2016 eylem planında bu vaadine yer vermemiş, aksine güvencesiz çalıştırmanın köleliğe varan biçimlerini, taşeron düzenine "rahmet okutacak" düzenlemeleri gündeme getirmiştir.

Bu tespitlerden hareketle Genişletilmiş Başkanlar Kurulumuz şu kararları almıştır:

1. İş güvencesinin son kalesi olan kıdem tazminatını yok ederek, işten çıkarma maliyetlerini düşürmek için gündeme getirilen fon/sandık gibi düzenlemeler, tüm işçi sınıfını daha da güvencesizleştirmeyi hedeflemektedir. İşçileri günübirlik, geçici, güvencesiz çalıştırmayı hedefleyen Ulusal İstihdam Stratejisi'nin hedeflerinin tamamlanarak, sermaye için sınırsız sömürü olanakları vaat eden "amele pazarları"nı anımsatan bir çalışma yaşamı dayatılmaktadır. DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu, diğer emek örgütleri ve dost kurumları, bu kölelik yasalarına karşı ortak, yaygın, kitlesel mücadeleyi büyütmeye davet ederken, DİSK'in her ne pahasına olursa olsun, üretimi durdurmak da dahil olmak üzere her türlü etkili eylemle bu girişimlere direneceğini ilan eder.

2. Seçimlerden önce "taşerona kadro" afişleri asanların, meydan meydan söz verenlerin seçimlerden sonra bu konuyu gündemlerine almadığına, aksine emeği daha da güvencesizleştirmeye çalıştıklarına tüm işçi sınıfı tanıktır. DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu "Ayrımsız, kayıtsız, şartsız tüm işçilere kadro" talebiyle mücadelenin süreceğini ilan eder.

3. "Baraj" ve "yetki" sisteminin işçilerin sendikal haklarını kullanmasının önünde büyük bir engel olduğunu tespit eden Genişletilmiş Başkanlar kurulumuz, sendikal barajların kaldırılması, işyerlerinde "yetkili" sendikanın Bakanlıkça belirlendiği antidemokratik düzene son verilmesi, yetkinin işçiden alınması, işyerlerinde referandumla yetkili sendika belirlenmesi gerektiğinin bir kez daha altını çizer.

4. DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu, akademisyenlerin ve gazetecilerin düşünce ve ifade özgürlüğünün hukuk tanımaz biçimde gasp edilmesinin, tüm ülkeyi bir akıl tutulmasına mahkum etme çabalarının bir parçası olarak görmekte ve düşünce, ifade ve haber alma özgürlüğünü kayıtsız, şartsız savunmaktadır.

5. Genişletilmiş Başkanlar Kurulumuz Türkiye'de sayısı hızla artan mültecilerin çalışma yaşamına katılımı gerçekliğinden yola çıkarak, göçmen işçilerin Türkiye işçi sınıfının bir parçası haline geldiğini tespit ederek ve bu işçilerin en ucuz ve güvencesiz işgücü olarak sömürülmesine karşı örgütlenerek mücadele edebilmesi için ilgili adımların atılmasına dair gerekliliğinin altını çizmektedir.

6. 35 yıldır hiçbir çözüm getirmediği görülen şiddetle, savaşla sorun çözme akıldışılığı karşısında, Genişletilmiş Başkanlar Kurulumuz sorunların demokratik kanallarda diyalogla, demokratik hak ve özgürlüklerin geliştirilerek çözülmesi gerekliliğinin altını çizerek, yurtta ve dünyada barış ve kardeşlik talebini bir kez daha ifade etmektedir.

7. DİSK 50'inci yılının eşiğinde 15'inci Genel Kurulu'na ülkemiz açısından olağanüstü koşullar eşliğinde gitmektedir. 15'inci Genel Kurulumuzda temel mesele birlik ve bütünlüğümüzü pekiştirerek, nasıl bir mücadele, nasıl bir örgüt, nasıl bir ortak örgütlenme stratejisi, nasıl bir yol haritası gibi sorulara verdiğimiz yanıtları geliştirmektir.

8. Genişletilmiş Başkanlar Kurulumuz, tüm organlarımızın, sendikalarımızın mücadele birikimini, eğilimlerini yansıtarak, "akıl ve yürek birliği" içerisinde kolektif bir iradeyi açığa çıkaracak biçimde oluşturulmasının önemine işaret etmektedir.

9. Genişletişmiş Başkanlar Kurulumuz Emekli-Sen sendikamızın 1 milyon üye kampanyasında hedefine ulaşabilmesi için tüm sendikalarımızın emekli üyelerini yönlendirerek destek olmasını benimsemektedir.

10. Türkiye'de sadece üyelerinin değil hiçbir ayrım gözetmeden işçi sınıfının tamamının sorunlarının muhatabı olan, sınıf ve kitle sendikacılığı ilkelerinin tek temsilcisi olan DİSK'i büyütmek ve geliştirmek, nüfusu büyük oranda işçileşen Türkiye'nin demokrasi, barış, adalet, özgürlük ve laiklik eksenindeki temel meselelerinin çözümü için de bir anahtar olacaktır. Bu nedenle 15. Genel Kurulumuz arifesinde toplanan DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulumuz, işçi sınıfı başta olmak üzere toplumun geniş kesimlerini, DİSK'e omuz ve güç vermeye çağırır."

Deri İşçileri Kıdem Tazminatına Dokunma Eyleminde

Tuzla Deri Organize Sanayi Bölgesi'nde çalışan DERİTEKS üyesi yüzlerce işçi, kıdem tazminatına yönelik saldırıya karşı 2 saat iş bıraktı. Sanayi bölgesi içinde kitlesel yürüyüş düzenleyen işçiler, konfederasyonları Türk-İş'i de göreve çağırdı. İşçiler eylem sırasında çatışmaların sona ermesi ve barış talebini de dile getirdi.

Tuzla Deri Organize Sanayi'de bulunan Uyguner Deri önünde toplanarak direnişteki Aka Deri işçilerinin direniş çadırına kadar yürüyen işçiler, 2 saatlik iş bıraktı. Eylemde sık sık, "*Kıdem tazminatıma dokunma*", "*Sendika hakkımız söke söke alırız*", "*Atılan işçiler geri alınsın*", "*Yaşasın halkların kardeşliği*" sloganları atıldı.

Aka Deri direniş çadırı önünde konuşan DERİTEKS Genel Başkanı **Musa Servi**, "*Kıdem tazminatı işçilerin kazandığı haktır. Babalarımız, dedelerimiz kıdem tazminatıyla ev alabiliyordu. Şimdi 25 yıl çalışsak dahi ev alma şansımız yok. Saldırılar karşısında birlik olmamız gerekiyor. Diyorlar ki kıdem tazminatını işçilerin yüzde 85'i almıyor. Yüzümüze baka baka yalan söylüyorlar. Medyaya baktığımızda mevcut iktidarın borazanlığınından başka bir şey yapmıyor. Kıdem tazminatı almayanlar için yasa çıkarılabilir*" dedi.

Türk-İş Genel Kurul kararında "*Kıdem tazminatı kırmızı çizgimizdir*" denildiğini hatırlatan **Servi**, Türk-İş'e "*Türk-İş'e düşen görev, bize düşen görev üretimden gelen gücümüzü kullanmaktır, anında genel grevdir. Türk-İş'e düşen görev işçinin sesini duymaktır*" dedi.

Ülkede yaşanan savaş haline de dikkat çeken **Servi**, "*Biz çatışma ortamının son bulmasını istiyoruz. İnsanca çalışma, insanca yaşama ortamının kurulmasını istiyoruz. Doğu ve Güneydoğu'da 60 günden beri sokağa çıkma yasağı olan iller var. Kendimizi o insanların yerine koyalım. Ölen siviller, askerler, polisler gencecik insanlar var. Sendika olarak hep yoksulun, ezilmişin yanında olduk. Bir an önce savaştan vazgeçilip barışa dönülmeli*" dedi.

Aka Deri'den işçilerin Rusya ve Türkiye arasındaki uçak krizinin ardından gerçekleşen daralma gerekçe gösterilerek atıldığını hatırlatan **Servi**, atılan işçilerin geri alınmasını istedi ve "*Biz bu ülkede barış, huzur, halkların kardeşliği ve işçi sınıfının birliğini istiyoruz.*" dedi. ***Politika / Tuzla***

Özel Soslu Yalanlar Salatası!

❑ **Ali ÖZBEK**

DİN üzerinden siyaset yapıp dinin en önemli günahlardan saydığı yalanı bayrak tutanlar var elbet. Din ulemalığına soyunup din üzerinden yargılayacak değiliz ama kendi düşünceleriyle çelişmelerini açık açık göstermek gerekiyor...

Geçmişten örnekleyelim. Bu özel soslu, yalan salatasını!

Geçmişte Gazze'ye gideceğini açıkladı. Hatta bir tarih sundu. ABD Dışişleri Bakanı'nın "Gitme" uyarısına meydan okudu. Sonra gitmedi bir daha da ağzından Gazze kelimesi çıkmadı...

Önüne geleni İsrail menfaatine hizmet etmekle suçladı. Ancak gemicikler, İsrail limanlarında doldur boşalt yapıyordu o esnada!

"Kasetle şantaj yapacaklar" dedi Gülen'in kasetleri servis edilince zerre kadar tereddüt etmeden kasetleri kullanmaya başladı.

"Savcı 22 defa yurt dışına çıktı" dedi. Savcı medyan okudu, ispat etsin mesleği bırakacağım dedi ama o ortaya bir belge koyamadı.

Hatta savcıyla isim benzerliği nedeniyle yanlış kişiden söz ettiği ortaya çıktı. Ve konu kapandı.

"Ergenekon'un savcısıyım" dedi, 3 sene sonra Harp Akademilerinde omuzu kalabalıkların karşısında günah çıkardı, "bizi de kandırmışlar" dedi ve kendini kurtarmak için omuzu kalabalıklarla hem de 'savcılığına' soyundukları ile uzlaştı.

Ağzından "milli irade" lafını hiç düşürmedi. En büyük hırsızlık "milli iradeyi çalmaktır" diye bas bas bağırdı meydanlarda ama hırsızlıktan fezleke yiyen bakanlarının fezlekesini o 'milli irade'nin temsilcisi meclisten kaçırdı.

Taraftarlarına "dershaneleri boykot edin" çağrısı yaptı kendi bakanları ve milletvekillerinin çocuklarının dershanelere devam ettiği ortaya çıktı…

Zarrap'ı hayırsever işadamı olarak biliyordum" dedi. En çok güvendiği kurum MİT'in kendisini Zarrap'ın yolsuzluk konusunda, hem de ABD'de planlanan bir suikastı finanse ettiği konusunda uyardığı ortaya çıktı.

17 aralık operasyonundan haberinin olmadığını, savcıların ve polislerin üstlerine haber vermeden operasyon yaptığını iddia etti. Sırf bu yüzden binlerce polis sürüldü. Savcıları dağıttı. Anayasa'yı askıya aldı. Ancak bizzat MİT'in "bakanların Zarrap ile illegal ilişkileri var, ortaya çıkarsa hükümet kötü durumda kalır" notuyla sekiz ay önce uyardığı ortaya çıktı.

"Evlatlarımın yolsuzluk yaptığı ortaya çıksın onları evlatlıktan red ederim" dedi. Evlatlarına belediyenin sosyal tesislerinin bağışlandığı ortaya çıktı, gıkı çıkmadı.

Çok var daha lakin en bombası elbet sonuncusu...

Sonunda Milli Görüş'ten bu yana dava arkadaşlığı ettiği, "Abi" Arınç'ı da İmralı Heyeti açıklamaları konusunda yalancılıkla suçladı.

Abi böyle diyorsa doğrudur, ne diyelim...

Pekiyi, AKP seçmenleri ve kendisinin 'sevdalıları' bu yalanların ne zaman farkına varacak? Asıl mesele burada...

Yenice İlçesi Köylüleri Termik Santral İstemiyor!

Çanakkale Yenice ilçesinin Çırpılar ve Çevre Köyleri "*Bilgilendirme ve Dayanışma Buluşmasını*" Çanakkale İDA Dayanışma Derneği, Edremit Kaz Dağları Koruma Organizasyonu, Yenice Sevdalıları ve Katılımcıları, Çevre Gönüllüleri katılımıyla gerçekleştirildi. Katılımcılara, Çırpılar Köyü halkına, Çevre köylerin halkı ve özellikle bizleri ilgiyle karşılayan, ağırlayan köy muhtarlarımıza sonsuz teşekkürler. Yenice İlçemizin 75 köy muhtarından 70 köy muhtarının köylülerinin görüşleri doğrultusunda imzaladıkları ***"Termik Santral yapılmasını istemiyoruz"*** imzalı dilekçeler ilgili mercilere teslim ediliyor. Evet, Çırpılar köyünün belirli kısmı haricinde çevre köylerle birlikte, yapılması istenen Termik Santrali istemiyor, hatta ilk okula giden çocuklarımız bile bilgilenmiş soğan, sarımsaklarının olmayacağını, hayvanlarının hastalanacağını, annelerinin hastalanmasını istemediklerini söylüyorlar gerçekten etkilendik.. Kazdağlarının göbeğinde, tarım ve hayvancılığın merkezinde, 6 adet sulama göleti bir adet Gönen ovasını sulayan Bandırma'nın içme suyunu besleyen baraj gölü ortasında, Yenice'nin Kapya biberinin üretim merkezinde halkımız bu Termik santrali istemiyor... Mücadeleye devam...

Politika / Çanakkale

10 Ekim Ankara Katliamı ve Yaşadıklarım

❑ **Akın ÖZTÜRK**

(23 Ekim 2015)

9 Ekim Cuma günü iş nedeni ile Edirne'deydim. Bir gün sonra Ankarada yapılacak olan Barış mitingine katılmak üzere dostlarımla vedalaşarak saat 16.00 gibi İstanbul'a doğru yola koyuldum. Evde biraz dinlendikten sonra saat 23.00'de Büyükçekmece'den kalkan otobüse binerek Ankara'ya doğru yolculuğa başladık. Daha önceleri, araçlara bindiğimiz noktadan başlayan ve Ankara'da araçların park edildiği noktaya kadar birçok noktada durdurulduğumuz, kimlik kontrolünden geçirildiğimiz ve polis tarafından tacize uğradığımız, engellenmeye çalışıldığımız anların hiçbirini yaşamadık nedense. Bu işte bir gariplik vardı aslında. Nasıl olur da devletin, şiddeti bu kadar tırmandırdığı, en ufak demokratik eyleme izin vermediği, vermemekle kalmayıp basın açıklamalarına bile tahammül edemeyen, gaza boğan devletin güvenlik güçleri sanki yer yarılmış ve yok olmuşlardı. Ankara'ya kadar bir tek polisle bile karşılaşmadan araçları park ettiğimiz alana kadar geldik.

Ankara Garının önündeki alana geldiğimizde gruplar daha yeni yeni toplanıyorlardı. Genciyle, yaşlısıyla çocuğuyla gelenler; yüzlerde gülücükler, uzun süre görüşemeyenlerin birbirini kucaklamaları. Biraz sonra da halayların çekileceği, barışın haykırılacağı alanda nedense ne resmi ne de sivil bir tek polis yoktu. Bu alışık olmadığım bir durumdu. Sevgili dostum **Fahri Karasu** ile buluştuk. Hoşbeş sohbetten sonra Tüm Haber Sen'in toplanma noktası olan garın ön tarafındaki yere birlikte yürüdük. Ve uzun süredir görmediğim **İsmail Çınar** ve diğer başka arkadaşlarla sohbetledik. Bir ara tuvalet ihtiyacımı karşılamak için gara doğru yürüdüm. Tuvaletlerin önünden dışarıya kadar taşan kalabalığı görünce vazgeçtim. Birinci bombanın patladığı yerdeki köftecinin yan tarafındaki saksılardan birinin üzerine oturarak çevreyi gözlemledim. Kalabalık artmış barış türküleri söyleniyor; kızlı erkekli genciyle yaşlısıyla her yaştan, Ermeni'siyle, Kürd'üyle, Çerkez'iyle, Laz'ıyla ülkemin güzel insanları HDP kortejinin biraz daha meydana yakın olan bölgesinde patlayacak bombalardan habersiz halaylar çekiyorlar; savaşa karşı kardeşlik, barış türküleri, şarkıları söylüyorlar. Yüzlerde gülücükler; devletin o her eylemde gaz, tazyikli su sıktığı, aslında kendisi de halkın çocuğu olan çevik kuvvetin olmadığı, artık çok iyi tanıdığımız sivil polislerin bile meydanda görünmedikleri biraz sonra kana bulanacak alanda halaylar oynanıyordu. Bir yandan da yavaş yavaş yürüyüş kortejleri oluşmaya başlıyordu. Oturduğum yerden kalkıp Tüm Haber-Sen'in toplandığı yere doğru yürürken bir anda kulaklarımı sağır eden müthiş bir patlama oldu. Patlama benim çok yakınımda olmuştu ya da ben öyle zannettim. Patlama ile herkesle birlikte bende patlama yerinden uzaklaşmaya çalışırken bir anda ayağım takıldı, yere kapaklandım. Yere düştüğüm anda, ikinci korkunç patlama oldu. Yerin göğün bembeyaz bir bulut ile kaplandığını ve ardından üzerime insan parçacıklarının yağdığını hatırlıyorum. Hareket edemedim. Ancak kalkmam ve o bölgeden uzaklaşmam gerekiyordu. Başımı kaldırdığımda çevremde sadece yerde yatan cansız, parçalanmış bedenleri gördüm. Ayağa kalktım15- 20 adım attım ancak bu sefer yerde yatanların iniltileri ve çevreye savrulan insan parçacıkları ile karşılaştım. Şoktaydım; ne yapacağımı bilemiyordum. Herkes patlamanın olduğu yerden benim gibi uzaklaşmaya çalışıyordu. Birkaç adım daha atmıştım ki patlama yerinden uzakta olanlar da tam ters istikamete patlama yerine doğru koşuyorlardı. Koşanlardan birisi bana *"Yaralı mısın? Neyin var?"* deyince *"yok, benim herhangi bir şeyim yok ama çok ölü ve yaralı var." "Ellerin vücudun kan içinde emin misin bir şeyin olmadığına?"* deyince ellerime baktım. Ellerim kan içerisindeydi. Hemen vücudumu kontrol ettim, bende bir şey yoktu. Yağmurluğumu çıkardığımda renginin değiştiğini, insan uzuvlarının yapıştığını fark ettim. Geçirdiğim şok ile ortada aptal aptal dolaşırken o ana kadar göremediğim polisin, tomadan su sıkmasıyla kendime geldim. Toma bombanın patladığı alana, yakınlarını kaybeden bizlere ve yaralılara tazyikli su sıkıyordu. Toma ile aynı paralelde, yolun karşı tarafından da yaklaşık 40- 50 kadar çevik kuvvet polisi alana doğru geliyordu. Toma'nın tazyikli su ve gaz bombası atmasına tepki gösterenlere çevik kuvvet şiddet uygulamaya başlamıştı. Ancak polisler oldukça az, bizler çok kalabalıktık bizlerden tepki görünce korktular, vurmayı bırakıp alana doğru yürümeye devam ettiler.

Kendime geldiğimde, insan parçaları, ölüler, yaralıların yardım çığlıkları, toz duman, korku, endişe, panik, şaşkınlık, ağlaşmalar, öfke, nefret ve yaralıları taşımaya ve kurtarmaya çalışanların üzerine polisin attığı gaz bombaları her şey birbirine karışmıştı. Hemen eşimi aramaya çalıştım. Ancak telefonlar çalışmıyordu. Birkaç kez denedikten sonra sevgili eşim, **Leyla**'mın sesi kulağımdaydı. *"Leylam, burada patlamalar oldu ancak bende bir şey yok beni merak etme."* dedim ve telefonu kapadım.

Tekrar geriye dönüp kaçmaya çalıştığım yere, gar istikametine doğru koşmaya başladım. Yerde ölüler, yaralılar, doku parçaları... İnsan parçalarına basmamaya çalışarak, yerde yatan bir yaralıya ulaştım... Hiç ambulans yoktu. *"Ambulans, ambulans... ambulans yok mu?"* diye bağırmaya başladım. Mitinge katılan doktor arkadaşlardan iki kişi yaralı bayana ilk müdahaleyi yaptılar. Ancak o kadar çok yaralı vardı ki ne yapacağını bilemez, çaresiz bir vaziyette *"Ambulans yok mu? Doktor yok mu?"* çığlıkları benim sesime katılıyordu. Nihayet -ne kadar zaman geçti bilemiyorum- ambulanslar gelmeye başladı. Ambulanslar gelmeden yaralıları pankartlar ile taksilere taşıdık. Miting anons otobüsüne de yaralılar taşındı. Taksiler, ambulanslar, özel araçlar ile durmadan yaralılar taşınıyordu. Yakınlarını kaybedenler, sinir krizi geçirenler, ağlayanlar.. Herkes şoktaydı. Genç olanlar saldırıya anlam veremiyordu. Bu kadarı da olmazdı, bunu nasıl yaparlar, katiller, caniler... Her taraftan feryatlar yükseliyordu. *"Açın, açın yolu yaralı geliyor. Ambulans geçecek kenara çekilin. Yola çıkmayın arkadaşlar"* vs. sesler birbirine karışıyordu. Bir can daha kurtarma çabası içerisindeydik.

Kaç saat geçti bilemiyorum ama bombanın patladığı yere yakın olan arkadaşlarımdan hatırlayabildiklerimi aramaya başladım. İlkin **Fahri Karasu**'yu aradım cevap yoktu. Defalarca aradım ama bir türlü telefonu cevap vermiyordu. Yanılmıyorsam saat 14.00 civarlarında Fahri telefonunu açtı. Ancak konuşmakta zorlanıyordu. Yaralanmış olduğunu anlayınca hemen sendikadan arkadaşlara bildirdim. Doğruca bu sefer hastanelerin olduğu bölgeye geldim. Numune hastanesine geldiğimde genç hemşireler hızla binadan çıkıyor ve aranan kan grubunu bağırarak kan verecek kişilerin gelmelerini istiyorlardı. Benim gibi mitinge gelen arkadaşlar kanları ile arkadaşlara can vermek için çırpınıyorlardı. Ancak genellikle sıfır grubu RH negatif ve pozitif kan isteniyordu. Benim kanım A grubu Rh + olduğundan aranan kan değildi. Ama yine de belki ihtiyaç olur diye bekledim. Genç arkadaşlar hastane önünde zincir oluşturarak ambulansların ve evden hastaneye gelen doktorların rahatça hastaneye ulaşmalarına yardımcı oluyor; megafonla hangi hastanede hangi kana ihtiyaç olduğunun anonsları yapıyorlardı. Hastane girişindeki küçük kulübenin camında hastanede yatan yaralıların listesi asılmıştı. Rakam çok ürkütücüydü. 97 yaralı sadece Numune Hastanesindeydi ve daha da gelenler vardı. Diğer hastaneler de aynı yoğunluktaydı. Hastanelerin önündeki kalabalığın, ambulans ve diğer yardıma gelenlere engel oluşturduğunu ve benim de bir faydamın dokunamayacağını fark edince o bölgeden uzaklaşarak arabaların olduğu yere doğru yürümeye başladım. Arabalara gidebilmek için garın oradan geçmek zorundaydım. Gara yaklaştığımda olay yeri araştırma, cenaze ve olay yeri araçları, polisler ve bir takım siviller, yakınlarını kaybedenlerin çığlıkları, feryatlar polisin olay yerine girilmemesi için çektiği bantlar, yerde üst üste düşmüş, parçalanmış bedenler, çevreye saçılmış insan parçaları aynı ürkütücülüğü ile duruyordu. Olay yeri araştırma polisleri fotoğraf çekiyor, belli yerlere tespit numaralaması yapılmış delilleri delil poşetlerine alıyorlardı. Yakınlarını kaybedenlerden kayıplarının tespitini isteniyor; tespit sonrası bedenler tabutlara konularak cenaze araçlarına alınıyorlardı. Bombaların patladığı yerde kendi bulunduğum yere baktığımda yara almadan kurtulmamın mucize olduğunu daha iyi anladım. Bir an hareketlenme oldu. Olay yeri inceleme alanı içerisinde bulunan, kardeşini kaybeden genç kızımızın *"Katiller! Utanmazlar! Defolun!"* çığlıkları ile sağlık bakanı, adalet bakanı ve içişleri bakanının yanlarında korumaları ile utanmadan patlama yerine geldiklerini gördüm. Ve orada bulunan bizler de *"Katiller defolun! Utanmazlar! Hangi yüzle geliyorsunuz"* diye bağırınca tepkinin büyüklüğünü gören bakanlar korumaları ile birlikte defolup gittiler. Ben hızımı alamamıştım *"Katiller, Cellatlar, Utanmazlar"* diye epeyce bağırdığımı hatırlıyorum; kendimden geçmişim. Arkadaş koluma girerek beni kenardaki bir banka oturttu. Nefesim daralmış soluk soluğa kalmıştım. Bir süre sonra kalkarak otobüslere doğru yürüdüm. Otobüse geldim. Yüreğimde derin bir sızı vardı. Tekrar **Fahri**'yi aradım telefonu cevap vermiyordu. **İsmail Çınar** arkadaşı aradığımda yoğun bakımda olduğunu öğrendim. *(Fahri dizinden ayağından ve karnından yaralanmıştı. Günlerce yoğun bakımda kalan benim inatçı, yürekli arkadaşım düşmana inat yaşamaya devam ediyor.)* Yarım saat sonra, daha sonra öğreneceğim,100'ün üzerinde ölü ve 400'ün üzerinde yaralı olan, barış isteyen dostlarımı Ankara'da bırakarak İstanbul'a doğru yola çıktık.

Otobüste Ankara'ya gelirken söylenen türkülerin, şarkıların, neşenin yerini sessizlik, hüzün , şaşkınlık almıştı. Patlama yerindeki insan çığlıkları, insan parçaları, ölüler, yaralıların yardım çığlıkları, toz duman, korku, endişe, panik, şaşkınlık, ağlaşmalar, öfke, nefret içerisindeki 15.000'in üzerindeki insanın, bir tek TOMA'nın ve en fazla 50 kadar polisin gönderilmesini düşünüyordum. TOMA'dan öfke ve nefret içerisindeki bizlerin üzerine tazyikli su ve gaz sıkılması, ayrıca yine pek alışık olmadığım 40-50 kadar Çevik Kuvvet polisinin de alana arkadan hiçbir destek verilmeden gönderilmesinin devletin ikinci bir katliam hesabı olduğunu mitinge katılanların içerisine kurbanlık koyun gibi devlet polisini ölüme göndermiş, bizler kin ve nefretimizi kontrol edebildiğimizden yapmak istedikleri ikinci bir provokasyona gelmemiş, onların planı-

nı boşa çıkarmıştık. Bugün artık hepimizin de bildiği gibi ölü ve yaralıların içerisinde bir tek resmi ve sivil polisin olmaması bu katliamın sanıklarının kimler olduğunun çok açık kanıtıdır.

Eve geldiğimde çok yorgun olduğum halde gece uyuyamadım. Nasıl uyuyabilirim ki yaşadıklarım bir film şeridi gibi hep gözlerimin önündeydi. Kâbuslarla bölünen kısacık uykularım dışında başımı yastığa koyamadım..

Pazartesi günü Ankara'dan İstanbul'a gelen barış savaşçılarına son görevimizi yapmakla geçti. Salı günü Sultanahmet meydanında yapılması planlanan protesto eylemine katılmak için Cerrahpaşa Tıp Fakültesinde toplanma yerine geldiğimde savaş karşıtlarının coşkun sloganları ile karşılaştım. Ben de sesimi barış savaşçılarının sesine kattım. Ankara'da kaybettiğimiz güzel insanlar kavganızı kavgamızla devam ettiriyoruz. Gelecek güzel günler yakındır. Umutsuzluğa kapılmak yok...

Yazımı öncelikle sevgili kızım ile paylaştım onun bana yazdığı yazıyı olduğu gibi paylaşıyorum...

"Burada konuştuğum gördüğüm herkes çok umutsuz. Hiçbişeyin değişebileceğine inançları yok. Geziden önce de herkes umutsuzdu. Bi anda patladık şoka uğradı herkes. Ananem gezinin ikinci gününde beni arayıp "Beliz orda ölebilirsin ama biz dayanırız bu ülkeyi siz kurtarıcaksınız. Evine dönme " demişti. 10 ekimde patlamanın olduğunu duyduğumda senin orda olduğuna emindim. Saatlerce sana ulaşamadım ve burda kafayı yedim inan. Kıyameti koparttım. Annem baban iyi dedi ama inanmadım ben. Sana ulaştıktan sonra biraz da olsa rahatladım. Sonra İlker abi bana "babana söyle bak ortalık çok tehlikeli gitmesin artık eylemlere" dedi. Sonra şunu farkettim; ben seni gezide de engellemeye çalıştım her türlü tehlikeli ortamlardan uzaklaştırmaya çalıştım hep kendi korkumdan. Babasız kalıcam diye uyuyamıyodum bile. Çocukluğumdan beri en büyük korkum ya sana ya anneme zarar gelirse diye. İlker abi bana bunu söylediğinde bişeyi farkettim. Bi insan nasıl bu kadar bencil olabilir ki? benim korkularım Ankara'da barış istediği için katledilen bir tek candan daha değerli değil. 25 yıldır beni tutsak eden en büyük korkumu farketmeden sana ulaşamadığım o saatlerde eritmişim bilincimde. Elinden mücadeleni almaya kalkarsam hayatını elinden almış olurum. Sana yapabileceğim en büyük destek özgürlüğünü engellememeye çalışmaktır. Diyeceğim o ki babacım; seni kaybedebilirim ama altından kalkamayacağım hiçbişey yok benim. Çünkü benim, kardeşimin, İlker abinin çocuğunun geleceğini yüzlerce kez sindirilmeye çalışılmasına rağmen hala dimdik duran korkmayan mücadele eden sen ve senin gibi güzel insanlar kurtaracak. Alanları terketme. Ben sana bu yüzden bu kadar aşığım çünkü"

Ne mutlu ki bana, bizlere böyle bilge çocuklarımız var. Teşekkür ederim canım kızım.

"Batının Değerleri"

❑ **Yusuf KÖSE**

Son günlerde, *"Batının Değerleri"* sözü sıkça geçmektedir. Özellikle liberal ve demokrat aydın, gazeteci ve yazarlar tarafından, Batı burjuvazisinin Erdoğan'ı desteklemeleri üzerine, "Batı değerleri"ni anımsatan sitemkâr yazılar kaleme alındı.

Onlar, sitemkâr olmalarında haksız da değiller. Çünkü kitleleri, kurtuluşun sosyalizmle değil, AB projesiyle gerçekleşeceğini inandırmaya epey bir çaba harcamışlardı. Bizim sağ ve sol liberal aydınlarımız ve demokratlarımız için tek bir değer vardı; Batı emperyalist burjuvazisinin çıkarlarını öne çıkaran siyaset...

Burjuvazinin unutmadığı, ama liberallerin unuttuğu bir şey vardır: Sınıflara bölünmüş bir toplumda, tek bir değerler bütünlüğünden söz edilemez. Her sınıfın kendi sınıfsal çıkarlarıyla bütünleşen değerleri vardır.

Günümüz emperyalist batı burjuvazisine "değerler" anımsatmasında bulunanlar, iki defa yanılıyorlar. **Birincisi**, artık, günümüz batı burjuvazisi, 1789 Fransız İhtilalinden kalma burjuvazi değil, Fransız devriminin *"eşitlik, özgürlük, kardeşlik"* ilkeleri yerine; daha fazla sömürü, egemenlik ve talan siyasetini hayata geçiren emperyalist burjuvazi var.

Günümüz Avrupa burjuvazisi, *"İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirgesi"*nin çok gerisine düştüğü gibi, **Voltaire** ve **Sartre**'nin Batı'sı olma özelliklerini de çoktan yitirmiştir.

İkinci yanılgı ise, bugün hala bir "batı değeri" varsa, o da burjuvazinin yok etmek istediği, ama işçi sınıfının direndiği ve kazanımlarını korumaya çalıştığı demokratik hak ve özgürlüklerdir.

Batı'da bilinen bir burjuva demokrasisi yoktur. Batı burjuvazisi onu, 1970'lerin sonundan itibaren yok etmiştir. Var olan ise, burjuvazinin tüm karşı koyuşlarına rağmen işçilerin mücadele ederek korudukları ve korumaya çalıştıkları demokratik haklardır.

Emperyalist batı burjuvazisinin değerlerinden söz edilecekse, öncelikle, Afrika'nın yağmalanması, katliamlar ve insanların birbirine kırdırılması gelmelidir. Cezayir savaşı, Güney Afrika yerlileri üzerinde beyazların Apartheid'i (ırkçılığı), ABD'deki McCarth'cilik, Vietnam savaşı, Latin Amerika Cunta yönetimlerince katledilen işçiler, köylüler, ilericiler ve Alman emperyalist burjuvazisinin Nazi rejimi gibi batı burjuvazisinin "has" değerleri akla gelmelidir.

ABD'de siyahlar üzerinde uygulanan Ku Klux Klan cadı avları, Kolombiya'nın paramiliter güçleri hemen akla gelmelidir.

Batı burjuvazisinin değeri denince akla; Yugoslavya'nın parçalanması ve barış içinde bir arada yaşayan ulusların ve halkların birbirine kırdırılması ve Belgrad'ın tüm "medeni" batı tarafından günlerce bombalanması gelmelidir.

Günümüz'de ise, Afganistan ve Irak işgali ve binlerce insanın katledilmesi ve Ruanda katliamı gelmelidir.

Batı burjuva değerleri; 60 yılı aşkın bir süredir siyonist ırkçı İsrail devletine boğdurulan Filistin...

Libya, Suriye, Yemen'in her şeyiyle harabeye çevrilmesi, katliamlar, göçler ve insanların onar onar, yüzer yüzer yok edilmesi akla gelmelidir.

Batı burjuva değerleri denince:

Ebola, AIDS gibi Afrika insanını kırıp geçiren emperyalist ilaç tekellerinin soykırım uygulamaları,

Akdeniz ve Ege denizinin göçmen mezarlığına dönüştürülmesi,

Doğanın dengesinin bozulması ve yeryüzünün yaşanmaz hale getirilmesi ilk akla gelenler arasında yer almalıdır.

Taliban, El Kaide, İŞİD, Bokoharam, vb. gibi dinci-faşist, örgütler ve diğerleri akla gelmelidir.

Her gün kundaklanan göçmen barınma yerleri ve geliştirilen ırkçılık gelmelidir.

Devletin direk ya da dolaylı desteklediği ırkçı-faşist neonazi örgütleri gelmelidir.

Ve silah tekelleri...

Batı burjuvazisinin asli değerleri arasında demokratik hak ve özgürlüklere yer yoktur. Bugün "demokrasi"nin kırıntıları batı'da kısmen devam ediyorsa, bu burjuvazinin istediğinden değil, işçi sınıfının mücadelesinden dolayıdır.

Batı burjuvazisinin, her şeyin üstünde tuttuğu tek bir değeri ve ilkesi vardır: Sermaye birikimi!

Burjuvazinin ahlakı ve değerleri sermaye birikimini sağlamanın koşullarıyla özdeştir. Sermaye birikimi ise işçi sınıfı ve emekçilerin aşırı sömürü ve kanı üzerinden sağlanır.

1917 Büyük Ekim Devrimi'yle birlikte Batı burjuvazisinin değerleri olarak kabul edilen, aydınlanma süreci de bitmiştir. Batı burjuvazisi, işçi sınıfının sosyalist değerlerine karşı her zaman ve her yerde gericiliği desteklemiş ve beslemiştir.

Nerede bir askeri cunta, nerede bir faşist diktatör varsa, arkasında batı burjuvazisi olmuştur. Bir zamanların medeni Afganistan'ı, batı burjuvazisinin sayesinde ortaçağ karanlığının daha gerisine düşmüştür.

Faşizmin ve Erdoğan'ın arkasında emperyalist batı burjuvazisi vardır. Batı burjuvazisi, sadece bugün değil, dün de K. Evren cuntasının arkasındaydı.

AKP projesi ve Erdoğan, başından beri batı burjuvazisinin eseridir. Erdoğan'ı ve onun Türkiye'sini gör, batı burjuvazisinin de neye değer verdiğini anla. Erdoğan gibi bir değer yaratan batı burjuvazisinden, "eşitlik, kardeşlik, adalet" beklemek, saflığın ötesinde ahmaklıktır. Kitleleri kandırma politikasıdır.

Alman burjuvazisi, Türk devletinin sorumluluğu deşifre olmasın diye, İstanbul'da katledilen vatandaşlarının ölüsüne dahi sahip çıkmamıştır. Özellikle Alman kamuoyunun gözünü boyamaya yönelik bir kaç "operasyonla" sorunun üzerini kapatma yolunu seçmiştir.

Bu nedenle, batı burjuvazisinin siyasi temsilcilerinden Merkel, bir seçim öncesi Erdoğan'ın altın varaklı koltuklarına oturmayı tercih etti. Onu, ne Alman yapımı tanklarla bombalanan Kürdistan halkı, ne de ziyaretinden bir hafta önce, Ankara'nın göbeğinde katledilen yüzden fazla işçi ve emekçiler ilgilendirdi.

Batı burjuvazisi; işçi sınıfının mücadelesiyle gelişecek sınıfsız, sömürüsüz ve sınırsız sosyalist bir dünya değeri değil, kendi sömürü ve egemenliğini rahatlıkla yürütebileceği; Afganistan, Irak, Suriye, Libya, Türkiye ve Pakistan gibi halkların birbirine kırdırıldığı "ülkeler" değeri istiyor. Özellikle, 1980'lerin başlarından itibaren yürürlükteki siyasetleri de budur.

Erdoğan Türkiye'sini, Suudi kralı ve daha nice benzerlerini "demokrasi" değerleri diye baş tacı eden batı burjuvazisine sitem yerine, teşhir, tecrit ve mücadele yöntemi öne çıkarılmalıdır.

Kemal Tayfun Benol Anıldı

❑ Kemal ATAKAN

Gazetemizin kurucu sahibi ve sorumlu müdürü **Kemal Tayfun Benol**, Ankara Katliamı'nda katledilişinin dördüncü ayında **"100'LERDEN BİRİ - KEMAL TAYFUN BENOL'U ANIYORUZ"** belgisi altında Kozyatağı Kültür Merkezi'nde düzenlenen bir toplantı ile anıldı.

70'li yıllarda Sosyalizm mücadelesine birlikte ayağını attığı İlerici Liseliler Derneği - **İLD** üyesi Fenerbahçe Liseli ve İLD Kadıköy Şubesinden arkadaşları tarafından düzenlenen ve **Politika Gazetesi**'nin desteği ile gerçekleştirilen anma gecesi, Kadıköy dışında, İstanbul'un o yıllardaki tüm ilçelerinden, Şişli, Üsküdar, Aksaray, Maltepe, Ümraniye'den kır saçlı İlerici Liselilerin de katılımıyla gerçekleştirildi. İLD'nin ilk kurucu genel başkanı **Ahmet Özbay**, İGD kurucularından eski TKP MK üyelerinden Kürdistan Yöre Sekreteri **Ömer Ağın**, İGD GYK üyelerinden **Adnan Sel**, T. Maden-İş sendikası Yürütme Kurulu üyelerinden ve Tayfun'un Mimarlar Odası'ndan mesai arkadaşı **Halit Erdem**, toplantıya katılan yüzlerce kır saçlı genç arasındaydı.

DİSK Uluslararası İlişkiler Sekreteri ve HDP PM üyesi **Kıvanç Eliaçık**, İnşaat-İş Genel Başkanı ve Tayfun'un Fenerbahçe Lisesinden İLD'li arkadaşı **Mustafa Adnan Akyol**, Emekliler Dayanışma Sendikası genel Başkanı **Mahinur Şahbaz**, HTKP MK üyesi **Deniz Gülşen**, ÖDP PM üyesi **Deniz Demirdöğen**, Politika Gazetesi Yayın Kurulu Üyesi **Orhan Demirbağ**, Politika Gazetesi Genel Yayın Koordinatörü ve HDK Genel Meclis Üyesi **Kemal Atakan**, Tayfun'un 37 yıllık yoldaşı ve Politika Gazetesi çalışmalarını birlikte başlattıkları arkadaşlarından biri olarak toplantıya katılan konuklardandı.

Alaca Performans'ın gösterisinden sonra tüm salon **Tayfun**'u, Ankara'da katledilen 100'leri ve tüm devrim ve sosyalizm şehitlerini bir dakika ayakta alkışlayarak saygı ile selamladı. **Tayfun**'un liseden ve İLD'den arkadaşı **Taner Orhon**'un açış konuşmasını yaptığı gecenin akışını sahnede **Politika Gazetesi**'nde bayrağı **Tayfun**'dan devralan, Politika Gazetesi'nin yeni sahibi ve Sorumlu Müdürü **Ayla Boran** arkadaşımız gerçekleştirdi.

Yine Kadıköy İLD'den arkadaşımız **Cihangir Köse**'nin *"Barış Aktivistleri İnisiyatifi"* mensubu olarak Ankara'da katledilen 103 canın yaşamlarını belgesel filme aktarma projesi çerçevesinde üstlendiği arkadaşı **Tayfun**'un belgeselini hazırlama çalışması, ilk defa bu anma gecesinde gün yüzünü gördü. Son derece etkileyici olan belgeselin 45 dakikalık gösterimi sırasında tüm konuklar nefeslerini tuttular ve kimi gözyaşları içinde, kimisi ise anılarını geri sararak filmi izlediler.

Film gösterisinden sonra tüm salona bir hüzün ve sessizlik hakim oldu. TÜSTAV bünyesinde İLD'nin sözlü tarih çalışması temelinde **Nesrin** ve **Bediz** arkadaşlarımızın gerçekleştirdiği videolu söyleşiler dizisinde **Tayfun** ile 2012 yılında yapılan çekimlerden de bölümlerin entegre edildiği Tayfun'un görüntülü konuşmaları tüm izleyicilere Tayfun ile anılarını tazelemeye ve Tayfun'u canlı olarak görmeye yöneltti.

Daha sonra sahnede kurulan kürsüde Tayfun'un lise yıllarından itibaren arkadaşlığı ve yoldaşlığı kopmayan **Birsen Talay** ve **Gültekin Uçar** arkadaşlarımız divanı oluşturdular. Birsen çok hüzünlüydü, içtendi. Gültekin arkadaşımız tüm siyasi hitap deneylerini ustaca konuşturarak ve kendi duygularına zor hakim olarak arkadaşların söz alıp anılarını anlatmaları konusunda kolaylaştırıcı oldu. İlk sözü Tayfun'un can yoldaşı, yaşam arkadaşı **Gülderen** aldı, kısa ve öz bir konuşmayı *"... işte Tayfun buydu"* sözleriyle sonlandırarak herkese teşekkür etti. Ardından İnşaat-İş Genel Başkanı, Tayfun'un İLD'ye örgütlediği **Mustafa Adnan Akyol** sözü aldı. *"Bu salonda nostalji yaparız, yapalım, yapmayalım demiyorum ama asıl olan Tayfun yoldaşımızın anısını ona yakışır biçimde mücadele alanlarında sürdürmek olmalıdır. Biz EMAAR Direnişi ile, diğer eylemlerimiz ile Tayfun'un anısını her gün yaşatıyoruz. Sizleri de aktif olmaya, mücadele etmeye çağırıyoruz"* mealinde bir sesleniş ile konuşmasını tamamladı. Daha sonra söz alan büyük oğlu **Özgür**, Mustafa'nın konuşmasını tam olarak desteklediğini söyleyerek *"Babamı kaybettik, ama babamla birlikte onlarca devrimci daha kaybettik ve kaybetmeye de devam ediyoruz. Biz bu terörün ortadan kalkması için daha fazla mücadele etmeliyiz. Babamın ve tüm devrimcilerin uğruna can verdikleri amaçları ancak böyle gerçekleştirerek onların anılarını yaşatabiliriz"* dedi. İLD ve İGD'den arkadaşı, Politika Gazetesi Yayın Kurulu üyesi **Nurani Ersoy** arkadaşımız Tayfun'un politik hassasiyetlerini özetleyen bir konuşma yaptı. Tayfun'un üniversiteden arkadaşı, öğretim görevlisi **Şule Necef**, siyasetle ilgili bir kişi olduğu ve etrafında çok insan olduğu halde babası vefat ettiğinde yanında olan tek kişinin Tayfun olduğunu dile getirdi. İLD'li ve 4 yıl iş arkadaşlığı yapan **Bahadır Köse** Tayfun'a ilişkin anılarını resmetti. Mehmet Beyazıt Lisesin'den Hasanpaşa İLD'li arkadaşımız, **Hıdır Aslan** Çanakkale'den gelerek Tayfun'u kürsüden selamladı. İLD Kadıköy şubesinden arkadaşımız **Harun Turgan**, her zamanki mütevaziliği ve derin bilgisiyle Tayfun'u bize resmetti ve sonunda *"Tayfun her alanda var olan ve mücadele eden bir arkadaşımızdı, biz onun gibi her yerde olabilip onun kavgasını sürdürebilecek miyiz, Tayfun gibi olabilir miyiz ondan emin değilim"* mealinde samimi

bir tespitte bulundu. İLD'li ve Fenerbahçe lisesinden arkadaşımız **Erhan Özkan**, her zamanki muzipliği ile Tayfun ile ilgili muzip anılarını aktardı. Ardından, liseden arkadaşımız **Beyhan Meriç** lisede ne idiyse o edasıyla çok içten bir konuşma yaptı. Validebağı Direnişinde tanıştığı ve her hafta düzenli görüştüğü genç aktivistlerden **Ertuğ** ve en son da İLD'den arkadaşı, sendikacı, araştırmacı, yazar **Zafer Aydın**'ın sözü alması ve Tayfun'dan anılarını dile getirmesi ile konuşmalar sonlandı. Konuşmalarda her arkadaş, Tayfun'un ne kadar iyi bir insan olduğu, tüm canlılar ile dost olduğu, her başı sıkışanın yardımına koştuğu, bir gün dahi Sosyalizm mücadelesine ara vermediği, her direnişte, eylemde, yürüyüşte olduğundan söz etti. Anarşist gençliğin mücadelesine verdiği destekten, İnşaat işçileri sendikasının kuruluş aşamasında yürüttüğü aktif çalışmadan söz edildi. Tayfun aynı zamanda HDP üyesiydi. Kadıköy ve Kartal ilçelerinin çalışmalarından geri durmazdı. Tüm bu özelliklerinin bir sebebi vardı. O da Tayfun'un komünist olmasıydı, örgütlü olmasıydı. Türkiye Komünist Partisi üyesi olmasıydı. O, bu koşullarda dahi bir komünist olarak yaşam tarzını şekillendirmeye özen gösterdiğini kendisi dile getirirdi. Ve bunu yapmayıp kendini komünist olarak nitelendirenler hakkında *"kendini komünist sananlar"* derdi. Kürt halkının kurtuluş ve özgürlük mücadelesine destek vermeyenleri devrimci olarak nitelendirmezdi. **Mustafa Suphi** ve Onbeş yoldaşımızın katillerinin ve arkasındaki emir veren güçlerin muhakkak gün yüzüne çıkarılması için mücadele edilmesini ve Kemalizm ile hesaplaşılması gerektiğini savunurdu. *"Likidasyon sonucu atomize olmuş Türkiye Komünist Partisi'nin atomlarından biri de benim. Onun için aktif görev istiyorum"* demişti partisine. Merkez Komitesi'nde **Kadri Erol** olarak görev almıştı. Tayfun'u Tayfun yapan özelliklerin altında yatan gerçek budur. Onun anısını yaşatmaktan söz edenlerin bu gerçeği görmemeleri mümkün değildir.

Anma toplantısında Politika Gazetesi tarafından açılan masanın arkasında asılı olan afişte TKP Amblemli Tayfun silüeti ve üzerindeki *"SANMASINLAR Kİ YIKILDIK... SANMASINLAR Kİ ÇÖKTÜK... BİR BAŞKA BAHAR İÇİN... SADECE YAPRAK DÖKTÜK..."* mısralar her şeyi anlatıyordu. Politika Gazetesi'nin afişindeki mısralar acaba kime aittir diye sorduk mu kendimize. Yanıtını biz verelim: **Mevlana Celaleddin-i Rumi**. İşte TKP ne kadar enternasyonalist ilkelere bağlı ise, mücadele ettiği topraklara ve onun kültürel, tarihsel değerlerine de o derece bağlıdır. Tayfun da buydu, böyle yaşadı ve böyle öldü...

Gece Tayfun'un çok sevdiği **ÇAV BELLA**'nın hep bir ağızdan ayakta söylenmesi ile sonlandı.

İHD Diyarbakır Şubesi Raporu

İHD Diyarbakır Şubesi, *"Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi 2015 Yılı Çocuk Hakları İhlalleri Raporu"*nu dernek binasında düzenlediği basın toplantısı ile açıkladı. Yapılan basın açıklamasında konuşan İHD Genel Başkan Yardımcısı **Raci Bilici**, Cizre'de ki yaralı yurttaşların sağlığa erişimlerine ilişkin koşulların oluşturulmamasının ve engellenmesini insanlığa karşı bir suç olarak niteleyerek, *"Gerek Adalet Bakanı ve Gerekse Başbakan yanlış bilgilerle kamuoyunu yanıltıyorlar. Adalet Bakanı, Sayın Sarıyıldız'ı hedef göstereceğine, bir an önce insanlığa karşı işlenen bu suçtan vazgeçmeleri gerekir. Yine Başbakan, Sur ilçesini Toledo'ya çevireceğine, önce insanlığa karşı suçlardan vazgeçsinler, insanların yaşamını güvenceye alsınlar."* diye konuştu. Konuşmasında aydınlar tarafından yapılan açıklamaya da değinerek, yapılan açıklamaların yeterli olmadığı, ve aydınların Cizre'de olmaları gerektiğini de ifade etti.

Bilici'nin ardından İHD Diyarbakır Şubesi Çocuk Komisyonu üyesi Av. **Mahsun Kaya**, rapora ilişkin hazırlanan basın metnini okudu.

Sokağa çıkma yasakları sırasında çocuklara yönelik gerçekleşen yaşam hakkı ihlallerini ve çocuklara yönelik reva görülen muamelenin dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş insanlık ve savaş suçları niteliğin olduğunu savunan **Kaya**; *"13 yaşındaki **Cemile**'nin günlerce cenazesinin derin dondurucuda bekletilmesinin, yine 15 yaşındaki **Bünyamin**'in vurulduktan sonra yaralı olduğu halde infaz edilmesi, ardından da cenazesinin bir cami avlusunda günlerce bekletilmesinin bir açıklaması olamaz. 3 aylık **Muhammed** bebek, 6 aylık **Miray** bebek, **Baran, Mehmet Mete, Yusuf, Doğan, Adem, İbrahim, Lütfü, Serhat, Hüseyin, Şiyar, Çekvar, Rozerin** ve daha onlarca çocuk katledilmiş ve aynı akıbete maruz bırakılmıştır. Dünyanın hiçbir yerinde çocuk katletmenin hiçbir izahı olamaz. Çünkü çocuklara yönelik katliamlar ve bu uygulamalar birer vahşettir!"*

Sokağa çıkma yasakları ile çocukların eğitim haklarının da ellerinden alındığı söyleyen **Kaya**, *"Cizre'de, Nusaybin'de, Silopi'de, Silvan'da ve Sur'da, onbinlerce ilk, orta ve lise öğrencileri 2015-2016 Eğitim ve Öğretim yılından mahrum bırakıldı. Cizre'de öğretmenlerin ilçeyi terk etmeleri istenen ve öğrencileri öğretmensiz bırakan uygulama ise tam bir skandal. Bunu yanı sıra, hiçbir şey olmamış gibi, hızlandırılmış eğitim planlamaları ile bu sürecin telafisini yapabileceğini söyleyen hükümet yetkililerine sormak istiyoruz: Katledilen çocukları da geri getirebilecek misiniz?"* diye konuştu.

AÇIKLANAN RAPORDAKİ ÇOCUK HAKLARI İHLALLERİ:

Yargısız İnfaz (polis ve jandarma tarafından öldürülen ve yaralananlar): **Ölü: 61, Yaralı: 55**

Resmi Hata ve İhmal Sonucu Ölen ve Yaralanlar: **Ölü: 2**

Faili Meçhul Saldırılar Sonucu Ölen ve Yaralananlar: **Yaralı: 2**

Silahlı Çatışmalar Sırasında Ölen ve Yaralananlar: **Ölü: 1, Yaralı: 1**

Sınır Hatlarında Meydana Gelen Ölüm ve Yaralanmalar: **Ölü: 1, Yaralı: 1**

Mayın ve Sahipsiz Bırakılan Patlayıcılar Sonucu Ölüm ve Yaralanmalar : **Ölü: 4, Yaralı: 23**

Kuşkulu Çocuk Ölümler: **Ölü: 8**

ÇOCUKLARIN ÖZGÜRLÜĞÜNE VE GÜVENLİĞİNE YÖNELİK İHLALLER:

Gözaltına Alınanlar: **400**

Tutuklananlar: **66**

Gözaltında İşkence ve Kötü Muamele: **5**

Gözaltı Yerleri Dışında İşkence ve Kötü Muamele: **13**

Okulda Şiddet: **4**

EĞİTİM HAKKINA YÖNELİK İHLALLER:

Haklarında Soruşturma Açılanlar: **16**

Uzaklaştırma Cezası Alanlar: **10**

Okuldan Atılanlar: **6**

Adana'da 31 Ocak günü Bölgedeki kuşatma ve sivil ölümlerine karşı halkın gerçekleştirdiği protesto eylemlerine polis, tazyikli su, gaz bombaları, ses bombası ve yer yer gerçek mermilerle saldırmıştı. Halkın tepkisini ortaya koyduğu mahallelerden biri olan Barbaros Mahallesi'nde protesto eylemine saldıran polisin etrafa açtığı ateş sonucu başından ağır yaralanan Mahmut Çakır, tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitirdi.

Kürt Halkının Yanında, İşçi Sınıfının Yolunda...

❑ Armağan BARIŞGÜL

Ülkemizin bir tarafı savaşın ateşlerinin içinde, diğer tarafında ise sessizlik var! Biz, bunun neresindeyiz, ne düşünüyoruz, ne yapıyoruz? Öncelikle yanıtlamamız gereken budur.

Kürt halkının özyönetimleri ilan etmesiyle birlikte 40 yıldan beri Kürdistan coğrafyasında devam eden kirli savaş yeni bir boyut kazandı. Sur, Cizre, Silopi, Silvan başta olmak üzere onlarca ilçe ve mahalle ablukaya alındı. Tanklar, toplar bölgeye konuşlandırıldı. Binlerce asker, polis, ajan görevlendirildi. Savaş, şiddetlenerek sürüyor. Savaşa karşı mücadele veren barışseverler, Kürt halkının eşitliğini, kardeşliğini isteyenler, özgürlük sevdalıları, demokrasinin neferleri, sosyalizme inanmış yoldaşlar hiç tereddüt etmeden, hiç bir şart koymadan açık alınla Kürt halkının yanında yer aldılar, saflarını sıklaştırdılar. Bugün Türkiye'de "devrimciliğin kıstası", Kürt halkının verdiği özgürlük ve demokrasi mücadelesine yaklaşımdır. Kürtler savaşın içindedir. Var olmak veya yok olmakla karşı karşıyadır. Her gün genç yaşlı, erkek kadın, silahlı silahsız demeden insanlar katlediliyor. Evleri yıkılıyor, aç susuz bırakılıyor. Yaralılara müdahale edilemiyor, hastaneye götürülemiyor. Gericilerin, devletin, iktidarın elindeki ve denetimindeki basın, televizyon ve medya, gerçekleri ve olan bitenleri halka objektif ve doğru aktarmıyor. Halkın hisleriyle oynayarak asker ve polis cenazeleri provokatif biçimde yazılıyor, çiziliyor ve sunuluyor. Kürdistan'da binlerce insanın haksız yere, hiç bir suçu olmadan katledildiği, cenazelerinin bile çiğnendiği, ailelerine bile verilmediğinden ülke nüfusunun ezici bir çoğunluğu habersizdir. Korkunç bir kin ve hırsla davranan, diktatörlüğünü pekiştirmek için "Başkanlık Sistemi"ni getirmeye çalışan Cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan Kürtleri ve Kürdistan'ı kastederek "Başlarına yıkacağız!" diyebiliyor. Kaymakamları toplayarak, örgütleyerek "mevzuata bakmayın" diye öğüt veriyor. Bir kere daha görülüyor ki, burjuvazi kendi çıkarı söz konusu olduğunda kendi yasalarını rahatlıkla çiğneyebiliyor. Burjuvazi, Kürtlere, ezilenlere ve işçi sınıfına karşı çok kurnaz, ince ve sinsice hareket ediyor.

İşçi sınıfının devrimci yolunda yürüyen, onun öğretisini benimseyen ve "savaşsız, sömürüsüz bir dünya" için mücadele edenlerin düşünceleri ve eylemleri açıktır, nettir. İlericiler, devrimciler, sosyalistler ve komünistler, bugün tarihi bir sorumlulukla karşı karşıyadırlar. Kürt halkıyla dayanışma içinde olmak, Kürt halkının özgürlük ve demokratik taleplerini desteklemek, ***"Kürt halkı özgürleşmeden Türkiye demokratikleşemez, Türkiye demokratikleşmeden Kürt halkı özgürleşemez"*** olgusunu bilince çıkarmak gerekmektedir. Bu kişisel bir tercih değildir. Ülkemizin gerçekleri, halklarımızın yaşadıkları bize bunu öğretiyor.

"Halkların kardeşliği!" belgisi, çok muazzam ve kulağa çok hoş gelen bir belgidir. Öyle değil mi? Bu belginin içeriğini halklarımızın ortak çıkarları için bir mücadeleyi ve iradeyi ortaya koyarak somutlaştırmak ve zenginleştirmek zorundayız. "Fırat'ın doğusu"nda süren savaşa karşı "Fırat'ın batısı"nda sessizlik var. Kürtler, yalnızlaştırmak, dostsuz, dayanışmasız bırakılmak isteniyor. Suçlu, terörist gösteriliyor. Yakılan ve yıkılan yerler yeni bir rant alanı olarak "kentsel dönüşüm" adı altında sermaye sınıfına peşkeş çekilmek isteniyor. Burjuvazinin, AKP hükümetinin, CB R. T. Erdoğan'ın bütün niyeti ve çabaları bu yöndedir.

Ülkedeki şartlar ne olursa olsun asıl belirleyici olan ezilenlerin, sömürülenlerin, barıştan ve demokrasiden yana olanların ortak iradesidir, mücadeleleridir. Her ne yapılacaksa bugünden yapılmalıdır. Adımlar atılmalıdır. Yarın çok geç olabilir. Faşizm bağıra bağıra gelişini hissettiriyor. Çok gerilere gitmeye gerek yoktur. 7 Haziran ve 1 Kasım seçim süreçleri iyi değerlendirildiğinde her şey çıplak olarak gö-

Aleviler, Kürtler ve Sınıf Mücadelesi

❑ Nurani ERSOY

Avrupa'da kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu günden bugüne gerek inançlar gerekse etnik yapılar kendilerini ifade edebilme yollarını ve araçlarını aramaya başlamış; özellikle burjuvazinin ilerici olduğu dönemde inançlar "laiklik", etnik yapılar da ulus devlet sayesinde kendilerini var edebilmişlerdir.

Kapitalizmin bu ilerici yanının kısa sürmesi sebebiyle, bugün dünyada birçok inanç ve azınlık hala "kendi kaderini tayin hakkı"nı elde edememiştir. Tıpkı Türkiye'de olduğu gibi. Gerçi Türkiye'de burjuvazi 'ilerici' rolünü oynarken de tekçi anlayış ile hareket etmiştir.

Konu Türkiye olunca akla önce Aleviler ve Kürt ulusu gelir. Çünkü gerek Osmanlı hegemonyası, gerek TC Devleti, Alevilerin inançlarını özgürce yaşamalarına (sözüm ona Türkiye'da laiklik var) hiçbir zaman izin vermemiş; "Sünni devlet anlayışı Alevilik inancını henüz kendince bile tanımlayamamış (inanç mı, mezhep mi, tarikat mı, hatta müslüman ma...?) nüfusu 15 milyonu bulan Alevileri her alanda ötekileştirmiş, yok saymış, asimile etmeye çalışmış, fişlemiş (istihbarat kayıtlarında kırmızı çarpı işareti ile), bunlarla da yetinmeyip yaklaşık her on yılda bir katliamlarla, evrensel değerlere sahip bu inancı yok etmeye çalışmıştır.

Bu sebeple Aleviler, Alevi örgütleri gelenekselleşmiş bu devlet anlayışına karşı yüzünü yine, yeniden sosyalistlere dönmeli, yine devletin sistemli biçimde inkar ve imhaya çalıştığı "Kürt Özgürlük Mücadelesi"ne bütün desteğini vermeli. Yoksa, devletin "Kürtleri halledelim sıra sizde" demesi çok da uzak değil.

Kürt halkı ise, Osmanlı'da tarikatlar, şeyhler ve İslamiyet kullanılarak cumhuriyet döneminde de (günümüzde çok daha zalimce sürdürülüyor) inkar ve imha yoluyla susturulmaya, yok edilmeye çalışmaktadır.

Kürt halkı bu saldırılar karşısında bütün gücüyle mücadelesini sürdürürken Kürt emekçileri, işçileri de bulundukları her yerde sınıf mücadelesinin içinde, hatta en önünde olup, direngenliğini, mücadele azmini ve korkusuzluğunu patronlara da göstermelidir. Çünkü gerçek kurtuluşun yolu sendikalarda örgütlenip bilinçlenmekle, ülkenin tüm işçi ve emekçileriyle birlikte hareket etmekle mümkün olacaktır.

Bu toprakların kadim topluluklarını, inançlarını, dillerini, kültürlerini yok ederek (ki bu konuda oldukça başarılıdırlar) "Tek din, tek millet, tek bayrak" ilkel-faşist bir anlayışla hareket eden TC Devletinin bu acımasız ve hukuk tanımaz tavrı karşısında ilericiler, sosyalistlerin ise "Ne yapmalı?" sorusuna yanıt ararken bilimsel sosyalizmin, Marksist-Leninist ideolojinin temel ilkelerine bağlı kalarak, ülkemizde tüm inançların kendi inançlarını özgür iradeleriyle yaşabilmeleri ve Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etmesi için Alevilerin ve Kürt halkının mücadelesine destek vermesi önemli bir görevdir.

Bu iki alanda elde edilecek başarılar ülkemizin demokratik haklar haritasını genişleterek bu sayede gittikçe yoksullaşan Alevi ve Kürt emekçilerinin bilinçlenme, örgütlenme taleplerini öne çıkaracak, böylece %85'i yoksul olan ülkemiz ezilenlerinin yüzü yine-yeniden sola, sosyalistlere, devrimci sınıf sendikalarına dönecektir.

Hayata ve mücadeleye ezen-ezilen, emek-sermaye çelişkisi bilinciyle bakabilen her Alevi, her Kürt; hem birey olarak hem de toplum olarak ülkemizin diğer ezilen işçileriyle, emekçileriyle bir araya gelecek, bu da burjuvazinin, patronların, erki elinde tutanların uykularını kaçıracak, paraya, şatafata, lükse dayalı hayallerini, rüyalarını kabusa çevirecektir.

Tabii ki bütün halkların, inançların, kadınların, gençlerin, çocukların; ülkemizin ekolojik çevre ve tarımsal sorunları köklü olarak "sosyalizm" sayesinde çözülebilecektir. Ancak bütün bu sorunları sosyalizme ertelemek, bu sorunları yaşayan insanlara, halklara "bugün git yarın gel" demek anlamına gelir. Bu anlayış da sınıf mücadelesi dışında kalan kitlelerle, halklarla ilişkiye geçmeyi engelleyeceği için bütün bu kesimleri örgütlemenin kanallarını kapatacaktır.

Yani demem o ki, burjuvaziye karşı demokratik talepleri dillendirmeyenler bu yolla sistemi zayıflatmanın yollarını aramayanlar Alevileri, Kürtleri, Çevrecileri, Kadınları, Gençleri bu "sosyalist devrim" mücadelesine nasıl katabilecekler, işçi sınıfının bu dostlarını, bileşenlerini harekete geçiremeyenler bu devrimi nasıl gerçekleştireceklerdir?

Burjuvazi ülkeyi uçuruma sürükledi. Halk korkunç bir sefaletin içinde. Kürtler savaşın ortasında. Bunalım derinleşiyor. Bunalım, devrimci yoldan aşılmalıdır. Bunun ilk adımı emekçilerin savaşa karşı çıkmasıdır. Bunalımın yükünü çekmemek için direnmesidir, örgütlenmesidir. Bunun yolu, Kürt halkının yanında durmaktır ve demokrasi mücadelesini örerek Sosyalist Federatif Türkiye'nin kilometre taşlarını bugünden döşemeye başlamaktır."

rülecektir. Kürt halkına karşı iktidarın ve devletin ne yaptığını dünya alem bilmek zorundadır. Her yurtsever ve devrimci kişi, bu dönemleri bir daha gözlerinin önüne getirmeli ve sorgulamalıdır. Savaşa karşı durmanın, anti-faşist mücadeleyi yükseltmenin ve demokrasiyi kazanmanın yol ve yöntemleri üzerinde kafa yormalıdır. Üretim alanlarına yoğunlaşmadan, işçi sınıfı örgütlenmeden köklü başarılar kazanılamayacağı ve burjuvazinin geriletilemeyeceği kavranmalıdır.

Burjuvazi ülkeyi uçuruma sürükledi. Halk korkunç bir sefaletin içinde. Kürtler savaşın ortasında. Bunalım derinleşiyor. Bunalım, devrimci yoldan aşılmalıdır. Bunun ilk adımı emekçilerin savaşa karşı çıkmasıdır. Bunalımın yükünü çekmemek için direnmesidir, örgütlenmesidir. Bunun yolu, Kürt halkının yanında durmaktır ve demokrasi mücadelesini örerek Sosyalist Federatif Türkiye'nin kilometre taşlarını bugünden döşemeye başlamaktır." Ortak bir iktidar" için kitleleri eğitmek ve örgütlemektir.

Kitleler nasıl eğitilecek, örgütlenecek ve sosyalizm amacına kazanılacak? Bazıları için Kaf Dağı'ının ardına atılan, bazıları için bir ütopya olmaktan öteye gitmeyen, bazılarınca utangaçça yaklaşılan ve kimileri için de uğruna ölünecek kadar sevilen, değer verilen bir varlık olan yolunda yürümekle onur duyulan sosyalizm için ne yapmalıdır? Öncelikle kişisel olarak netleşmek zorundayız. Barış, özgürlük, demokrasi mücadelesinde ortak bir dili kullanmanın gerekliliğine inanmalıyız. Grupsal, yöresel veya örgütsel olarak ortak bir dili kullanmak yetmez. Ortak, devrimci dili geniş emekçi kitlelere ulaştırmalı ve onlara benimsetmeliyiz. Bunun yolu ve araçları, ilerici, devrimci ve özgür gazeteler, dergiler, radyo, televizyonlardır. Toplantılar, sohbetler, konferanslar yaparak kitlelere ulaşmaktır. Toplantılarda kişilerin eğilimleri ve yeteneklerini ortaya çıkararak ortak düşünceler ve kararlar çıkarmaktır. Bunun için demokratik ve sınıfsal bir eğitimi, ülke geneline yaymalı, birliktelikler sağlanmalıdır.

Yürümeden, koşmadan ve antreman yapmadan maratona hazırlanılmaz. Barış, demokrasi, özgürlük ve sosyalizmi kazanmak için de çalışmak, koşmak, ter dökmek gerekiyor. Kürt halkının yanında durarak, onunla birlikte yürüyerek ...

Can Pazarı

❑ **Ahmet ÇAVLI**

Kürt Halkının kendi ve insanlık adına elde etmiş olduğu kazanımları bütün dünya ve bölgemize yeni bir düzen vermekte olan küresel aktörler gördü, bölgenin yeniden dizaynı için belirleyici bir aktör olarak kabul etti, fakat Erdoğan ve devleti bütün dünyanın görmüş olduğu bu gerçekliği göremiyor, üstelik de dünyaya "terörist" olarak lanse etmeye çalışıyor. Kürt Halkının yaratmış ve yaratmaya devam ettiği bu somut gerçekleri göremiyor, hala *"PKK, PYD teröristtir"* demeye devam ediyor. Onunla da yetinmiyor, bir evin bodrum katında yaralı olarak bulunan, her gün birisi ölen Kürt Halkının otuz evladını göz göre göre katlediyor. Gerekçe olarak da İçişleri Bakanı: *"Biz işi bitirdik, birkaç kişi kaldı, onları da bitirirsek PKK bitmiş olacak, zaten o zaman yasak da kalkacak"* diyerek tarihe "bodrum katliamı" diye kirli, kanlı, yüzleri kadar kapkara bir de not düşüyorlar. Bu, alabildiğine ilkelleşme, ilkelliğin dibe vurduğu saldırganlıktır, çaresizliktir. Özgürlük Hareketini "yok" edeceğiz diyen de, buna inanan da zeka sorunu yaşayan insanlardır. Devlet tüm kurumlarıyla vuruyor, SAS komandoları, Özel harekat Timleri, Bordo bereliler, Bolu Dağ Komando Tugayı, Türkiye'nin özel yetiştirilmiş vurucu güçleriyle, son model modern silahlarıyla, tankı, havan topları helikopterleri ile... Sur, Cizre ve Botan vurulurken bu gücün karşısında ise yeni kurulan YPS, 16 -17 yaşlarındaki silahlı direniş gençleri, eğitimsiz gençlerlerle savaşıyorlar. Peki, ordu neden başarılı değildir? Orduda çalışan subay ve astsubaylar maaşlı ve paralı çalışırlar, onları bekleyen eşleri, çocukları, sevgilileri vardır. Bu savaşın onların savaşı olmadığının farkındadırlar, istemiyerek de olsa savaşın içindeler. Bunların yanında isteyerek savaşa giden savaşanlar da vardır. İŞİD/DAİŞ elemanları, ırkçı kafatasçı şoven faşist unsurlar savaşıyorlar. Buna rağmen ordu 1 metre ilerleyemiyor Sur ve Cizre sokaklarına giremiyorlar. Karşılarında duran YPS güçleri ise sadece ülke aşkıyla mücadele ediyorlar, tıpkı VİETKONG gerillaları gibi çarpışıyorlar, maaş sorunu yok, evli değil, çocukları yok, onları bekleyen sevgilileri yoktur. Sadece sırtında bir torba içinde kuru bir ekmek elinde keleş.

Diyelim Kuzey Kürdistan'ın 20 ilçesinde, 30 kasabasında, 200 sokağında "PKK'yi yok" ettin. "Yok ettiğini" sandığın yerlere de karakol kurdun. Söz konusu karakollar kocaman bir gölün ya da denizin içine atılmış bir kaya parçasından öte bir anlam taşımaz, bir işe yaramaz. Bir göl ya da denize atılan kaya parçasının suyun içine gömülmekten başka işe yaramadığı gibi Kürdistan'ın neresine kurarsanız kurun, kuracağınız karakol da, attığınız kaya gibi suyun içine dalıp işe yaramaz hale gelmekten başka bir işlev yapamaz.

Kürt Halkı bilinçlidir, politizedir, organizedir, örgütlüdür, özgüvene sahiptir, Kobane ruhlu, zafer kazanmış bir halktır. Bu özgüven, onur ve gururla kendisini de, diğer kimlik sahiplerini de demokratik ulus temelinde yapılandırmaya, bu bağlamda devleti ve bölgeyi yeniden organize etmeye canı gönülden soyunmuştur. Böylesi bir tarihsel gücü kimse yok edemez. Türk Ordusunun en seçme birimleri ile iki aydır Sur'un bir mahallesini bile Başbakan'ın deyimi ile "temizleyemediler". Bu somut gerçeklik karşısında bırakın bir devleti, aklı başında bir insan bile; bir evin bodrumunda ölümü bekleyen yaralıların hastaneye taşınmasını "az kaldı bitireceğiz, bu yaralı numarası ile engellemeye çalışıyorlar" gibi bir gerekçe sunarak engellemeye kalkmaz. Türkiye bu tarihi treni kaçırmak üzere. Söz konusu trene Erdoğan Türkiyesi asla yetişemez ve binemez. Çok düşman etti Kürt Halkına kendini. Bugüne kadar yapmış olduğu katliamlara ek olarak Cizre'de bir binanın bodrum katında, bütün dünyanın gözü önünde, Kürt Halkının otuz evladını yaralı, yaralı, acı çekerek ölüme mahkum edip, Kürt Halkının haklı kin ve nefretini kazandı. Sadece Kürt Halkına değil, Suriye Halkının Esat rejimi ile kalanlarının da... Bu iki halkın birlikte, bir arada yaşayacağı geleceğin Suriye'sinde beyni yıkanmış, Erdoğan ve devletinin hiç ama hiç yeri olamaz.

T.C. ırkçı kafatasçı şoven faşist saldırganlığına karşı mücadele, halklarımızın büyük direniş savaşı, mücadelesi bugünkü çağda, en devrimci güçler ile en gerici güçler arasında en keskin bir güç denemesidir. Halklarımızın zaferi, dünyanın devrimci güçlerinin ve ilerici halklarının genel zaferidir. Zafere kadar ırkçı kafatasçı şoven faşist egemen sınıfların saldırganlarıyla savaşmak, bizim kutsal ulusal görevimiz ve uluslararası devrimci görevimiz olmalıdır. Kürt Özgürlük Hareketi'nin mücadelesi ile Türkiye Halklarının ortak mücadelesi zafere götürecektir.

Rusya'nın Suriye Angajmanının Arka Planı Üzerine (III)

❑ Murat ÇAKIR

Rusya Devlet Başkanı Putin, Genelkurmay Başkanı Valeri V. Gerassimov ile.

Yeni Askeri Doktrin

Rusya, 25 Aralık 2014'de **Putin**'in imzasıyla yeni askeri doktrini yürürlüğe sokmuştu. 2010'da kararlaştırılan eski doktrin Rusya Güvenlik Konseyi tarafından yenilendi, ama yenilenme kararı 2013 Temmuz'unda, yani güncel Ukrayna krizi ve Suriye angajmanından önce alınmıştı. Bu açıdan yeni askeri doktrini, salt güncel krizlere gösterilen bir reaksiyon olarak değil, aksine Rusya'nın iç ve dış politika alanlarındaki değişimlere yönelik bir strateji belirlemesi okumak gerekiyor, ki bu doktrin aynı zamanda Rusya'nın Suriye angajmanının arka planına da ışık tutuyor.

Yeni doktrinde, eskisinde olduğu gibi, askeri tehlikeler ve tehditler arasında nitel bir ayrım yapılmakta ve askeri tehditler *"reel silahlı ihtilaf olasılığının ön adımı"* olarak nitelendirilmekte. Askeri tehditlerin liste başına NATO ve ABD yerleştirilmiş. Gerekçe olarak NATO'nun *"güç potansiyelini genişletmesi"* ve Rusya'ya komşu ülkelerde *"yabancı güçlerin askeri kontenjanlarının diskolasyonu"* gösteriliyor. Diskolasyon, askeri terminolojide askeri birliklerin ve komuta kademelerinin önceden belirlenmiş bir görevi yerine getirmek için alansal dağılımını tanımlıyor. NATO'nun ve ABD'nin Doğu Avrupa ülkelerine çeşitli askeri birlikleri, radar ve roket sistemlerini konuşlandırmaları ve salt Doğu Avrupalı NATO üyeleri için Rusya'ya yönelik bir eylem planı *("Readiness Action Plan")* kararlaştırdıkları göz önünde tutulursa, Rusya'nın askeri tehdidi ne denli yüksek olarak algıladığı anlaşılabilir. Kaldı ki askeri doktrin NATO'nun BM kararı olmadan gerçekleştirdiği müdahaleleri (1999 Kosova, 2011 Libya savaşları) *"küresel işlevli saldırganlık"* olarak nitelendiriyor.

Rusya, ABD'nin iki ülke arasındaki nükleer stratejik dengeyi değiştirme çabasında olduğu görüşünde. Gerçi her iki ülke de yaklaşık aynı sayıda nükleer silaha sahip, ama ABD yeni konvansiyonel savunma ve saldırı silahlarının geliştirilmesinde açık ara önde. Bu nedenle yeni askeri doktrinde Rusya'nın *"stratejik savunma sistemlerine", "uzay silahlarına", "nükleer olmayan stratejik hassas vuruş sistemlerine"* ve *"küresel vuruş yetisine"* sahip olması gerektiği vurgulanıyor. Ayrıca siber saldırılar ve yabancı gizli servislerin *"yıkıcı faaliyetleri"* de askeri tehditler listesinde yer alıyor.

Askeri doktrin her ne kadar NATO ve ABD'nden gelen askeri tehditleri öne çıkarsa da, bölgesel ihtilaflara da aynı derecede önem atfediyor. *"Küresel aşırılık ve terörizm"*, sınır aşan organize suçlar, silah ve uyuşturucu kaçakçılığı da tehditleri artırıcı tehlike potansiyelleri olarak görülüyor. Özellikle Afganistan sınırında uyuşturucu kaçakçılığının devasa düzeyde artmış olması ve genel olarak cihatçı terör örgütlerinin faaliyetleri *"önleyici askeri güvenlik tedbirleri"* için gerekçe olarak gösteriliyorlar.

Yeni askeri doktrinde Rusya'nın Hinterlandına eskisinden daha fazla dikkat verildiği göze çarpmakta. Gelişmelerin, *"Rusya'dan toprak istenmesine kadar"* varabileceğini öngören doktrinde yeni askeri tehditler şu üç cümlede özetlenmiş:

"Bilişim ve iletişim teknolojisinin askeri hedefler ve uluslararası hukuka aykırı olan, devletlerin hükümranlıklarına, siyasi bağımsızlıklarına, toprak bütünlüklerine yönelik ve uluslararası hukuk, güvenlik, küresel ve bölgesel istikrar için bir tehdit oluşturan eylemlerin gerçekleştirilmesi için kullanılması;

Meşru devletsel iktidar organlarının alaşağı edilmesinin bir sonucu olarak ve Rusya Federasyonu'na komşu ülkelerdeki Rusya Federasyonu çıkarlarını tehdit eden rejimler inşa etme politikası ve

Yabancı devletler ve bunların oluşturduğu koalisyonların özel servis ve örgütlerinin Rusya Federasyonu'na karşı yıkıcı faaliyetleri."

İç Politika Bağlantısı

Rusya'nın yeni askeri doktrininde asıl »yeni« olanın, dış ve iç politik risklerin birbirleri ile sıkı sıkıya bağlantılı hâle getirilmesi olduğunu söyleyebiliriz. **Putin** yönetimi burada iki tehdit senaryosundan hareket ediyor: Birincisi, Rusya'nın çeşitlilik arz eden toplumsal yapısının etnik ve dini ihtilafların patlak vermesiyle istikrar bozucu ve iktidarı tehdit edici bir gelişmeye evrilmesi. Bilhassa Kuzey Kafkasya'daki cihatçı ve İslamist akımların yaygınlaşması ve "İslam Devletinin" Rusya sınırları içerisinde terör saldırılarını gerçekleştirmesi olasılığının altı çiziliyor.

Daha önemli görülen ise ikinci tehdit senaryosu, yani *"anayasal düzenin şiddet yoluyla alaşağı edilmesi"*dir. Bu senaryoyu tarif eden iç tehditler de doktrinde şu cümlelerle tanımlanıyor:

"Ülke içerisindeki toplumsal ve iç politik durumu istikrarsızlaştırma faaliyetleri;

Halkın, ama ilk etapta ülkenin genç yurttaşlarının, anavatanın korunması alanındaki tarihsel, zihinsel ve yurtsever geleneklerinin altını oyma hedefiyle enformatik etkileme faaliyetleri;

Milliyetler arası ve sosyal gerilimler ve aşırılığın provoke edilmesi ve etnik ve dini nefret veya düşmanlığın körüklenmesi."

Aslına bakılırsa bu cümlelerle Rusya'nın en hassas noktası, yani vurulduğunda sisteme en fazla zarar verebilecek "yumuşak karnı" tarif edilmekte. Putin iktidarının temelini oluşturan iktisadî başarıların emperyalist devletlerin uyguladığı ambargolar ve devlet gelirlerinde büyük payı olan petrol gelirlerinin düşük fiyatlar sonucunda azalması, toplumsal hoşnutsuzlukları artırıcı bir faktör olarak görüldüğünden, bunun doğal sonucu olarak askeri doktrinin "iç güvenliğe" de yöneltildiğini ve iç politika sorunlarının "güvenlik sorunu" olarak algılandığını görebiliyoruz.

Askeri doktrindeki bu yaklaşım doğrudan Rusya'nın dünya çapındaki devinimleri değerlendirme biçimiyle bağlantılı. Daha önce de vurguladığımız gibi, Rusya, Arap dünyasındaki devinimleri, komşu ülkelerdeki – bilhassa Ukrayna'daki – gelişmeleri *"dışarıdan yönlendirilen süreçler"* ve genel anlamda olumsuz gelişmeler olarak algılamakta. Buradan hareketle de, aslında son derece haklı olarak, Rusya'nın kendisinin emperyalist rejim değişikliği planlarının hedefi olduğunu görüyor. NATO ve AB'nin Doğu Avrupa'ya genişlemeleri ve ABD'nin Rusya'nın tüm çeperinde askeri faaliyetlerini artırması,

bu değerlendirmeyi güçlendiriyor. Ancak bu değerlendirme ve dış tehdit senaryoları aynı zamanda iç ve dış politikalara toplumsal rıza sağlama ve egemenliği güvence altına alma araçları olarak da kullanılıyor.

Nükleer Olmayan ve "Lineer Olmayan (Gayrı Nizami)" Savaş Yönetimi

Askeri doktrin, Rusya yönetiminin tehlike ve tehdit olarak algıladığı risklere nasıl bir reaksiyon göstermesi gerektiğini vurgulayarak, Rusya'nın siyasi pratiğine açıklık getiriyor. Görüldüğü kadarıyla Rusya dış tehditlere karşı gerektiğinde nükleer cephanesini kullanma hakkından vazgeçmeyeceğini bu şekilde "dosta düşmana" gösteriyor. Ama, her ne kadar konvansiyonel silahlarla olabilecek büyük saldırılara dahi nükleer yanıt vereceğini açıklasa da, nükleer cephanenin yeterince koruyucu bir şemsiye olamayacağı görüşünün hakim görüş hâline geldiğini söyleyebiliriz.

Bunu doktrinde yer alan *"nükleer olmayan caydırıcılık"* tanımından okumak mümkün. Bu caydırıcılık yetisine kavuşabilmek içinse ağ tabanlı savaş yönetimine ve *"küresel vuruş"* yeteneğine sahip olunması öngörülüyor. 2012 Kasım'ında Genelkurmay Başkanlığına getirilen **Valeri V. Gerassimov**'un askeri doktrinin açıklanmasından hemen sonra yaptığı ve ordunun 2016-2020 silahlanma programında ağırlıklı olarak *"hassas vuruş silahlarının, enformasyon ve istihbarat araçlarının ve otomatik yönetim sistemlerinin alımına"* öncelik verileceği açıklaması, bugüne kadar doktrinin kelimesi kelimesine uygulanmakta olduğunu kanıtlıyor.

"Nükleer olmayan caydırıcılık" konsepti NATO, ABD ve AB'ne yönelik olarak uygulanan bir stratejiyken, caydırıcılığın Rusya'nın Hinterlandında da sağlanabilmesi için *"lineer olmayan (gayrı nizami) savaş yönetimine"*, yani dolaylı ve asimetrik biçimlerdeki askeri şiddet ile birlikte ve aynı anda siyasi, iktisadî ve diğer askeri olmayan araçların, bilhassa bilişim teknolojisinin kullanılması, strateji olarak benimsenmiş durumda. *"Lineer olmayan"* savaş yönetiminin nasıl uygulandığına, özel kuvvetlerin, düzensiz silahlı birliklerin ve özel askeri teşekküllerin kullanıldığı ve halk arasında Ukrayna yönetimine karşı olan protesto potansiyelinin bir toplumsal harekete dönüştürüldüğü Kırım'da yakinen tanık olduk.

Kırım ve Doğu Ukrayna'daki *"başarılar"*, yeni askeri doktrinde öngörülmüş olan ve 2013'de oluşturulan *"Özel Operasyon Komutanlığı"* sayesinde elde edilebildi. Doktrine göre *"lineer olmayan"* savaş yönetimi, sadece Savunma Bakanlığına bağlı askeri birliklerin değil, aynı zamanda İçişlerine, Doğal Afetlerden Korunma Bakanlığına ve gizli servislere bağlı silahlı birliklerin kullanılmasını da öngördüğünden, bunu gerçekleştirebilmek için bir *"ağ tabanlı operasyon yönetimi"* oluşturuldu ve tüm bu birim ve yönetimlerini tek merkezden komuta altına alabilmek içinse, 2014 Aralık'ında *"Ülke Savunması Ulusal Yönetim Merkezi"* kuruldu.

Doktrin tüm bunların yanı sıra seferberliğe hazır olma durumunun kapsamının genişletilmesini de gerekli görüyor. Burada söz konusu olan sadece silahlı kuvvetler değil, ülkenin bir bütün olarak seferberliğe hazır duruma getirilmesi, iktisadî ve toplumsal seferberliğin sağlanmasıdır. Örneğin olası bir seferberlik durumunda mali sektöre, vergi sistemine ve para sirkülasyonuna yönelik, hemen uygulamaya sokulacak kurallar hazırlandı. Putin yönetiminin bu şekilde iki adımı hedeflediğini söyleyebiliriz: Birincisi, ülkedeki oligarkların yönetime olan sadakatlerini güvenceye almak, ikincisi de, kriz olasılığı karşısında ekonomiye etkin müdahale araçlarına sahip olabilmek. Bu araçlar aynı zamanda Rusya'da faaliyet gösteren ve üretim yapan uluslararası tekellere yönelik bir kontrol mekanizması oluşturulması işlevini de yerine getirecek.

Toplumsal seferberlik içinse yurttaşların *"yurtsever savunma eğitimine"* ve bilişim alanında *"bütünsel güvenliğin sağlanmasına"* ağırlık verilecek. Aslında bu tedbirleri basın ve ifade özgürlüğüne yönelik baskıcı ve kısıtlayıcı uygulamalar olarak okumak gerekiyor. Zaten 2014 Kasım'ında yürürlüğe sokulan *"Aşırılıkla Mücadele Stratejisi"* tam olarak böylesi bir güvenlik rejimini inşa etmek için kullanılıyor.

Sonuç

Görüldüğü gibi Rusya, kapitalist-emperyalist dünya sisteminde yer edinebilmek ve çok milliyetli toplumsal yapısı, tekelci eğilimli hızlanan kapitalist gelişmesi ve burjuvazisi-bürokrasisi iç içe geçmiş ulus devlet yapısıyla, hükümranlığını ve Hinterlandı üzerindeki etkisini korumak, alternatif bir güç olabilmek için, elindeki tüm araçları emperyalist güçlerin stratejilerine karşı cepheye sürüyor. Suriye angajmanı bu araçlardan sadece biri, ama gerek BM Güvenlik Konseyi daimi üyeliği, gerekse de fokur fokur kaynayan Ortadoğu kazanındaki çıkar çatışmalarının karmaşıklığı nedeniyle, en güçlü araçlarından birisi.

Suriye iç savaşı, sadece Ortadoğu'nun değil, genel anlamda dünyanın yeniden paylaşımı savaşının muharebe alanlarından bir tanesi. Ama aynı zamanda tüm bölgeyi, hatta dünyayı daha da kızışan bir savaşa sokabilecek bir potansiyele sahip. Rusya bunun farkında ve uzun vadede Suriye'deki ihtilafların kendisini vuracağından emin. O nedenle, Suriye'deki gelişmeler nasıl evrilirse evrilsin, Rusya sonuna kadar belirleyici aktörlerden birisi, belki de emperyalist güçleri engelleyici asıl faktör olacak.

Politika aracı ve devamı olarak savaş, artık teori ve konsept olmaktan çıkmış, gündelik realite hâline gelmiştir. Emperyalist güçler çelişkileri savaşlar aracılığıyla çözmeye çalışmakta, ama, Suriye'de ve Ukrayna'da görüldüğü gibi, çözümden ziyade çelişkilerin derinleşmesine ve yeni ihtilafların ortaya çıkmasına neden olmaktadırlar. Emperyalist güçlerin hem kendi aralarındaki, hem de Rusya ve Çin gibi ülkelerle olan çelişkileri; hammadde kaynakları, etki alanları, nakliyat yolları ve pazarların hakimiyeti üzerine verilen mücadeleler ve savaşlar, dünyayı kasıp kavuracak ve insanlığı yok olma seviyesine getirebilecek bir tehdidi reel olasılık hâline getirmiştir.

Bu açıdan Rusya'yı ve Suriye'deki angajmanını barış sorunu temelinde değerlendirirken, Rusya'nın stratejik çıkarlarının NATO karşıtlığını, gerilimleri azaltma ve silahsızlanmayı önceleme yatkınlığını, uluslararası ilişkilerde karşılıklı işbirliğine dayanan ve BM, uluslararası hukuk, devletlerin bağımsızlığı gibi emperyalist güçlerin çıkarlarına ters düşen ilkeleri savunmasını zorunlu kıldığını dikkate almak zorundayız.

Ama asıl dikkate almamız gereken, günümüz gerçekleridir: NATO ve AB'nin Doğu Avrupa'ya genişlemeleriyle, Avrupa kıtası 20. Yüzyıl'ın ortalarına kadar var olan statükoya, yani *"zenginlerin Avrupa'sı-yoksulların Avrupa'sı"* ayrımına geri döndü. Orta ve Doğu Avrupa ülkeleri emperyalist güçlerin, özellikle ABD ve Federal Almanya Cumhuriyeti'nin tam egemenliği altına girdiler. Dış politikaları bütünüyle NATO, ABD ve AB'nin dikte ettikleri yönde ilerlemekte, bilhassa Rusya karşıtı politikaların Avrupa'da kökleşmesine hizmet etmektedir.

Orta ve Doğu Avrupa ülkelerinde kapitalizmin restorasyonu sonucunda, bu ülkeler doğrudan Rusya'ya ve böylelikle de Avrupa'da süren kırılgan barış durumunu tehdit eder hâle gelmişlerdir. Aynı zamanda, bu ülkelerin ulus devlet çıkarlarını ve hükümranlıklarını emperyalist güçlerin çıkarlarının boyunduruğu altına sokmaları nedeniyle, uluslararası ilişkilerde bağımsız ve hükümran devletler olarak davranma veya kabul edilme olanaklarını büyük ölçüde yitirmişlerdir. Bu gerçek Rusya tarafından tehditleri artırıcı gelişme olarak algılanmaktadır.

Karşı devrimin, şüphesiz geçici olan galibiyeti sonrasında insanlık 21. Yüzyıl'da süreklilik arz eden savaşlar durumunda yaşamak zorunda bırakılmaktadır. Bununla birlikte emperyalist devletler ve diğer kapitalist ülkeler arasındaki güç ilişkileri son derece hızlı ve son derece eşitsiz gelişerek, giderek daha az kontrol edilebilir olan çelişkilerin şiddetlenmesine yol açmaktadır. Politika aracı ve devamı olarak savaş, artık teori ve konsept olmaktan çıkmış, gündelik realite hâline gelmiştir. Emperyalist güçler çelişkileri savaşlar aracılığıyla çözmeye çalışmakta, ama, Suriye'de ve Ukrayna'da görüldüğü gibi, çözümden ziyade çelişkilerin derinleşmesine ve yeni ihtilafların ortaya çıkmasına neden olmaktadırlar. Emperyalist güçlerin hem kendi aralarındaki, hem de Rusya ve Çin gibi ülkelerle olan çelişkileri; hammadde kaynakları, etki alanları, nakliyat yolları ve pazarların hakimiyeti üzerine verilen mücadeleler ve savaşlar, dünyayı kasıp kavuracak ve insanlığı yok olma seviyesine getirebilecek bir tehdidi reel olasılık hâline getirmiştir.

Bu gelişmeler, Leninist emperyalizm teorisinin günümüzde de geçerliliğini koruduğunu kanıtlamakla birlikte, işçi sınıfının devrimci güçlerine, ama bilhassa ve öncelikle komünistlere yaşamsal görevler yüklemektedir: Emperyalist politikaları ve çelişkileri doğru tahlil etmek, anti-emperyalist ve anti-kapitalist mücadeleyi örmek, işçi sınıfının iktidarını kurmak için sınıf içinde kök salarak örgütlenmek ve sınıfla bütünleşmek, işçi sınıfını ve müttefiki katmanları emperyalizm konusunda aydınlatmak ve barış sorunu temelinde geniş toplumsal ittifakları sağlayacak ideolojik mücadeleyi güçlendirmek.

20. Yüzyıl'da sosyalizmin bir yenilgi aldığı doğru, ama bir o kadar doğru olan da 21. Yüzyıl'da sosyalizmin her zamankinden fazla gerekli ve olanaklı olduğudur. Rusya'nın Suriye'deki angajmanı ve günümüzün gerçekliği bir kez daha şu gerçeğin altını kalın çizgilerle çizmektedir: Ya toplumsal ilerleme ve barış, ya da felaket! **Ya sosyalizm, ya da barbarlık!**

Siyasal İslam ve Alman Emperyalizmi

❑ **Murat CEYİŞAKAR**

Savaş, tabii ki Avusturya - Macaristan İmparatorluğunun varisi II. Francois Ferdinant'ın Sırplı bir esir tarafından öldürülmesiyle başlamamıştı. Balkan savaşından beri Emperyalist devletlerin kendi aralarında yer yer kanlı bölgesel çatışmalar zaten süregelmekteydi. Ancak takvimler 1914'ün ....sini gösterdiğinde Afrika'dan Hindistan'a uçsuz bucaksız topraklar ve bu topraklarda yaşayan mazlum halklar; dağlarını, limanlarını ve adalarını işgal etmek üzere ülkelerine gelen emperyalist haydutları karşılarında buldular. Emperyalistler çoğunlukla müslümanların yaşadığı bu uçsuz bucaksız toprakların yer altı ve yer üstü kaynaklarını talan etmek üzere, ordularıyla, tercümanları, haritacıları, arkeologları, orospuları da yanlarında olmak üzere bir çekirge sürüsü gibi geldiler.

İngilizler, Ruslar, İtalyanlar ve Fransızlar bir cephede, Almanlar, Ruslar ve Avusturya Macaristan İmparatorluğu başka bir cephede...

Ne yazık ki sözkonusu ülkelerde bu vahşi talan ve yağmaya karşı onurlu bir direnme gösterebilecek anti-emperyalist örgütlenmeler ya da bilinç yoktu. Var olan tek örgütlenme ise, bir şeyh, şıh ya da molla adı altında Tanrı'yı ve onun yasalarını yer yüzünde temsil eden, hiç de sadece "öteki dünya" ile ilişkili değil -belki de hiç değil- ama aynı zamanda dünyevi münasebetlerin tamamına ilişkin "raconları" kesen bu mahalli dini liderler, din adamları, halkın ne yapacağına, nasıl yaşayacağına dair bütün karar verme ve özgür düşünme haklarını ellerinden almışlardı.

Savaş esas olarak Alman ve İngiliz emperyalizminin çıkarları doğrultusunda gelişen Sykes-Picot anlaşmasının gizli maddeleri ile çerçevesi belirlenen bir talan savaşıydı. Osmanlı burjuvazisi ve toprak ağaları bu savaştaki temsiliyetlerini İttihat ve Terakki Partisinin üç yöneticisine Enver, Talat ve Cemal Paşalara verdikleri vekaletle Alman emperyalizminin yanında sürdürüyorlardı. Alman Emperyalizmi Osmanlı topraklarında İngilizlerle kozlarını paylaşabilmek için tetikçi olarak Osmanlı ordusunu seçmişti. Osmanlı oligarşisi ya bütün topraklarını kaybedecek ya da kendilerine verilen talimatları harfiyen yerine getirecekti. Almanlar, İngilizlerin Osmanlı coğrafyasında etkinliğini kırabilmek için sadece Osmanlı ordusunu tetikçi olarak kullanılmasının yeterli olmayacağını biliyorlardı. Böylesine bir savaşta toptan-tüfekten çok daha etkili olabileceğine inandıkları başka bir silahı, dinsel inanç silahını kullanmanın planlarını da Berlin'den kotarmaya başladılar. Almanlar İslam'ın ingilizlerin "Aşil Topuğu" olduğunu iyi biliyordu.

Müslüman Ülkelerde Alman ve İngiliz Cihad Fetvaları.

İslam, Müslümanlara Bırakılmayacak Kadar Önemlidir

Osmanlıdan başlayan Filistin'e uzanan oradan Rusya ve Türki devletlerin topraklarına kadar uzanan geniş bir alanda Müslümanları Alman emperyalizminin yanına çekmek için en inanılır araç olan bir fetva ile *"büyük cihad"* çağrısı yapıldı. Siyasal İslamın din adamı kılığındaki kuklası, devrin Şeyhülislamı **Ürgüplü Hayri Efendi** tarafından hazırlanan bu ünlü fetvada:

1. Padişahın Cihad emrine herkesin katılmasının farz olduğu,

2. İslam Hilafeti'ni ortadan kaldırmak isteyen, Rusya, İngiltere ve Fransa idaresinde olan bütün Müslümanların bu devletler aleyhine birleşmesinin şart olduğu,

3. Bu zorunluluğa rağmen Cihad'a katılmayanların ağır cezayla karşı karşıya kalacakları.

4. İslam (Osmanlı) askerini öldüren yukarıdaki devletlerin tebaası Müslüman askerlerin büyük günaha girecekleri,

5. İngiltere, Fransa, Rusya, Sırp, Karadağ hükümetleri idaresinde bulunan Müslümanlar'ın, İslam devletine yardımcı olan Almanya ve Avusturya aleyhine harp etmelerinin bu devletin zararına olacağı için büyük günah olduğu, bildiriliyordu.

Alman Fetvası olarak bilinen bu cihad fetvası, İstanbul'da Fatih Camiinden halka okunur. Fetva, hazırlanmış bir mizansen ile, bayraklar, tekbirler ve sevinç gösterileriyle kutsanır.

Alman Genelkurmay'ından gelen buyruğa göre Osmanlı ordusu Sarıkamış'ta **Enver Paşa** ile İngilizlerin müttefiki Ruslar'a, Süveyş Kanal'ında **Cemal Paşa** ile Rusların ve İngilizlerin doğal müttefiki sayılan Osmanlı'nın Ermeni halkına karşı savaş açarak Almanların Ortadoğu'da ilerleyişini kolaylaştıracaklardı.

Enver, Talat ve Cemal Paşa'dan başka Alman fetvası doğrultusunda hareket eden bir başka Osmanlı paşasının yıldızı da savaşın gürültüsü içinde yavaş yavaş parlamaktaydı. **Mustafa Kemal**... Mustafa Kemal, daha 1911'de Teşkilatı Mahsusa'nın bir gönüllüsü(!) olarak Libya'da Alman çıkarları için bulunmuştu. Savaşın ilerleyen yıllarında Filistin'de İngilizlerin önünü kesmek, kesemezse oyalamak üzere Filistin cephesinde 6. Ordu komutanlığına atandı, başında Alman General **Liman Von Sanders** vardı.

Şeyhülislam Ürgüpli Müslüman camisinden "Alman Fetvası".

Üstün yetenekli(!) Alman ve Osmanlı paşaları, Sarıkamış, Çanakkale, Kanal ve Galiçya cephelerinde yüzbinlerce Müslümanı uyduruk bir fetva ile telef ettiler. Göğüslerindeki madalyalar emperyalistlere hizmetin katliamların utanç belgeleridir.

Şeyhülislamın Alman Fetvası'na karşı İngilizler boş durmadılar. Kudüs Müftüsüne bir *"Büyük Fetva"* da onlar yayınlattı. Mekke Şerifi Hüseyni de İngilizlerden aldığı talimatla bölgede Osmanlı ve onun efendisi Almanya'ya karşı ayaklanmalar çıkaracaktı.

Cihad Fetva'sını ister İngilizler, ister Fransızlar yayınlatmış olsun, halklar içinde olmasa da rüşvete boğulmuş İslam liderleri "bu işe çok sardılar". Bir çok Müslüman önder, cemaatlerini emperyalist saldırganlığa karşı bir direnmeye yönelteceklerine saldırganların yanında saf tuttu.

Savaş ilerledikçe Almanlar Müslüman esirlerden taburlar kurarak bu esirleri bu kez de Almanlar hesabına cepheye sürmekteydi. Bunları da bol maaşlı Müslüman hocalar eğitiyordu. Amaç Almanya için savaşmanın "Allah" için savaşmakla aynı anlama geldiğini anlatmak... İngilizler de benzer argümanlarla Hindistan'da ve Ortadoğu'da Müslümanların İngilizlerin yanında çarpışmalarının "Allah" için çarpışmak anlamına geldiğini onlarca radyo istasyonu ile Müslüman halka propaganda ediyorlardı.

Sovyet Devrimi Evdeki Hesabı Bozdu

I. Dünya Savaşı Emperyalist boğazlaşmanın tam ortasından çıkan bir işçi-köylü-devleti ile sonuçlandı. Ekim devrimi bütün hesapları altüst etmişti, emperyalist kriz ise çözülmemiş daha da derinleşmişti. 1918'de biten savaş sonuçları açısından bakıldığında daha hemen yeni bir savaşın tamtamlarının çalınacağının işaretleri görülüyordu. Kurtlar sofrasından Çarlık Rusyası çekilmiş ama yerine ABD emperyalizmi gelmişti.

İkinci Dünya Savaşına giden süreçte ve savaş esnasında Müslüman cemaat önderleri I. Dünya Savaşı'ndaki alçakça rollerine devam ettiler.

II. Dünya Savaşı patladığında Hüseyni, Yahudi düşmanlığının zirve yaptığı bir ülke olan Almanya'yla ilişkiye geçmişti. Çünkü Almanlar ortak düşman "Yahudilere" karşı savaşıyordu. Mayıs 1941'de Müslüman Arapları eski efendisi İngiltere'ye karşı Almanya'nın safında Cihad ilan ederek savaşa çağıran **Hüseyni**, dört gün sonra İngiliz ordusu Irak'ı işgal edince, önce İran ve Türkiye

Ben ne Tatar ne de halk kahramanıyım. Ben Sovyetler Birliği kahramanıyım.

Kuşkusuz 1. ve II. Dünya savaşında Müslümanların Emperyalist ülke politikalarına karşı tutumları Kudüs Müftüsü Emin gibi fırıldaklarla sınırlı kalmamıştır. Tarih Sovyetler Birliği içinde yaşayan müslümanların Sovyet Anavatanını işgal eden Alman faşizmine karşı verdikleri savaşın kahramanlık öyküleriyle de doludur. Her ne kadar bu yazının konusu Siyasal İslamın ve onun önderlerin emperyalizmle olan utanç ilişkilerini gözler önüne sermek ise de , Sadece Ahmet Han Sultan örneğinde gördüğümüz, sosyalist anavatanın savunulması için gözünü budaktan esirgemeyen bir örnek sosyalisti anmadan geçmek doğru olmaz. Ahmet Han Sultan 29 Haziran 1945'te iki kere Sovyetler Birliği Kahramanlık Madalyası ile ödüllendirilmiştir. II. Dünya Savaşı sırasında 150 hava saldırısına katılmış, Tek olarak 30, grup olarak da 19 Faşist Alman uçağı düşürmüştür.

üzerinden İtalya'ya gidecek, oradan Almanya'ya geçecekti.

Almanya'da Müslümanlar arasında Hitler yandaşlığı uyandırmak üzere yayınlara başlayan Hüseyni, her gün Alman radyosunda konuşarak Balkanlarda yaşayan Müslümanları Hitler'in komutası altında İslam Cihadı'na çağırıyordu. 28 Kasım 1941'de eski ingiliz yeni Alman uşağı Mekke şerifi Hüseyni, Berlin'de yeni başbakanlık binasında Hitler tarafından kabul edildi; Ardından da Berlin'e yerleşti.

Ekim Devrimi'nin topraklarını ve mülklerini ellerinden alıp yoksul köylülere dağıtması, bir çok Tatar, Kazak, Kafkas ve Türkmen toprak beyinin Sovyet rejimine karşı cephe almasına sebep olmuştu. Çarlık Rusyası zamanındaki ayrıcalıklı konumlarını ve topraklarını geri almak isteyen toprak sahipleri, işgalci Alman faşistleri ile işbirliği yaptılar. Gerçekte, kendilerini mallarını ellerinden alan bu zorba feodal sistemden kurtaran sosyalist rejimle halkın hiç bir sorunu yoktu. Ancak henüz siyasal İslamın yalan vaatlerinden kurtulamayan az sayıda yoksul köylü Sovyet Vatandaşı Müslüman Alman faşistlerinin örgütledikleri gönüllü taburlara SS birliklerine katıldılar.

El Hüseyni, tıpkı otuz sene önce Kayzer II. Wilhelm'in Müslüman olduğu yalanını yayan selefleri gibi, Hitler'in gizlice Müslüman olduğunu müslüman kulaklara üflemeye başladı.

Müftü Alman ajanlarıyla birlikte Türkistan Millî Komitesi, Kuzey Kafkasya Milli Komitesi, Kırım Tatarları Milli Komitesi, gibi faşist örgütler kurulmasına yardımcı olarak Sovyetler Birliği'ni işgal eden Alman faşistlerine yardımcı oldu. Bosna'da ve Hırvatistan'da durum farklı değildi. Hançer Örgütü adında Müslüman nazi bir örgüt kurulmuştu. Bizim siyasal islamcıların yere göğe sığdıramadığı Aliya İzzettin Begoviç'in bu faşist örgütün bir üyesi olduğuna dair savaş sonrası birçok kanıtlar ortaya çıktı. Bu örgütlenmelerle 280 bin esirin Almanlar adına farklı cephelerde savaştırılmasının yolu açıldı.

Her iki dünya savaşında da Müslümanlar Ortadoğu bölgesinde Almanlarla yaptıkları yaygın işbirliğinin kuşkusuz birbirinden farklı nedenleri vardır. Fakat en çok rastlayabileceğimiz ve ilk bakışta oldukça inandırıcı gelen teze göre, İngilizlerin Filistinde, Avrupalı Yahudiler için bir vatan yaratma girişimlerine tepkiidir. Ancak Müftü'nün bütün Ortadoğuda en büyük lider olarak tanınmasını sağlayan bölgedeki en yetkili İngiliz Yüksek Komiseri Herbert Samuel'in koyu bir siyonist olması, ilginç bir paradoks olarak üzerinde daha çok durulmasını hakediyor.

Savaştan sonra birçok Balkan Müslümanı Hitler faşistleri ile işbirliği yapmakla suçlandı. Nazilerin işgal ettiği Yugoslavya'yı tekrar birleştirip Sosyalist bir cumhuriyet kuran Yugoslav halkı, işgalden kurtulunca bu nazi işbirlikçisi Zağrep müftüsü İsmet Müftic gibilerini idama mahkum etmiştir.

Savaşta Sovyet halkından büyük bir tokat yiyen Naziler kaybedince işgal bölgelerinde Almanlarla işbirliği yapan işbirlikçi Türkler faaliyetlerine Türkiye'de Almanya'da ve Amerika'da devam ettiler. Türkçü ve tarikatçı örgütlerde kurucu, yönetici ve eğitici olarak çalışmalarına devam ettiler. Türkiye'de CIA sorumlusu olarak bütün faşist örgütlenmelerin arkasın görev yapan MHP'nin örgütleyicisi "Ruzi Nazar" ve Murat Sancak da bunlardandır.

Türkiyede de II. Dünya savaşı sonrasında siyasal İslamcı örgütlerle Alman faşistleri arasındaki sıcak ilişki bütün yönleriyle devam etti. Silsile-i Saadat'ın 33. ve son halkasını Kabul edilen, Türkiyede en yaygın örgütlenmeye sahip dini cemaat olarak bilinen Süleymancıların lideri, Süleyman Hilmi Tunahan, "Hitler işgal ettiği bölgelerde Müslümanlara kötü davranmamıştı. Kudüs Müftüsü Emin el Hüseyni, Hitler'le beraber çok vakit geçirmiş ve Müslümanların faydasına olacak çok projeler geliştirmişlerdi. " diye ders anlatmaktaydı.

Mekke Şerifi Hüseyni; 1. Dünya Savaşında İngiliz muhibi, II. Dünya Savaşında Nazi ajanı, Savaş Sonrası Amerikancı.

Yüz Yıllık Siyasal İslam- Alman aşkı bitmez...

Alman ajanların işgal ettikleri bölgelerde müslüman halk arasında propaganda yaparken en çok kullandıkları yalan "Camileri yıkıyorlar" ya da " Camilere postallarla girdiler" kışkırtması oluyordu. Bu provakasyon paradigması soğuk savaş döneminde Müslümanları sosyalistlere karşı kışkırtmak üzere CIA ajanlarınca Türkiye'de de bolca kullanılmaya devam etti. 1980 darbesi öncesi Maraş katliamını başlatan kıvılcımın da " Komünistler Camiye Bomba Attılar" yalanı olması hafızalardadır. Günümüzde de siyasal islamın provakatörlerinin en çok kullandığı yalanın "Camilerimize ayakkabıyla" girdiler demagojisi, inandırıcılığı II. Dünya Savaşında faşistler tarafından test edilmiş bir "Made In Germany" yalandır.

II. Dünya Savaşı'nın bitiminde emperyalist ülkelerle Sovyetler Birliği arasında başlayan soğuk savaşta, siyasal islam ve din taciri tarikatlar bu kez Amerikan emperyalistlerinin arkasında saf tuttularsa, Amerika'nın Avrupa'da ileri karakolu sayılan Almanya her dönemde Türkiyedeki siyasal İslam'ın tarikatçı cehaletinin hamisi ve destekçisi olmaya devam etmiştir.

Alman devleti en kolay ve bol parayı her zaman ülkede yaşayan gerici cihatcı faşist örgütlere aktarır. Cemalettin Kaplan ve oğlu Metin Kaplan gibi cihadçı-şeriatçı cemaat önderleri yıllarca Alman devletinden uzun süre destek ve koruma almışlardır.

"Gezi Direnişi" sırasında bütün islamcı basın Angela Merkel'i Türkiye'nin yeni yapacağı havaalanını dev köprüyü ve diğer çılgın(!) projeleri engellemekle suçladıysa da siyasal İslamla Alman emperyalizminin kurduğu sıcak ve çok yönlü ilişkiler çok geniş bir kadroyla her dönem sessiz ve derinden devam etmektedir.

Yararlanılan Kaynaklar:

- *İslam ve Naziler, David Motadel, Alfa 2015.*
- *Naniki Dünya, Hüsnü Mahalli, Destek 2015.*
- *Sarıklı Basmacı, Molla Nafizin Hatıraları, Ali Bademci, Ötüken 2010.*
- *Naziler ve Atatürk, Stefan Ihrig, Alfa , 2015*
- *Türkiye'de Faşist Alman Propagandası, Johannes Glasneck, 1979*
- *Seven Pillars of wisdom,T.E. Lawrence, 1935 Oxford Press*

Tayyip Baykal

❑ Hasan KAPLAN

Sezar'ın hakkı Sezar'a ya da Anadolu da ki söyleniş biçimiyle *"yiğidi öldür hakkını yeme."*

Bu sözüm Baykal ve Erdoğan için.

Öncelikle şunu belirteyim Baykal kesinlikle kötü, beceriksiz bir politikacı değildir. Aksine üstlendiği işi layıkıyla, başarıyla yapan, yerine getiren bir politikacıdır. CHP'nin baraj altında kalması da bunu en önemli göstergesidir.

İster kabul edelim ister kabul etmeyelim, Tayyip Erdoğan da başarılı bir politikacı. Politik arenaya çıktığı günden beri, akıl hocaları ve destekçileri sayesinde, ülkede ki ne kurt politikacıları alt ederek, onları kurduğu tuzaklara düşüre düşüre bu günlere geldi.

Necmettin Erbakan'ın himayesinde başladığı politik hayatını, Necmettin Erbakan'ı da ekarte ederek sürdürdü.

Politik kariyerine Refah Partisi İstanbul İl Başkanlığıyla Başlayan Recep Tayyip Erdoğan, 1994 İstanbul Belediye seçimlerinde yükselme merdivenlerini tırmanmaya başladı.

Bu yükselmesinde "Sol" cenahın da büyük katkısı oldu.

1994 Seçimlerinde İki güçlü aday vardı. Biri Refah Partisinin adayı Tayyip Erdoğan diğeri SHP adayı Zülfü Livaneli. Zülfü Livaneli karşısında çok fazla şansı olmayan Tayyip Erdoğan'ın imdadına o dönem CHP Genel Başkanı olan Deniz Baykal yetişir. Zülfü Livaneli ve Tayyip Erdoğan karşısına CHP'in Adayı olarak (daha sonraki yıllarda AKP'nin Kültür Bakanı olarak göreceğimiz) Ertuğrul Günay'ı çıkartır. Aslında bu seçimi kazanması zor olan Tayyip Erdoğan'a Baykal tarafından "sol"dan verilen bir destekti.

Yılların politika kurdu; Baykal bilmez mi? Kendini solda tanımlayan iki partinin seçime girmesiyle seçimi kazanma şanslarının olmayacağını. İki partinin seçime girmesi durumunda ne SHP'nin ne de CHP'nin İstanbul da seçim kazanamayacaklarını.

Bilir elbette. Bilir de neden bile bile SHP'nin adayı Zülfü Livaneli'nin kaybetmesini sağlayacak bir aday çıkartır.

Yoksa Tayyip Erdoğan'ı vitrine çıkartan güçlerle, Baykal'a 12 Eylül sonrası yeniden CHP açtırıp genel başkan yapan güçler aynı mıydı? Aynı güçler miydi İstanbul ve Ankara da CHP adaylarıyla SHP'ye seçim kaybettirip, Anakara da Melih Gökçek'i İstanbul da Recep Tayyip Erdoğan'ı seçtiren.

Baykal'ın bu büyük jest ve desteğiyle İstanbul Belediye Başkanlığını kazanan Recep Tayyip Erdoğan'ın önü açılmıştır artık.

Bu arada 80 yıllık Kemalist refleks devreye girip okuduğu bir şiir nedeniyle Recep Tayyip Erdoğan'ın politik yaşamını bitirmek mi, yoksa yıldızını daha da parlatıp, yolunu açmaya mı çalıştıkları tartışmalı bir girişimde bulunurlar. Tutuklanıp 4 ay cezaevinde yatırılan Recep Tayyip Erdoğan *"Şiir okuduğu için mağdur edilen adam"* olarak cezaevinden politik olarak daha da güçlenmiş olarak çıkar.

Mağdur ve kahraman olarak cezaevinden çıkan Recep Tayyip Erdoğan AKP'yi kurar. 'Yürü ya Tayyip' diyen güçler yaptıkları toplum mühendisliği ve algı çalışmalarıyla 10 ay gibi kısa bir süre önce kurulmuş partiyi tek başına 2002 seçimlerinde iktidar yaparlar. Yaparlar ama politik yasaklı olan Partinin Genel Başkanı parlamento dışı kalmıştır.

Deniz Baykal bir kez daha kurtarıcı olarak sahneye çıkar. AKP'li Tayyip Erdoğan'ın parlamentoya girmesini engelleyen anayasa maddesi Baykal'ın da desteğiyle değiştirilir. Tayyip Erdoğan'ın bu pazarlıklar süresinde Baykal'a Cumhurbaşkanlığı teklif ettiği söylenmektedir. Ki bu böyle bir pazarlık var mıdır? Olmuş mudur? Bilinmez ama Baykal'ın görevini yaptığı bir gerçektir.

Siirt'te yapılan ara seçimle Tayyip Erdoğan parlamentoya girer, partisinin başına geçer.

Hedeflerine doğru hızla tırmanan Tayyip Erdoğan'ın yapacağı daha çok iş, önünde hedefine ulaşmada engel olarak gördüğü daha yapması gereken çok şey vardır.

Öncelikle Kemalist devlet yapısı dönüştürülmeli ya da ele geçirilmeliydi. Hükümet olmakla iş bitmiyordu. Hükümet olmakla iktidar olunmuyordu.

Hükümet olmuştu. Ama hala iktidar değildi. İktidar olması için 80 yıllık Kemalist bürokrasiyi ve orduyu bir düzene sokması gerekiyordu. Özellikle ordu hala ciddi bir engeldi. Bu engeller ortadan kaldırılmalı ordu etkisiz hale getirilmeli, denetim altına alınmalıydı.

Ergenekon, Balyoz gibi tasarlanmış senaryolar devreye sokulup askerler tutuklanmaya, etkisiz hale getirilmeye başlandı. Askerlerin tutuklanması yıllardır ordu ve asker vesayetinden, baskısından bezmiş olan bazı sol sosyalist çevrelerde alkışla karşılandı. Yıllardır toplumu raptı zapt ile yöneten ceberut ordunun "burnu sürtülüyor"du, "yiyin birbirinizi" deyip izlemekle yetindiler.

Yetmiş yıldır bu halkın ordusu olmaktan çıkmış NATO ve ABD'nin ordusu haline dönüşmüş olan ordu ve onun komutanları AKP'nin kendilerine gösterdiği küçük bir direnç karşısında önce yelkenleri suya indirip, sonra da AKP ve Cemaat talimatlı savcıların çağrılarına uyup, tıpış tıpış cezaevinin yolunu tuttular. Efendilere biat etmeye alışmış bol apolet ve yıldızlı paşalar birkaç yıllık tutukluluklarının ardından Tayyip Erdoğan'a da biat ettiler.

Artık önünde ciddi bir engel kalmayan Tayyip, Baykal'ın da defterini dürdü. Dürdü ama Baykal'daki hırs ve görev aşkı bitmek tükenmek bilmiyor. Hala Tayyip'in elini güçlendirecek çalışmalar içinde.

Bu günlerde AKP'ye geçeceği söylenen Baykal; bunu yapar mı bilinmez ama zaten yıllardır o saflardaydı. Fiilen AKP de olması çok önemli değil.

"Katkımı Nasıl Artırabilirim?"

❑ İsmail Hakkı YORULMAZ

Başlıkta kullandığımız bu soruyu her komünistin kendisine günde en az bir kez sorduğuna eminiz. Bizim üzerinde durmak istediğimiz asıl konu bu soruya verdiğimiz yanıttır. Bu soruyu kendine soran her yoldaşımız, sadece TKP'nin politikalarını savunmanın yeterli olmadığı, aynı zamanda partiyi ve politikalarını savunurken, günlük pratik çalışmada nasıl bir verimlilik elde ettiğini soran yoldaşlarımızdır.

"Bana bağlı örgüt ve yoldaşlarla bugün veya bu hafta ne yaptım?", "Hangi yoldaşımın ne konuda desteğe ihtiyacı var?", "Hangi yoldaşım başarılı raporlar getirdi?", "Önüne koyduğu görevi yerine getiremeyen yoldaşımın engeli neydi, nasıl aşabiliriz?", "Birlikte aynı temel parti örgütünde, hücremde çalıştığım yoldaşıma daha fazla nasıl yardımcı olabilirim veya kendisi bana nasıl daha iyi destek sunabilir?", "Söz konusu bir etkinlik veya eylem konusunda bütün hazırlıklarımız tamam mı?", "Eksiklerimiz nelerdir, nasıl tamamlarız?".

"Bugün kaç kişi ile görüştüm?", "Görüştüğüm insanlar ile nasıl bir iletişim ve etkileşim oluştu?", "Bu hafta kaç kişiye yayın verdim, sattım veya ulaştırdım ? Bunların kaç kişisiyle 15 dakika veya daha fazla sohbet etme olanağım oldu?", "Bu hafta iletişim kurduğum insanların kaç tanesi yeni ilişki? Onlar ülke sorunları ile ilgili ne düşünüyorlar? Toplumsal sorunların çözümü konusunda örgütlü çalışmaya yatkınlıkları var mı? Varsa, çevreleri ile iletişimleri, ilişkileri nasıl? Yoksa, acaba sebebi nedir?", "Eski ilişkilerin toplumsal olaylarla ilgili güncel yorumları nedir? Bizim görüş ve politikalarımıza nasıl yaklaşıyorlar?", "Çalıştığım iş yerinde kaç iş arkadaşım benimle konuşurken ülke sorunları hakkında ne düşündüğümü soruyor? Bizim düşüncelerime değer veriyorlar mı?", "İşyeri veya mahallemde kaç kişi özel sorunları, sağlık sorunları ile ilgili benimle paylaşımda bulunuyor ve düşüncemi öğrenmek istiyor?" Bu ve benzer sorular çoğaltılabilir. Buraya kadar kendimize yönelttiğimiz sorular yeni ilişkilendiğimiz çevreler ile ilgili olan sorulardır.

Bir de partimizin görüşlerini bilen, ilgi duyan, kısmen veya tamamen destekleyen sempatizan çevre ile olan ilişkilerimiz mevcuttur. Bunlar ile ilgili ilişkinin düzeyi, içeriği ve görev alma konusundaki ögeler öne çıkmaktadır. Bu ilişkilerimize ulaştırdığımız yayınları, kendisi kimlere ulaştırıyor? Ulaştırdığı kendi ilişkilerinin yayın içeriği hakkında yorumları nelerdir? Toplu yayın satımı veya yayınlar özelinde düzenleyeceğimiz bir kahvaltı, yemek veya tartışma toplantısına yayın ulaştırdığımız ilişkilerimiz kaçar arkadaşlarını getirebilirler? Bir araya gelindiğinde hangi konuları konuşmak yararlı olur? Yayın ilişkilerimiz bir işyerinde ise, o işyerindeki sorunların tartışılacağı ve sonuçlarının yayına yazılı olarak ulaştırılacağı veya haber olarak iletileceği bir düzeyi yakalayabildik mi? İşyerinde sendikal çalışma konusunda yayınlarımızın katkısı oluyor mu? Eksiklikler varsa nedir ? Bu eksiğimizi nasıl giderebiliriz?

Semt odaklı ilişkiler sürdürüyor isek, yayın verdiklerimizin kaçı politik bilinç sahibi, kaçı sosyal bir ilişki temelinde yayınlarımızı takip ediyor? Bu sosyal ilişkiler, semtimizdeki, mahallemizdeki sosyal sorunların ele alınması düzeyinde sohbetlere gerekçe oluyor mu? Hangi sorunlar var? Hangileri konusunda bir organizasyon yaparsak sohbetten öte bir yerel çalışma gelişmesine katkısı olur ? Bu sohbetlerde yayınlarımızın rolü oluyor mu? Katılımcıların görüşlerini alabiliyor muyuz ? Alıyorsak yayının iyileştirilmesi açısından gerekli organları bilgilendiriyor muyuz?

Bütün bu görüşme, toplantı ve yayın ilişkileri üzerinden çalışma grupları, birimler, komiteler, oluşmasına yönelik çabamız ne düzeyde planlıdır? Yarın bir etkinliğe "kaç kişi getirebilirim, ve ilişki içinde olduğum arkadaşlar kaç kişi getirebilir?", "Yarın bir direniş olsa kaç ilişkim o direnişin içinde yer alır, kaçı destekler ve kaçı o direnişin duyurulması için kendi çevresinde çalışma yapar?"

Parti politikalarının yığınlar içinde yayılması, partimize yeni yandaş ve sempatizanlar kazanılması, partimizin yığınlar içinde etkinliğinin artırılması ve örgütlenmesi ancak bütün günlük ilişki, hareket ve doğal çevremize bu gözle yaklaşmamız ile mümkündür. Bir komünistin yaşam tarzı bütün yaşamını ve her türlü etkinliğini partisinin politikaları doğrultusunda şekillendirmesidir. Komünist; partide örgütlü, bir temel parti örgütünde çalışan, aidatını veren, parti yayınlarını izleyen, etrafında yaygınlaştıran ve parti politikaları doğrultusunda örgütlenme yapan kişi demektir.

Lenin, *" Parti, kapılarını sadece, toplumun komünist ilkeler temelinde yeniden kurulması için dövüşen, iradelerini partinin iradesine tabi kılan, sebatlı devrim savaşçılarına açmalıdır "* tespitini yapar. Bu söz soyut bir söz değildir. Yazının başından itibaren sıraladığımız belki size "sıkıcı" gibi gelen sorulara birincisi; bir yanıtı olan, ikincisi ise; olumlu bir yanıtı olan gönüllülerin birliğidir parti. Kendi yaşamını partisine ve sosyalizm mücadelesinin gereklerine göre programlayan kişidir komünist. Bu amaçla teorik, ideolojik ve politik düzeyini sürekli yükseltmek için ve edindiği bu bilgileri pratik örgütsel parti çalışmalarında değerlendirip, yoldaşları, arkadaşları ile paylaşabilen kişidir komünist. Bütün bu bilgi ve becerisini etrafındaki ilişkiler içinde değerlendiren ve her gün yeni örgütsel adımlar atabilen kişidir komünist. Partinin hangi organında, seçilmiş veya atanmış görevi ne olursa olsun, temel parti örgütünde somut görev ve işlev üstlenen kişidir komünist. Sabırla, inatla ama itina ile, alçakgönüllülük ile ve ilkelerinden bir milim ödün vermeden işçi sınıfının iktidar davası, Sosyalizm ve Komünist toplum düzeni için her gün, her saat üreten, gece gündüz demeden koşturan, yüzlerce, binlerce kilometre yapan kişidir komünist. Etrafında kendisi dahil üç kişilik yeni bir parti hücresi kuramayan, üç beş kişiye yayın veremeyen, tanıdıkları dışında kimseyle diyaloğu olmayan bir kişi kendine komünist adını uygun görse de o kişi gerçekte komünist olamaz. Çünkü en geç iki parti hücre toplantısından sonra ona ne yaptığı ve yapmadığı sorulacaktır. Bu sorular da gevezelik ile geçiştirilebilecek sorular değildir.

Çek komünisti **Julius Fučík** *"İki komünist bir araya geldi mi hemen bir örgüt kurar, toplantısını yapıp faaliyete başlar"* ifadesini boşuna kullanmamıştır. İki komünistin bir araya gelip örgüt kurması, sohbet amaçlı değildir. Somut faaliyet ve görev temellidir. Çünkü komünist örgüt kurmak, o örgütü çalıştırmak, geliştirmek dışında hiç bir şey düşünmez. Ve böyle komünistlerin de kendilerine her gün sordukları soru ***"Katkımı nasıl artırabilirim?"*** sorusudur. Bunu bir yaşam tarzı haline getiremeyenler veya getirmek istemeyenler de "kaşının üzerinde gözün var misali" türlü bahaneler üreterek kendi eksiklerini kapatmaya çalışabilirler. Ne ki parti yaşamında bu mümkün değildir, çünkü parti yaşamı, örgüt yaşamıdır ve belirli ilkeler, kurallar çerçevesinde yürütülür. Parti aldatılmaya gelmez. Partiye karşı açık olmayan, dürüst olmayan partili görevlerini eksiksiz yerine getirmeyen partili olamaz, olduktan sonra da bu niteliklerini yitirmişse partili olarak kalamaz. Türkiye Komünist Partisi Tüzük taslağı bu gözle ve bilinçle okunup incelenirse işlevi olabilecektir. Önümüzdeki süreç sınıf savaşımının keskinleşeceği bir dönem olacaktır. Partimiz tüm yönleriyle bu döneme hazır olmalıdır. Parti de, yoldaşların ve onların oluşturduğu örgütlerin program ve tüzük çerçevesinde sağladıkları gönüllü birliğin ifadesi olarak öncelikle tek tek yoldaşların nitelikleri ile bu dönemin görevlerini yaşama geçirebilecektir.

*(**TKP** Merkez Organı **ATILIM** Gazetesi Aralık 2015 / 266. sayısı. www.türkiyekomünistpartisi.org adresinden alınmıştır.)*

Julius Fučík

(23 Şubat 1903, Prag - 8 Eylül 1943, Berlin), Çek komünist gazeteci.

Fučík öğrencilik yıllarında siyasal çalışmalara katıldı, yazılar yazmaya başladı. Bir yandan Trovba, Rude Pravo ve Halo Noving gibi komünist gazetelerde makaleler yayımlarken bir yandan da yeraltı çalışmalarını sürdürdü. 1930'da gizlice Sovyetler Birliği'ne gitti. 1934'teki ikinci gidişinde bu ülkede iki yıl kaldı, Orta Asya'yı dolaştı. Çekoslovakya'nın Almanlar tarafından işgal edilmesi üzerine Komünist Yeraltı Hareketi'nin önderlerinden biri olarak illegal yayınlar çıkardı ve yönetti. 1942'de tutuklandı, on sekiz ay süren tutukluluğunun ardından Berlin'de katledildi.

Fučík, tutukevinde kaldığı süre içinde yazdığı ve yaşamının bu son dönemine ait izlenimlerini içeren "Reportaz psana na opratçe" (Darağacından Notlar) adlı kitabı Çek bir gardiyan yardımıyla parça parça dışarıya kaçırılmış ve Fučík'in ölümünden iki yıl sonra karısı tarafından bastırılmıştır.

Darağacından Notlar kitabını Kitabevlerinden edinebilir veya www.türkiyekomünistpartisi.org web sitesinden Marksist Leninist Klasikler sekmesinden PDF formatında okuyabilirsiniz.

Alman Komünist Partisi DKP Tezleri

Alman Komünist Partisi'nin 21. Kongresi 14-15 Kasım 2015 tarihlerinde gerçekleştirildi. Bu kongreye sunulan tezler Ekim 2014'de tartışmaya açılmıştı. Dünyanın yeni koşullarında komünistlerin yaklaşımları konusunda önemli tezler içeren bu belge bir yıldan uzun bir süre ayrıntılı biçimde tartışıldı. Tartışılan bu tezlerin bazı başlıklarını bu sayımızda ***Politika*** okurlarıyla paylaşmak istedik. Kongrede onaylanan son halini de önümüzdeki sayılarda yayınlayacağız.

***

Alman Komünist Partisi DKP'nin 21. Parti Kongresine sunulan Yönlendirici Karar Tasarısı DKP Eylemde – Bilanço çıkartmak, yeni olanı anlamak, fırsatları değerlendirmek için – Tekellerin gücüne, savaş politikalarına ve sağa kaymaya karşı Parti programımızın kabul edildiği 2006'yı takip eden yıllarda sosyalizmin, Sovyetler Birliği'nde ve reel sosyalizmin diğer ülkelerinde karşı devrimin zaferine yol açan çöküşünün ve yok edilişinin uzun vadeli uluslararası sonuçları daha da belirginleşmiştir.

Aynı zamanda üretici güçlerin sınıf ve toplum yapısında yeni değişimlere yol açan hızlı gelişmelerini görmekteyiz. Bunlar ve kriz sonuçları işçi sınıfının bilinç gelişimi, örgütlenme ve mücadele gücü üzerinde müthiş etkide bulunmaktadırlar. Ücretli emek ve sermaye arasındaki çelişki daha da sertleşmektedir.

Dünya, savaşların, iç savaşların ve emperyalist devletlerin askeri müdahalelerinin dramatik bir artışı ile karşı karşıyadır. Sermayenin ana ülkelerinin, ama özellikle ABD ve NATO ortaklarının saldırgan politikaları, kriz ocaklarını körüklemekte ve alan yangınlarının ortaya çıkması tehlikesini artırmaktadır.

Bu ülkeler yeni savaşlar için silahlanmaktadırlar. Ve kendilerini askeri araçlar ve mültecilere karşı sert politikalarla koruma altına almaktadırlar. Irkçılık ve yabancı düşmanlığı artmakta, açık faşist partilere destek artmaktadır.

Dünya çapında 50 milyondan fazla insanın mülteci olmasının nedeni savaşlar, kovuşturmalar, doğanın talan edilmesi ve çevrenin yok edilmesidir. Çevrenin korunması ve dünyanın ısınmasına karşı mücadele kâr getirmediği müddetçe ikincil önemde kalmaktadır.

Sermayenin merkezlerinde de yoksul ve zengin arasındaki uçurum derinleşmekte, toplumsal çelişkiler sertleşmektedir. Özellikle kadınlar sömürüden, yoksulluktan ve bunların sonucunda da toplumsal yaşamdan dışlanmadan etkilenmektedirler. Mücadele ile elde edilen sosyal kazanımlar geri alınmakta, demokrasi kısıtlanmakta, siyasal ve işçi hakları tehdit altındadır, Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde sağ güçler ve faşistler mevzii kazanmaktadır.

Bu gelişmeler 2008 krizinden bu yana daha da sertleşmişlerdir.

Bunlar biz komünistler için görev çağrısıdır. Yeni gelişmeleri analiz etmeliyiz. Buna uygun özgül bir stratejiye ve bugün Komünist Partisi üyesi olunmanın ne anlama geldiğine dair ortak bir anlayışa gereksinimimiz vardır. Uzun süredir tartışılan sorunlara birlikte bulduğumuz yanıtlara bağlı kalmak istiyoruz; diğerlerini tartışmaya devam edeceğiz.

Savaş tehlikesi artmaktadır

Tekelci kapitalist emperyalizm çağının tümüne özgün, dünyanın tekeller ve emperyalist güçler arasında yeniden paylaşım mücadelesi keskinleşti. Etki alanları, pazar payları ve tedarik yollarının kontrolü üzerine verilen emperyalist savaşlar, kapitalizm içi rekabetin sonuçlarıdır. Kapitalizmin yasal, eşitsiz gelişiminin, koşulları sürekli değiştirdiğini; koalisyonları dağıttığını, yenilerinin kurulmasına yol açtığını göstermiştir.

Gerçi uluslararası ekonomik bütünleşmeler ve transnasyonal örgütlü üretim bazı sermaye grupları için savaşa girme yatkınlığı önündeki eşiği yükseltebilirler, ama sonunda gerilimlerden, militaristleşmeden ve savaştan koruyamazlar. Kapitalist sistem var olduğu müddetçe, politikanın diğer araçlarla devamı olan savaşın bir tehdit olarak kalması devam edecektir.

Genel olarak 1989/1990 kesintisinden bu yana acımasız bir tekelci dünya pazarı rekabetinin hızlandığı kanıtlanmıştır. Kaide olarak ABD ve NATO ortaklarınca teşvik edilen savaş tehlikesi ve savaşlar, o zamandan beri artmıştır: Yugoslavya'dan Afganistan'a, Irak, Libya, Suriye ve Mali'den Ukrayna ve Venezuela'ya kadar.

Büyük bölgeler emperyalist güçlerin – özellikle öncü güç olan ABD'nin – tasavvurlarına göre yeniden sınıflandırılmak ve onların iktisadi ve stratejik gereksinimlerine göre yeniden yapılandırılmak istenmektedir. Dünya çapındaki kriz senaryosu 21. Yüzyıl'ın başlangıcından bu yana emperyalist »tek kutuplu« dünya savunucuları ile »çok kutuplu« dünya savunucuları arasındaki karşıtlık tarafından belirlenmektedir.

BRICS-Grubu ülkeleri (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin, Güney Afrika) çelişkilere rağmen ABD, NATO ve AB'nin egemenlik istemlerinin önüne set çekilmesine bir katkı sağlamaktadırlar. Bu, Rusya'nın, NATO'nun doğuya ilerlemesini sınırlama girişimleri için de geçerlidir. Küresel strateji açısından tehlikeli ihtilaflar ortaya çıkmaktadır. ABD "Pasifik gücü" olarak ortaya çıkmak istemekte ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin askeri olarak kuşatılması çabalarını artırmaktadır.

Alman emperyalizmi daha fazla saldırganlaşıyor ve militaristleşiyor. Bu eğilim 1945 sonrası döneme göre yeni bir nitelik kazanmıştır. Alman emperyalizmi AB'nin düzen ve yönetici gücü olarak rolünü genişletmek istemekte ve AB'ni dünyadaki etki alanları ve hammaddeler için verilen mücadelede kullanmaktadır. Federal Ordunun savaş yetisi silahlanma projeleri ve Afganistan'dan Merkez Afrika'ya kadar yurt dışı görevleriyle artırılmaktadır. Militarizm, toplumun tümüne nüfuz eden bir olgudur. Bu olgu, askersel sanayi kompleksi ve politik erk tarafından geliştirilmektedir.

Alman halkının Almanya'nın başlattığı iki dünya savaşının sonuçlarından elde ettiği deneyimler ve barış hareketinin on yıllarca süren mücadelesi, Alman politikalarının militaristleştirilmesinin önünde engel teşkil etmektedir. Bu nedenle »Büyük Koalisyon« ve onları destekleyen kitle medyası, halkın militarizm lehine »yeniden eğitilmesi« ve manipüle edilmesi için verdikleri çabaları artırmaktadır.

Sömürü artmaktadır

Dünya ekonomisi zengin kapitalist ülkelerin burjuvazilerinin kronik birikim fazlası krizini aşma usullerince belirlenmektedir. ABD emperyalizmi, Dolar'ın hâlen söz konusu olan üstünlüğünü kullanarak, ekonomik gücü ile para basma kombinasyonuna güveniyor. Alman emperyalizmi, tüm dirençlere rağmen, AB'ne sert tasarruf politikaları dayatıyor. Kronik dengesizlikler bu şekilde sadece derinleştirilmektedir.

1990'lardan bu yana »transatlantik serbest ticaret« projesi geliştirilmiştir. TTİP / CETA görüşmeleri ile proje tekrar kuvvetlendiriliyor. Bu, kapitalizmin öncü ülkelerinin gelişmekte olan eşik ülkeler karşısında olan ekonomik üstünlüklerini sağlamlaştırma denemesidir. Çok uluslu tekeller »yatırımların korunması« kisvesi altında yasal müdahale yaklaşımlarından kurtulmak ve çalışma koşullarının düzensizleştirilmesini hızlandırmak istiyorlar.

BRICS-Grubu ülkeleri kendilerine ait bir Kalkınma Bankası kurarak, uluslararası alanda hareket eden tekellerin rekabetine korumasız maruz kalmamak için araçlar yaratmaya başladılar. Bu ülkeler bu şekilde kesinlikle anti-emperyalist olmuyorlar ve kesinlikle anti-emperyalist hedeflere sahip değiller, ancak konum alışları ve icraatlarının büyük bölümü itibarıyla nesnel olarak öyledirler.

Alman emperyalizmi, Almanya'yı daha kriz başlamadan yüksek emek üretkenliği koşulları altında bir düşük ücret ülkesi hâline getirmeyi başarmıştır. Bu, zayıf bir direnç ve büyük ölçüde sendikaların katılımı sağlanarak gerçekleştirilmiştir. Bu, Almanya'nın AB'nin güney çeperindeki ülkeleri, AB ve Euro'yu kullanarak ihracat merdanesi altında boyunduruğuna sokmasının ön koşuluydu.

Almanya'da da yoksul ve zengin arasındaki uçurumun derinleşmesi, kitlesel yoksulluk ve kentlerde sefalet mahallelerinin oluşması gerçeği ile karşı karşıyayız. Bir çok büyük kentte kirası ödenebilecek durumda olan konut bulunamaz durumda. Ülkemizin bir çok bölgesinde çocukların yoksullaşması kitlesel bir olgu hâline geldi.

Özellikle kadınlar çoklu ayırımcılığa maruz bırakılmaktadırlar. Kadınlara daha düşük ücret verilmekte ve mesleki gelişmelerinde engellemelerle karşılaşmaktadırlar. Yoksullaşma ve güvencesizleştirme özellikle kriz dönemlerinde kadınları son derece olumsuz etkilemektedir. Ataerkil yapılar ve kadına karşı şiddet hâlâ gündemdedir. Kadınların bu durumdan kurtulmaları ekonomik koşullarının kötüleştirilmesiyle zorlaştırılmaktadır.

Tekeller ve sermaye, güvencesizlikle elde ettikleri rekabet avantajlarını daha da geliştirmek istiyorlar. Düzensizleştirmeyi hızlandırıyorlar. Yeşiller ve SPD, geleneksel sermaye partilerinin yanı sıra bütünüyle bu rotaya geçmişlerdir. Ajanda 2010 gibi sosyal ve demokratik haklara yönelik esaslı saldırılara karşı sendikalar yeteri kadar mücadele vermemişlerdir. 80'li yılların sonuna kadar işçi sınıfının sisteme bağlanması, Avrupa'da sosyalizmin var olması nedeniyle de sosyal tavizlerle »satın alınabilirken«, bugün güç dengeleri değişmiştir. Egemen sınıf saldırıya geçmiştir.

Bu gelişme, işçi sınıfında yapısal değişikliklere yol açan, sınıfın sınai çekirdeğini küçülten ve madenler ve çelik sektörleri gibi mücadeleci sektörlerin sayısını azaltan yapısal değişimlerin ardından gelmiştir. Bugün bu eğilim işçi sınıfının kadrolu personel, taşeron işçiler, düşük ücretliler, güvencesizler ve işsizlere bölünmesiyle kitlesel bir biçimde güçlenmektedir. İşçi sınıfının giderek büyüyen bir kesimi bütünüyle üretim sürecinden dışlanmakta, yoksulluğa itilmekte ve yaptırımlarla disipline edilmektedirler. Bu saldırılardan özellikle kadınlar olumsuz etkilenmektedirler.

İşçi sınıfının, özellikle işçi hareketi arasındaki görüşlerin oluşmasında belirleyici olan kesimlerinin bilincinde çıkarlarının tekelci sermayenin çıkarlarıyla aynı olduğu inancı hakimdir. Ancak bağımlı çalışanların çalıştırıldıkları tekelin veya mevkiinin rekabet çıkarlarına boyun eğmeleri, reel olarak onları daha bağımlı kılmaktadır. Diğer taraftan ise sosyal olarak dışlananların giderek daha büyük kesimleri siyasi yaşama, hareketlere ve mücadelelere katılmamaktadırlar ya da dağınık olarak tek tük katılmaktadırlar. Böylece oluşturulan »iç istikrar« Alman burjuvazisinin ticaret modelinin başarı faktörleri arasındadır.

Güvencesiz istihdama, işsizliğe ve yoksulluğa kayma korkusu şantaja karşı direnci azaltmaktadır. Ezilen ve sömürülenler her gün medya üzerinden yayılan burjuva ve gerici ideolojisinin etkisi altında, esas itibariyle nesnel çıkarlarına ters düşen tasavvurları, düşünce biçimlerini, değer ve yönelimleri kabullenmektedirler.

Bölgecilik mantığı ve dayanışmanın kırılması, proletarya enternasyonalizminden arda kalanları zayıflatmaktadır. Bu, körüklenen milliyetçilik ve militarizmle kombinasyon içinde, sınıfı ulusal ve uluslararası çapta bölmeye hizmet eden ırkçı eğilimlerin üremesine ortam yaratıyor.

Sağ tehdit artmakta

Ülkede kitlesel sömürüye, halkın giderek

büyüyen bir kesiminin toplumsal yaşamdan dışlanmasına, halkın büyük bir kesiminin reddettiği savaş politikasına rağmen, sessizlik hakim. Bu durumun değişmesine karşı aktif önlem olarak egemenliği güvence altına almanın farklı biçimleri hazırlanmaktadır.

Egemenler açısından burjuvazinin ülke içindeki protestoları ve ayaklanmaları baskı altına almasını sağlayacak gerici bir devlet yapısı gereklidir. Otoriter güvenlik devletine yönelik olan bu gelişme derinleşmekte ve hızlanmaktadır. Demokratik haklar budanmakta, siyasi aktivistler gözlem altına alınmaktadırlar. Devletin baskı organları saldırganlaşmakta ve daha fazla haklar, olanaklar ve araçlarla donatılmaktadırlar.

Federal Ordunun yurt içinde kullanılması denenmekte ve sivil-askeri işbirliği ile olanaklı hâle getirilmektedir. Militarizme, milliyetçilik ve ırkçılık refakat etmektedir. Tekelci burjuvazinin etkin muhafazakâr ve gerici kesimleri sağdan baskı aracı olarak yeniden açık faşist güçleri kullanmaktadırlar. Devlet organlarının işbirliği NSU skandalıyla gün yüzüne çıkmıştır. Burjuvaziye köprü görevini yerine getiren menteşe güçleri AfD içinde de bulunmaktadırlar. Neofaşistlere karşı verilen direniş kriminalize edilmektedir.

DKP'nin rolü ve görevi

Kitlesel yoksulluk, sefalet ve dışlama, militaristleşme, milliyetçilik, savaşlar ve doğanın talan edilmesi insanlığı uçurumun kenarına itmektedir. »Ya Sosyalizm, ya barbarlık« bir var oluş sorusu olmuştur.

DKP, kapitalizmin aşılmasını ve sosyalizmin inşasını hedeflemektedir. Marksist-Leninist bir parti olarak, temel toplumsal çelişkinin sermaye ile emek arasında olduğundan ve kapitalizmin devrim ile aşılması zorunluluğundan hareket eder. İşçi sınıfının siyasi iktidarı eline geçirmesi ve önemli üretim araçlarının toplumsallaştırılması, sosyalizm inşasının ön koşullarıdır.

Bilhassa güncel mücadelelerimizin, kapitalizmle devrimci kopuş stratejisine ve sosyalizme geçiş arayışlarına bağlanması vazgeçilmezdir. Reform ve devrim diyalektiğini dikkate almak, Komünist Partisini, »reform alternatifleri«, »dönüşüm konseptleri« ve »iktisadi demokrasi modellerine« yönelen ve bu farkı silikleştiren örgütlenmelerden farklı kılar. Komünistler, kapitalizmde reformların zorunluluğunun, ama aynı zamanda bunların sınırlarının bilincindedirler. Komünistler »yasal reform faaliyetini sadece genişletilmiş devrim ve devrimi de yoğunlaştırılmış reform olarak tasavvur etmenin esas itibariyle yanlış olduğunu« (Rosa Luxemburg) bilirler. Kapitalizmi aşmak, devrimci bir kopuşu gerekli kılar.

DKP aynı zamanda emekçilerin güncel çıkarları için verilen reform mücadelelerine katılır. İşçi sınıfının bugünkü çıkarları söz konusu olduğunda DKP için önemsiz olan konu olmaz. İşletmelerde ve komünlerde (yerleşim yerleri, semt, kent, kasabalar Ç.N.) »çay suyu için verilen mücadele« anlayışı, komünist siyasetin vazgeçilmez alameti farikasıdır.

İşçi sınıfı, önceden olduğu gibi, - tüm nesnel değişimlere, oluşan yeni bölünme çizgileri ve bağımlılıklara vs. rağmen – sermayenin iktidarına karşı ve sosyalizmin inşası için verilen mücadelede belirleyici olan güçtür. » İşçi sınıfı kapitalist toplumda, konumu nedeniyle toplumsal üretim sisteminde en fazla ve doğrudan kapitalist sömürüye maruz kalan sınıftır.« (...) Onsuz köklü değişimler olanaklı olamayacaktır: »Toplumsal ilerleme ancak işçi sınıfı eylem birliği içinde hareket eder ve ittifaklar kurarsa tasavvur edilebilir. İşçilerin, hizmetlilerin, memurların, güvencesiz çalıştırılanların ve işsizlerin, çırakların ve emeklilerin – milliyetleri ve kökenlerinden, farklı dünya görüşü ve farklı parti üyeliklerinden bağımsız – birlikte etkide bulunmaları zorunlu ve olanaklıdır.« (DKP Programı)

İşçi sınıfı içerisinde sosyalizmin zorunlu olduğu anlayışı olgunlaşmalıdır. Sınıf olarak sınıftan, sınıf için sınıfa dönüşmesi için işçi sınıfının devrimci dünya görüşünün hegemonyası gereklidir. Böylesi bir devrimci sınıf bilincini geliştirmek, sınıfın içinde kökleştirmek ve çoğunluğun bilinci düzeyine yükselt-

Deutsche Kommunistische Partei

DKP

Bu ise komünistlerin, işçi sınıfının kendi çıkarlarını kendi eline alması için gerekli yeteneği sağlayacak bir politikanın geliştirilmesi ve propaganda edilmesini gerektirir. İşçi sınıfı sadece mücadele içerisinde kendi durumunu belirleyen toplumsal etmenleri görmeyi öğrenecektir. Bu görev, kapitalizm hakkında sınıfın büyük bir bölümünün düşüncesine hakim olan reformist hayalleri geri püskürtme ve aşma göreviyle kopmaz bir biçimde bağlıdır.

Reform ve devrim diyalektiğini dikkate alan komünist siyaset, her ilerici olguyu ele almak ve insanlarla birlikte eyleme geçmek anlamını taşır. Komünistler bunu yaparken, işçi sınıfının ve halkın haklarına yönelik olan saldırıların münferit, birbirinden bağımsız eylem olmadığını, aksine sermaye ve emek arasındaki temel çelişkinin ifadesi ve sonucu olduğuna dikkat çekerler.

Bugün, kapitalizmin emperyalist aşamasında belirleyici düşman tekelci sermayedir. Sürekli olarak kapitalizm/emperyalizm, kriz ve savaş arasındaki bağlantıyı yeniden görmekteyiz. Bu durumda anti-tekelci bilincin yaygınlaşması, anti-militarist ve anti-faşist hareketlerin güçlenmesi zorunludur. DKP gücünü bu hedeflere yoğunlaştıracaktır. Bunlar, bizim için biri birinden bağımsız, yan yana duran konular değil, aksine egemenlerin saldırılarına karşı, toplumsal ilerleme için verilen mücadelenin biri birine organik olarak bağlı sorunlarıdır.

Antimilitarist mücadelemiz

Biz NATO'nun dağıtılması ve FAC'nin NATO'dan çıkması için mücadele ediyoruz. NATO, en saldırgan emperyalist güçlerin yönetimi altında olan emperyalist askeri ittifaktır. Bu güçler öncelikle ABD, Almanya, Britanya ve Fransa'dır. Ülkemizdeki düşmanımız askersel sanayi kompleksi ve Alman emperyalizmidir.

Emperyalist ülkelerdeki ordular her zaman içe ve dışa yönelik saldırganlığa hizmet ederler. Aynı zamanda her zaman askerlerin gerici ve militarist anlamda gözlerinin kamaşmasına (körleşmesine) hizmet etmektedir. Günümüz koşulları altında ordunun en gerici biçimi, gönüllü profesyonel ordudur. Bu nedenle Federal Orduya karşı mücadele etmekteyiz.

Federal Ordunun ve diğer silahlı güçlerin her türlü yurt dışı görevini ve sivil-askeri işbirliğinin her türlü biçimini reddediyoruz. Bunlar, Alman tekelci sermayesinin ekonomik ve siyasi çıkarlarını askeri şiddetle kollama iradesinin ifadesidir.

Federal Ordunun ülke içinde bir iç savaş gücü olarak eğitilmesine ve görevlendirilmesine karşı mücadele ediyoruz. Federal Ordunun ister kamuya açık yemin törenleri olsun, isterse okullarda, üniversitelerde ve çalışma ajanslarında (İş ve İşçi Bulma Kurumu Ç.N.) Federal Ordu tanıtımı olsun, kamusal alanda her türlü sahne alışına aktif biçimde karşı çıkıyoruz. Federal Ordu "normal" bir iş yeri değildir, Militarizmin / Emperyalizmin okuludur.

Militarizmin alt yapısına (talim alanları v.s.) aktif olarak karşı çıkıyoruz ve onun geliştirilmesine karşı direniyoruz. Öğrenimin, araştırma ve kültürün militaristleştirilmesine, medyada militarizme ve savaş kışkırtıcılığına karşı mücadele ediyoruz. Öğrenim ve araştırma silah üretimine hizmet etmemeli, kültür milliyetçi ve militarist olmamalıdır. Üniversitelerde sivil hükümlerin geçerli olmasını talep ediyoruz.

Sivil korumanın her biçimine, kadınların askeri paramiliter yapılara alınmalarına ve komünlerde yeni erken uyarı sistemlerinin yaratılması gibi militaristleştirmenin diğer biçimlerine karşı mücadele ediyoruz. Federal Polis veya Teknik Yardım Kurumu gibi paramiliter olan veya öyle biçimlendirilen yapıların militaristleştirilmelerine yönelik gelişmeleri yakından takip etmekteyiz.

Silah ihracatını reddediyoruz. Silah ihracatının Alman tekelci sermayesinin ekonomik, siyasi ve askeri çıkarlarını savunmak ve silah sanayinin kârlarına hizmet etmekten başka bir nedeni yoktur. Orada çalıştırılanlara, başka yerlerde yürütülen savaşların kendi işyerlerini güvence altına aldıkları telkin edilmektedir.

İşçi ve sendika hareketinde anti-militarizmin yeniden kök salmasını, sendikaların antimilitarist mücadeleleri desteklemelerini ve özellikle Federal Ordunun yurt dışına gönderilmesine, silah ihracatı ve üretimine karşı aktif olmalarını istiyoruz. Sendikalar ile Federal Ordunun her türlü işbirliğini reddediyor, silahlanma üretimi yerine silahları dönüştürme üretimine geçilmesini talep ediyoruz.

Hedefimiz, bu temel konularda hareketi desteklemek veya başlaması için girişimde bulunmaktır. Barış hareketinin eylemlerine katılıyor ve yaygınlaşmaları için çalışıyoruz. Bu temelde olanaklı olan en geniş ittifakları hedefliyoruz. Aynı zamanda, bu ittifakların içinde ve dışında özgün komünist pozisyonlarımızı savunuyoruz.

Politika Gazetesi'ni bulabileceğiniz adresler

Politika Gazetesi 57 ilde temsicilerimiz vasıtasıyla dağıtılmakta ve satılmaktadır. Şimdi ikinci aşama olarak il ve ilçelerde Kitabevi ve Gazete Bayiileri vasıtasıyla da dağıtımı genişletmek amacındayız. Siz de il ve ilçelerinizde uygun gördüğünüz Kitabevi ve Gazete Bayiileri ile ilişki kurarak onların isim adres ve telefon numaralarını Gazete Merkezimize iletebilirsiniz.

İSTANBUL

Anadolu Yakası:

Kadıköy: *Mephisto Kitabevi:* Muvakkithane Cad. No:5

Kadıköy: *Üç Deniz Kitabevi:* Pavlonya Sok. No:10 Kadıköy

Avrupa Yakası:

Beyoğlu: *Mephisto Kitabevi:* Kuloğlu Mh. İstiklal Cad. No:125

Beyoğlu: *Semerkant Kitabevi:* .Süslü Saksı Sk. No:5 Tarlabaşı

Osmanbey: *Beyaz Adam Kitabevi:* Halaskargazi Cd. 17/A

Mecidiyeköy: *Karaduman Gazete Bayii:* Mecidiyeköy

Eyüp: *Özgür Büfe:* Karadolap Mah. Veysel Karani Cd. No: 16/A

Beylikdüzü : *Barış Market:* Beylikdüzü Mh. Cumhuriyet Çarşı

Esenkent: *Havana Büfe:* Enverpaşa Cd. No: 7 Esenyurt

ANKARA

Kızılay: *Doruk Kitabevi:* Mithatpaşa Cad. 28/A Kızılay

Kızılay: *Tayfa KitapKafe:* Meşrutiyet Mah. Selanik Cad. 82/32

Kızılay: *Turhan Kitabevi:* Yüksel Cad. No: 8 Çankaya - Ankara

İZMİR

Alsancak: *Yakın Kitabevi:* Kıbrıs Şehitleri Cad. No:104/A

Buca: *Emek Kitabevi:* Vali Rahmi Bey, Uğur Mumcu Cd. No:2,

ANTALYA

Merkez: *Kitapkurdu Sahaf:* Elmalı Mh. 25. Sk. No:5/A M.paşa

TRABZON

Merkez: *RA Kitabevi:* Uzun Sk. Saray Çarşısı No:60 Trabzon

RİZE

Fındıklı: *Arkadaş Kitap-Kırtasiye:* Cumhuriyet Cd. No: 50/B

MARDİN

Kızıltepe: *Aldemir Basım Dağıtım:* Orduevi Karşısı No:6 D:6

DİYARBAKIR

Yenişehir: *Aram Kitabevi:* Koop. Mah. Gevran Cad. 1. Geçit Sarıoğlu Apt. No:14/4 Ofis

Yenişehir: *Özde Büfe:* Ofis Ekinciler Cad. Devran Apt Altı

EDİRNE

Merkez: *Bellek Kitabevi:* Sabuni Mh. Muhittin Günel İş Mrk. D:Z-08, Balıkpazarı

ESKİŞEHİR

Odunpazarı: *İnsancıl Kitabevi:* İstiklal Mh. Yeşiltepe Sk. 24/A,

BALIKESİR

Erdek: *Ekin Kitabevi:* Yalı Mah. Neyyire Sıtkı Cad. No:15,

ÇANAKKALE

Merkez: *Divit Kitabevi:* Kemalpaşa Mh. Fetvane Sok. N0:26/A

AYDIN

Didim: *Emek Büfe:* Mavi Şehir Belediye Halk Pazarı, Didim

MALATYA

Merkez: *Fidan Kitabevi:* Kiğılı Cami Mevki, No:1, Malatya

SAMSUN

İlkadım: *Penguen Kitabevi:* Çiftlik Mh. Ümraniye Sk. No:27/A

ŞIRNAK

Merkez: *Kelepir Kitabevi:* Sökmenler Plaza, Zemin Kat, No:4

KARAMAN

Merkez: *Danış Kitabevi:* Külhan Mah. 2.İstasyon Cad No:5

KIRŞEHİR

Merkez: *Gül Kitabevi:* Lise Cad. Kaplan Apt. No: 21

Politika
SAVAŞSIZ VE SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYA İÇİN
İki haftalık süreli yayın

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: **Ayla Boran**
Genel Yayın Koordinatörü : **S. Kemal Atakan**

Yönetim Yeri: İbrahim Ağa Cami Sk. No:11/1 Kadıköy-İst.
Telefon: 0216 428 10 21 **Telefax:** 0216 428 10 22
E-posta: **bilgi@politikagazetesi.org**
Web adresi: **www.politikagazetesi.org**
Basıldığı yer: Ezgi Matbaa, Sanayi Cad. Altay Sk. No: 14
Çobançeşme/B.Evler-İstanbul Telefon: 0212 452 23 02
Yurtiçi Abone Bedeli : Yıllık 24,- TL
Yurtdışı Abone Bedeli: Yıllık 24,- EUR / 30,- USD

Önemli not: İşsiz, emekli, engelli, öğrencilere yurtiçi ve yurtdışı fiyatlarından % 50 indirim, devrimci siyasi tutsaklara ücretsiz abonelik

Kurucu Sahibi ve İlk Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Kemal Tayfun Benol
(10.10.2015'de Ankara Katliamı'nda Kaybettik)

Şili'li Büyük Ozan: Pablo Neruda

❑ **Ali Özenç ÇAĞLAR**

***Pablo Neruda**, dünya şiirinin temel taşlarındandır. Ayrıca o, işçi sınıfının şairidir de. **Neruda**, gözünü kırpmadan tüm yaşamını bu kavgaya adamış ender şairlerden, insanlardan biridir. Ömrünün sonuna dek faşist diktatör General Pinochet'e karşı olmayı ve Başkan **Allende**'nin yanıbaşında durmayı adeta kendine bir görev bilmiştir.*

Asıl adı, **Ricardo Eliezer Neftali Reyes Basoalto** olan şair ve yazar **Pablo Neruda**, 12 Temmuz 1904 tarihinde Şili-Parral'da dünyaya gelmiştir. Babası bir demiryolu işçisi olan Neruda'nın, annesi bir öğretmen olup; daha çok küçük yaşta iken vefat etmiştir. **Pablo Neruda**, edebiyata olan yatkınlığını diğer şair ve yazarlara oranla çok daha küçük bir yaşta belli etmiştir.

13 yaşında iken şair **Gabriela Mistral** ile tanışan Neruda, aynı zamanlarda bir gazetede yazılar yazmaya başlamıştır. Sonraları Neruda, bir edebiyat dergisinde 1917-1920 yılları arasında yazdığı şiirleri yayımlaya başlamıştır. Dergide yazdığı yazılarda Çek şair **Jan Neruda**'dan edindiği **Pablo Neruda** takma adını kullanmıştır. Bu takma ad neticesinde **Pablo Neruda** ismi şairin yasal adı olarak kaydedilmiştir. 1925 yılında Neruda, Şili Üniversitesi'nde pedagoji, mimarlık ve Fransızca eğitim almaya başlamıştır. Bu yıllarda edebiyat ile yakın bir bağ içerisinde bulunan Neruda, Öğrenci Birliği tarafından açılan bir şiir yarışmasında ***'Bayram Şarkısı'*** adlı şiiri ile birincilik kazanmıştır. Şair ve yazarlığının yanı sıra Pablo Neruda, 1927 ile 1935 yılları arasında hükümetin elçisi olarak değişik ülkelerde görev yapmıştır. Bu görevi dolayısıyla birçok önemli kentte yaşama olanağı bulmuştur.

F. Garcia Lorca ile büyük bir dostluk kuran **Pablo Neruda**, daha sonra onun ölümü ile büyük bir ıstırap yaşamıştır. İspanya İç Savaşı sırasında milliyetçiler tarafından çok genç yaşında öldüren Lorca'nın ardından savaşta Cumhuriyetçilerin tarafında yer alan Neruda, bu süre zarfında ***"Kalbimdeki İspanya"*** adlı eserini kaleme alır. Eserin asıl dikkat çeken yanı ise cephede basılmasıdır. İspanya İç Savaşı ve Lorca'nın bu şekilde katledilmesi Neruda'nın ruh halini etkilemesinin yanı sıra onun yazılarının kaderini de değiştirmiştir. Savaşın ardından ülkesine geri dönen Neruda, bu tarihten itibaren toplumsal ve politik konulara ağırlık vermeye başlar. 1945 yılında senatör seçilen **Pablo Neruda**a, Şili Komünist Partisi'ne katılır. Ancak parti 1947 yılında hükümet aleyhine protestolar yaptığı için yasa dışı ilan edilir. Bu olayın ardından Neruda, iki yıl süreyle Şili'de kaçak bir yaşam sürdürür. İki yıl ülkesinde kaçak yaşayan Neruda, Şili'den ayrılarak S.S.C.B, Meksika ve daha birçok Avrupa ülkesinde yaşamıştır. **Pablo Neruda** edebi kimliğinin yanı sıra politik duruşuyla da ayakları yere basan bir kişiydi. 1970 senesinde ülkesinin başkanlığına aday gösterilmiş ancak bu adaylığın yerine Salvador **Allende**'yi desteklemiştir. Seçimin sonucunda Allende başkan olmuş ve Neruda'ya da Fransız elçiliği görevini vermiştir. Bu olaydan bir yıl sonra yani 1971 yılında Nobel Ödülünü de kazanan **Pablo Neruda**'ya, aynı zamanda Şilili Büyük Dünya Ozanı adıyla 1952'de *Dünya Barış Ödülü* verilirken, bir yıl sonra da, Sovyetler Birliği'nde *Stalin Ödülü* verilmiştir. 20. yüzyılın en önemli şairlerinden ve ülkesinin bir simgesi haline gelen **Pablo Neruda**, 24 Eylül 1973 tarihinde kalp yetmezliği neticesinde yaşama veda etmiştir.

Pablo Neruda, katıldığı bir kongrede **Nazım Hikmet**'in şairliği hakkında oldukça övgü dolu olan şu cümleyi zikretmiştir;

"Onun yanında biz şair bile olamayız".

Bu müthiş duyarlılığın yanı sıra yine Pablo Neruda, Nazım Hikmet adına Barış Ödülünü almıştır.

Son olarak **Neruda**, **Nazım Hikmet**'in ölüm haberi üzerine ***"Güz Çiçeklerinden Nazım'a Çelenk"*** başlıklı yandaki şiiri kaleme almıştır.

Neden öldün Nâzım?

Senin türkülerinden yoksun ne yapacağız şimdi
Senin bizi karşılarken ki gülümseyişin gibi, bir pınar bulabilecek miyiz bir daha?
Senin gururundan, sert sevecenliğinden yoksun ne yapacağız?
Bakışın gibi bir bakışı nereden bulmalı, ateşle suyun birleştiği
Gerçeğe çağıran, acıyla ve gözüpek bir sevinçle dolu?
Kardeşim benim, nice yeni duygular, düşünceler kazandırdın bana
Denizden esen acı rüzgâr katsaydı önüne onları
Bulutlar gibi yaprak gibi uçarlar.
Düşerlerdi orada, uzakta,
Yaşarken kendine seçtiğin
Ve ölüm sonrasında seni kucaklayan toprağa
Sana Şili'nin kış krizantemlerinden bir demet sunuyorum
Ve soğuk ay ışığını güney denizleri üstünde parıldayan
Halkların kavgasını ve kavgamı benim
Ve boğuk uğultusunu acılı davulların, kendi yurdundan...
Kardeşim benim, adanmış asker, dünyada nasıl da yalnızım sensiz
Senin çiçek açmış bir kiraz ağacına benzeyen yüzünden yoksun
Dostluğumuzdan, bana ekmek olan,
Rahmet gibi susuzluğumu gideren ve kanıma güç katan.
Zindanlardan kopup geldiğinde karşılaşmıştık seninle
Kuyu gibi kapkara zindanlardan
Canavarlıkların, zorbalıkların, acıların kuyuları
Ellerinde izi vardı eziyetlerin
Hınç oklarını aradım gözlerinde
Oysa sen parıldayan bir yürekle geldin
Yaralar ve ışıklar içinde
Şimdi ben ne yapayım? Nasıl tanımlar
Senin her yerden derlediğin çiçekler olmaksızın bu dünya.
Nasıl dövüşülür senden örnek almaksızın,
Senin halksal bilgeliğinden ve yüce şair onurundan yoksun?
Teşekkürler, böyle olduğun için! Teşekkürler o ateş için
Türkülerinle tutuşturduğun, sonsuzca.

Pablo Neruda'dan:

** Hayat yaşandığı kadardır! Ötesi; ya hatıralarda bir iz, ya da hayallerde bir umuttur.*

**** Hayatta hiç bir zaman bir başkasına tüm benliğinle güvenme, Çünkü; hiç kimse sana tüm benliğiyle görünmez.***

** Tek başıma yorulmak istemiyorum, sen de benimle yorul istiyorum.*

**** Aslında kadın; erkeğin beğenen bakışlarından çok, hemcinsinin kıskançlık dolu bakışlarını görünce, güzel olduğundan emin olur.***

** Ekmeği al benden istersen, havayı al, ama alma benden gülüşünü.*

**** Bir erkeğin sözleri sana dokunuyorsa, elleri çok uzakta değildir.***

** Biz şairler nefretten nefret ederiz ve savaşa karşı savaşırız.*